

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 276 กรกฎาคม 2556

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

มีบทใหม่ เปิดโอกาส รับบทละคร ลาย

รวมใจพร้อมพร้อม	กันออก
มาร่วมหมู่เพื่อออก	โลกรู้
ออกมาพร้อมทุกซอก	ทั่วถิ่น ไทยเลย
จึงจะเกิดแรงกู่	ชาติได้ตั้งทวง
หากยังขึ้นชักช้า	รอรี
มีหมู่ฝูงที่ดี	เกิดแล้ว
รับพลังชีพลุยขมิ	ขมันช่วย กันเทอญ
เผด็จศึกอย่างกล้าแกร่ง	เด็ดถ้วนมดไทย

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
19-276-2556

ชีวิตคืออะไร? ทุกชีวิตต้องเกิดมาเพื่ออะไร?
เชิญค้นหาคำตอบ และความหมายของชีวิตได้ใน

ลิขิตชีวิต ของ สมณะไพริฤกษ์ ภาค ๓ ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

- ท่านที่เคยสั่งจองไว้แล้ว กรุณาติดต่อขอรับหนังสือได้
- ส่วนท่านที่มีได้สั่งจองไว้ ก็สามารถติดต่อสั่งซื้อได้

ที่ ธรรมทัคน์สมาคม โทร. ๐๒-๓๓๕-๔๕๐๖, ๐๘๓-๙๘๓-๕๘๖๘
๖๗/๗-๘ ถนนมิตรภาพ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๔ โทรสาร ๐๒-๓๓๓-๔๐๒๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขา
One for All All for One

มีหมู่ฝูงที่ดี ไร้พลีชีพลุย

(๑) ยากล้นคนยุคนี้

มิใช่กล่าวข่มคำ
แต่แท้พฤติภาพกรรม
คนทั่วไปเป็นใช่ปาย

(๒) ยามนี้คนจัดจ้าน

กล้าเจตนาแม่ผิด
ทำได้ยิ่งกว่าคิด
หยาบต่ำล้ากว่าร้าน

(๓) หยาบในคนเช็ดชั้น

หยาบทั่วหมดทั้งฝูง
หยาบได้เก่งกาจจง
หยาบยิ่งพาลสุดพัน

(๔) ไทยลุ่มจมอยู่ห้วง

คนปู้ปัก
เหตุเห็นแก่ตัวหนัก
ต่างต่ำตกหมกแม่

(๕) หากนานไปกว่านี้

ไทยตื่นเถิดหลับไหล
บัดนี้เกิดคนไทย
ให้ออกมาไล่แม่

(๖) รวมใจพริบพริ้งพร้อม

มาร่วมหมู่เพื่อบอก
ออกมารวมทุกซอก
จึงจะเกิดแรงกู้

(๗) อย่างยังให้ชักช้า

มีหมู่ฝูงที่ดี
ไร้พลีชีพลุยขมิ
เผด็จศึกอย่างกล้าแก้ว

ไกลธรรม
ตุร้าย
เห็นอยู่ จริงแสบ
ใส่โคล้เดาความ

ทจริต
กีดาน
เกินคาด
สุดแล้วเมืองไทย

ว่าสูง
ประหลาดล้น
จุมกมนุษย์ มนาเลย
พูดด้วยคำใด

กับดัก
ชาติแท้
เมามุ่น อามิสเฮย
เม็ดให้คนพาล

ไทยประลัย
หนักแล้ว
ชวนท่าน มีรู้ฤ
ร่วมร้องบรลือชัย

กันออก
โลกรู้
ทั่วถิ่น ไทยเลย
ชาติได้ตั้งหวัง

รอรื
เกิดแล้ว
ขมันช่วย กันเทอญ
เกิดถ้วนมวลไทย.

“สไมย์ จำปาแพง”

๗ มิ.ย. ๒๕๕๖

มีหมู่ฝูงที่ดี รับพลีชีพพลุย

ไม่น่าเชื่อว่า การกระทำแบบคนธรรมดา ๆ อย่างเขา เพียงแค่ออกมายืนประท้วงด้วยอาการที่สงบนิ่ง ๘ ชั่วโมง ที่จัตุรัสทักซิม เมืองอิสตันบูล ของตุรกี จะทำให้ได้รับการโฆษณาไปทั่วโลก จนเขาได้รับฉายา “บุรุษผู้ท้าทาย” (standing man) และช่วยจุดประกายให้ผู้ประท้วงคนอื่น ๆ จำนวนหลายร้อยคน พวกเขายืนสงบนิ่งตามเขาไปด้วย แล้วยังเป็นแรงจูงใจให้เกิดการประท้วงในแบบเดียวกันนี้ ไปยังเมืองต่าง ๆ ในท่ามกลางการปะทะกันอย่างรุนแรงในตุรกี

“ผมเป็นแค่ประชาชนธรรมดา ๆ คนหนึ่งในประเทศนี้เท่านั้นเอง” เออร์เดม กุนดุษ หรือที่ได้รับฉายาว่า “Standing Man” ให้สัมภาษณ์ทางทีวี อีกทั้งกล่าวถึงเป้าหมายของเขาวว่า “อยากให้มีคนรับฟังพวกเราบ้าง”

การกระทำของ “บุรุษผู้ท้าทาย” เคยเป็นแนวคิดของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่ท่านมั่นใจว่า ถ้ามีคนไทยพร้อมใจกันออกมาชุมนุมด้วยความสงบเรียบร้อยเพียงแค่มายืนสงบหรือนั่งสงบอย่างนี้สัก ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน รัฐบาลไหน ๆ ก็ต้องยอมจำนนกับมวลมหาประชาชนที่แสดงออกถึง “พลังคุณภาพและคุณธรรมทางประชาธิปไตย”

สันติ-อหิงสา-หน้ากากขาว นับเป็นสัญลักษณ์สากลของมนุษยชาติที่ใช้ต่อสู้กับทุนสามานย์มาอย่างยาวนาน จวบจนปัจจุบันนี้ ไม่ว่าพวกหน้ากากขาวในสเปน (Indignant) หรือพวกหน้ากากขาวในอเมริกา (occupy wallstreet) ก็ดี และล่าสุดประชาชนนับล้านเกือบทั่วทุกเมืองในบราซิลก็หันมาใส่หน้ากากขาวชุมนุมประท้วง “นางคิลมา รุสเชฟ” ประธานาธิบดีหญิงคนแรกของบราซิล

ส่วนการชุมนุมหน้ากากขาวในไทยนั้น คุณสันติ ตั้งรพีพากร มีความเห็นว่า สถานการณ์ปัจจุบันมีความ “สุกงอม” แล้วกับการขับเคลื่อนของขบวนการการเมืองภาคประชาชน ในรูปของ “กองทัพประชาชนหน้ากากขาว” ซึ่งเป็นมวลมหาชนผู้ตื่นรู้ โดยไม่ต้องมีใครนำ และไม่มีใครตาม แต่ทุกคนเดินไปด้วยกัน พร้อม ๆ กัน ใช้ “ใจถึงใจ” เป็นธงนำ การศึกครั้งนี้ไม่มีเสียงนกหวีด มีแต่เสียง “กลองศึก” ที่จะใช้สยบข้าศึกเรา “รบ” ชนะได้โดยไม่ต้องรบ ด้วยพลังอำนาจมหาศาลของ “กองทัพประชาชน” (ผู้จัดการ ๑๘ มิ.ย.๕๖)

จึงไม่ควรเฉย ไม่ควรซ้ำอีกต่อไป... “มีหมู่ฝูงที่ดี รับพลีชีพพลุย” ๒ ● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๗๖ เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุดวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับบริหารภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงค์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิยะวาทิต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์กัณฑ์
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๓๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : มีหมู่ฝูงที่ดี รับผิดชอบต่อ
- 4 คนบ้านนอกบอกกล่าว
- 5 คุณนิตคิดหน่อย
- 6 จากผู้อ่าน
- 8 บ้านป่านาดอย
- 12 การ์ตูน
- 14 สีสันชีวิต
- 20 จากใจถึงใจ
- 21 ข้าพเจ้าคิดอะไร
- 26 คิดคนละชั่ว
- 30 เสียงซอซังน้อยฝอยด้วยคน
- 35 เวทีความคิด
- 36 บทความพิเศษ
- 40 ธรรมชาติของโลกจะได้อะไรต้องโศกสลด
- 42 ชีวิตนี้มีปัญหา
- 52 ซาดกทันยุค
- 56 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง
- 58 บทความพิเศษ (ประชาธิปไตย)
- 61 แค่คิดก็หนาว...วี
- 62 พุทธศาสตร์การเมือง
- 65 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???
- 68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา
- 72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน
- 74 ชีวิตไร้สารพิษ
- 77 กติกาเมือง
- 80 ปิดท้าย

- สไมย์ จำปาแพง
- จริงจัง ตามพ่อ
- จำลอง ศรีเมือง
- บรรณาธิการ
- บรรณาธิการ
- จำลอง
- วิสูตร
- ทิม สมอ.
- สำนักพิมพ์กัณฑ์กัณฑ์
- สมณะโพธิรักษ์
- แรงรวม ชาวหินฟ้า
- ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
- นายนอก ทำเนียบ
- ทศพันธ์ นรทัศน์
- สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
- สมณะโพธิรักษ์
- ฉวมพุทธ
- ฟ้าสา
- ทิมลวิวัฒน์ ชูโต
- นายธิง วินเทอร์
- ฉวมพุทธ
- ทิมลวิวัฒน์ ชูโต
- สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- ฟอด เทพสุรินทร์
- ลือเกวียน
- ประคอง เดกฉัตร
- พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

สีสันชีวิต
14 กิจกรรมทางการเมืองแบบใหม่
ของ “กองทัพประชาชนหน้ากากขาว”
อยู่ที่การใช้ “ใจถึงใจ” เป็นธงนำ

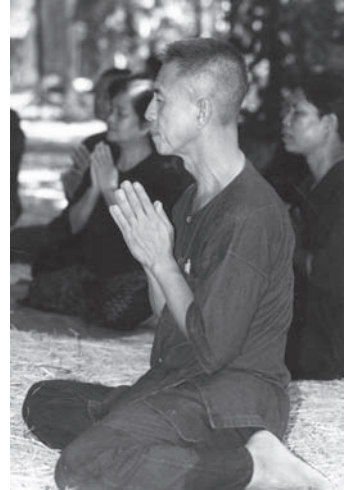

วัน วิสาขบูชาปีนี้ตรงกับวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ที่ผ่านมา ที่พุทธสถานปฐมอโศก ไม่ได้จัดงานใหญ่โตอะไร เป็นการปฏิบัติธรรมและทำบุญตามปรกติเหมือนทุก ๆ วัน

ผมกับพรรคพวกกลุ่มหนึ่งจากโรงเรียนผู้นำ ไปตั้งแต่เช้า รายการ “เทศน์ก่อนพระฉันอาหาร” ผู้ฟังนอกจากญาติธรรมชุมชนปฐมอโศกและเด็กนักเรียนลัทธิมาลิกขาปฐมอโศกแล้ว ก็มีชาวบ้านจำนวนหนึ่งที่มาเข้าโครงการ “ชีวิตดีทีละก้าว” รวมอยู่ด้วย

เมื่อสมณะรูปหนึ่งเทศน์จบ ท่านก็บอกกับญาติโยมว่า ผมเป็นคนหนึ่งที่ร่วมบุกเบิกปฐมอโศก (ปี ๒๕๒๗) ตั้งแต่ยังเป็นท้องนาอยู่เลย ไหน ๆ วันวิสาขบูชาผมก็กลับมาถิ่นเดิมแล้ว ต้องพูดอะไร ๆ บ้าง

ผมเห็นเป็นโอกาสเหมาะที่จะแนะนำทั้งเด็กและผู้ใหญ่ว่า ควรจะปฏิบัติอย่างไรเมื่อมีหมู่กลุ่มที่ติดอย่างนี้ ผมเล่าเรื่องราวชีวิตผมย่อ ๆ ตั้งแต่อยู่ในวัยเด็ก จนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ เมื่อพบพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์และชาวอโศก ซึ่งเป็นหมู่กลุ่มที่ดีมากก็เปลี่ยนวิถีชีวิต จากการที่หมกมุ่นอยู่กับเงินและยศ หันมากินน้อย ใช้น้อย ทำงานมาก ถ้ามีเหลือก็จนเจือสังคม สละสิ่งที่เคยสะสมไว้ จนกระทั่งผมและคุณศิริลักษณ์ไม่มีบ้าน ไม่มีที่ดินของตัวเอง ไม่มีตำแหน่งอะไร เป็นชาวบ้านธรรมดา ๆ สุขสบายดี

งานอโศกรำลึกปีนี้เหมือนทุกปีเพียงเปลี่ยนสถานที่จัดงานจากสันติอโศกเป็น “ราชธานีอโศก” จัดขึ้นเมื่อวันที่ ๙ และ ๑๐ ของเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ผมไปร่วมงานตามปรกติ ได้เห็นโคลกของงานเขียนตัวโต ๆ ว่า “มีหมู่ผู้ที่ดี ธิปปลิขิตลวย” ผมดีใจ ได้ทำตามโคลกมานานดังที่กล่าวแล้วและจะไปจนตาย

ขณะนี้ก็มีหลายเรื่องที่ทำให้บ้านเมืองเสียหายมาก ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปชาติบรรลัยแน่ คนไทยต้องตื่น ต้องเลิกหลับไหล

“หากนานไปกว่านี้ ไทยประลัยไทยตื่นเถิดหลับไหล หนักแล้ว”

ดังนั้นเมื่อมีกลุ่มคนดีออกมาแล้ว เราต้องรีบออกมาช่วยให้บ้านเมืองอยู่รอด

“อย่ายังให้ชักช้า รอรี มีหมู่ผู้ที่ดี เกิดแล้ว ธิปปลิขิตลวยขมิ ขมันช่วย กันเทอญ เผด็จศึกอย่างกล้าแก้ว เกิดถ้วนมวลไทย” ๒

➤ **บ้านปานาดอย**

จำลอง

“หน้ากากขาว” ชุมนุมแบบเข้าไปเย็นกลับทุกวันอาทิตย์ ไม่มีใครเป็นแกนนำ ชุมนุมอย่างสงบปราศจากอาวุธ นับวันแต่จะมีคนเพิ่มอย่างมากมายจนรัฐบาลตกใจ

➤ **เสียงข้อยข้างน้อย**

ผ่อยด้วยคน

ดั่งนั้น วิมุตินิมม

ทักษิณใช้กลยุทธ์เลือกตั้ง เป็นใบอนุญาตสัมปทานปล้นประเทศ ใช้ผลเลือกตั้งต่างใบรับประกันคุณภาพ อ้างคะแนนมหาชนแทนการพิสูจน์ในศาล หนึคคิดด้วยข้อแก้ตัวว่าผมโดนรังแก ถูกการเมืองกลั่นแกล้ง

เรื่องใกล้ตัวที่พาตัวใกล้ตายโดยไม่รู้ตัว เพราะถึงจะมองเห็นราง ๆ แต่ก็เหมือนสัมผัสได้นั้นคือควันบุหรี่ใจละ! แม้ว่าเราไม่ได้ก่อเหตุขึ้นมาเองก็เถอะ แต่ในบางกาละเทศะก็ไม่วายจำยอมต้องรับเอาผลพวงมาอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

เดี๋ยวนี้ ตามถนนหนทาง จะพบคนสูงอายุเดินพนควันบุหรี่เช่นยุคก่อนน้อยมาก น่าจะเป็นเพราะส่วนหนึ่งสูญพันธุ์ไปแล้ว และอีกส่วนหนึ่งสังขารไม่อำนวยให้มานวยขนาดข้างถนนอีกแล้วนั่นเอง แต่อย่างไรก็ตามสังคมก็ไม่แล้งน้ำใจเสียทีเดียว ได้มอบบรรยากาศแบบเดียวกันที่ดูสดใสเจริญตาว่ามาชดเชยให้ นั่นก็คือ เราจะเห็นคนรุ่นใหม่...วัยหนุ่มวัยรุ่นเดินสูบบุหรี่กันเกร่อตามทางเท้า สาธารณสถานทั่วไปเหมือนเป็นแฟชั่นสุดโก้เก๋เหลือเกินละ

จากสถิติของสำนักควบคุมการบริโภคยาสูบ กรมควบคุมโรค ปรากฏว่าคนไทยมีแนวโน้มการสูบบุหรี่เพิ่มขึ้นทุกปี ปัจจุบัน เพิ่มจากปี ๒๕๒๒ ถึง ๕๐๐,๐๐๐ คน โดยมีผู้สูบบุหรี่ทุกชนิดรวม ๑๓ ล้านคน สูบบุหรี่จากโรงงาน ๕.๑ ล้านคน บุหรี่มวนเอง ๔.๗ ล้านคน แต่ที่น่าเป็นห่วงคือคน

ไทยสูดควันบุหรี่มือสองคือในตลาดสดหรือตลาดนัด ร้อยละ ๖๘.๘ ในบ้านร้อยละ ๓๖ และที่ทำงาน ร้อยละ ๓๐.๕ และที่สำคัญยังพบว่าเยาวชนไทยอายุ ๑๕-๒๔ ปี เริ่มสูบบุหรี่เร็วขึ้นจากจากปี ๒๕๕๐ ที่เริ่มสูบบุหรี่ที่อายุเฉลี่ย ๑๖.๘ มาในปี ๒๕๕๔ เริ่มสูบบุหรี่ที่อายุเฉลี่ย ๑๖.๒

ดร.นายแพทย์พรเทพ ศิริวนารังสรรค์ อธิบดีกรมควบคุมโรค การสูบบุหรี่หรือได้รับควันบุหรี่ประจำ เป็นเหตุให้เกิดโรคมะเร็งปอด ถุงลมโป่งพอง โรคระบบทางเดินหายใจอื่น ๆ รวมทั้งส่งผลกระทบต่อผู้อยู่ใกล้เคียงอีกด้วย

พูดถึงบุหรี่แล้วเอาแต่กล่าวหาชาวบ้านที่สูบบุหรี่ แต่ไม่ยอมเผยขุมทรัพย์ของตนเองเลย ก็จะขอเผยแพร่บ้างพอเป็นแนวทาง เยี่ยงอย่างสำหรับสิ่งที่สุดควันรุ่นใหม่ทั้งหลาย

ในช่วงอายุ ๔๕ ปี ขณะดำรงตำแหน่ง สวญ.สภ.อ.บ้านค่าย ระยอง ๕ ปี เริ่มเข้าถึงพุทธธรรมตามแนวอโคกบ้าง จึงเริ่มพัฒนาคุณภาพชีวิตใหม่ด้วยศีล ๕ ละอบายมุข กินอาหารมังสวิรัติมือเดียว เพราะฉะนั้นจึงดเหล้า บุหรี่ เด็ดขาดแต่บัดนั้น ฉะนั้นบรรดาบรันทวี วิสก็ เบียร์ บุหรี่สารพัดยี่ห้อ ที่ชาวบ้านเอามาให้ตอนปีใหม่ ตรุษจีน ก็ขนออกมากองไว้ริมรั้วหน้าบ้านพัก ซึ่งอยู่คนละฝั่งถนนกับสถานีตำรวจและเป็นคิวดสองแถว บอกหัวหน้าคิวดว่า “ใครต้องการก็แจกจ่ายกันไป” ก็เลิกเหล้าเลิกบุหรี่ หักดิบแต่บัดนั้นมาตั้งแต่ ปี ๒๕๒๙

ที่เลิกไม่ยากอาจเป็นเพราะไม่ถึงกับ “เสพติด” เพราะสูบบุหรี่เฉพาะยามร่วมวงเหล้าเป็นครั้งคราวเท่านั้น ตามปกติก็ไม่ได้สูบ และตามปกติก็ไม่ดื่มเหล้านอกจากยามมีงานเลี้ยงหรือพบปะเพื่อนพ้อง รับประทานอาหาร เพราะสังวรตนอยู่เป็นนิจว่าตำรวจต้องพร้อมเสมอที่จะใช้อาวุธปืนและปฏิบัติหน้าที่ “พิทักษ์สันติราษฎร์” ด้วยชีวิต

จึงต้องพร้อมสรรพทุกขณะ ทั้งกาย ใจและมีมือ...โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตนเป็นผู้นำหน่วย ! **☞**

พระอัปกรณียป็น

ช่วงนี้มีข่าวพระนอกรีตนอกรอยตามหน้าหนังสือพิมพ์แทบไม่เว้นวัน และก็ประหลาดนักคนก็มักแห่กันไปขึ้นกับพระดัง ๆ ประเภทนี้ ดังประเภทเครื่องรางของขลัง ดูดวงโชคชะตาราคี เวทมนต์คาถาอาคม คนรุ่นใหม่การศึกษายุคใหม่ทำไมยังหลงใหลงมงายหลงเชื่อเรื่องแบบนี้ นี่ก็มาอีกแบบหนึ่ง เมฆาลัยขัณฑ์ป็น ตำรวจตามจับได้คารณยนต์ถึงในวัด ได้ป็นลูกของพกไทยประดิษฐ์พร้อม ปลอกกระสุนคาล่ากล้อง ๑ ปลอก และในยามอีก ๒ ปลอก กระสุนอีกต่างหาก มีกลิ่นเหล้าอีกต่างหาก เหตุเกิดที่วัด ก็นำตัวไปดำเนินคดีตามกฎหมาย ก่อนหน้านั้น ตามข่าวมติชน ๒๓ พ.ค.๕๖ สภ.เมืองกาญจนบุรีก็นำตัวพระอธิการสิทธิพร ยสपाल เจ้าอาวาสวัดเนินพระงาม บ้านหนองสองดอน อ.เมืองกาญจนบุรี พร้อมพระลูกวัดรวม ๔ รูปไปสอบสวนดำเนินคดี เพราะปรากฏภาพในคลิปตั้งวงเล่นการพนันกัน แต่พระอ้างว่าเล่นคลายเครียด

- ชาวพุทธ เหลือทน

☞ ท่านอาจจะมิชฌมของท่านและนัดพบประลองวิทยายุทธ์กันเป็นครั้งคราวตามวาระอันควร เหตุการณ์เรื่องป็น เรื่องการพนันครั้งนี้ แสดงการประพฤติปฏิบัติธรรมในแวดวงวัดหย่อนยานเต็มที่ จึงเกิดเหตุเสื่อมเสียถึงขั้นป็นคดีอาญาจนได้ ทั้งนี้ก็ต้องไม่พินชาวพุทธข้างวัดต้องช่วยกันสอดส่องดูแลในฐานะที่เป็น ๑ ใน “พุทธบริษัท ๔”

หน้ากากขาว-หน้ากากแดง

มวลชนหน้ากากขาวที่เริ่มปรากฏขึ้นในกทม.และต่างจังหวัดด้วยนั้นที่แรกรัฐบาลก็ไม่ค่อยจะสนใจเท่าไรนัก แต่ตอนหลังเริ่มมีทำที่ระวางระวัง และรองนายกเฉลิมไวกาก็คือพวกพันธมิตร

นั่นแหละไม่ใช่อื่นไกลหรอก ทั้ง ๆ ที่ก็ไม่ใช่ว่าที่โวแต่ก็คือประชาชนที่ทนระบอบปกครองที่โสมมปล้นปล้นนี้ไม่ได้ จึงรวมตัวกันออกมาต่อต้านและจะมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าสักวันหนึ่งจะต้องเผชิญหน้ากับพวกเสื้อแดงกองกำลังนอกระบบของรัฐบาล เชื่อว่าพวกหน้ากากขาวก็จะแปรป็นกองทัพประชาชนพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับรัฐบาลเพื่อเรียกร้องความชอบธรรมคืนแผ่นดินเชื่อว่าพลังเจียงที่รักความเป็นธรรมยังมีอีกมากมาย รอคอยจังหวะที่จะออกมาแสดงตัวให้รัฐบาลคืนอำนาจให้ประชาชน

- ประชาชนไทย

☞ เมื่อวันนั้นมาถึงคนชั่วช้าสารเลวทั้งหลายก็จะรู้สึกตัวว่า “สายเสียแล้ว” เพราะแม่แผ่นดินไทยกว้างใหญ่ไพศาลแต่ก็หาที่ซุกหัวนอนไม่ได้ ต้องชอกชอนระหกระเหินไปต่างแดน

กำนันแดง แก่งหางแมว

คดียิงกำนันแดง แก่งหางแมว จันทบุรี เมื่อหลายเดือนก่อน แต่ยามช่วยของ ๓ มือป็นระหว่างหลบหนีรถเกิดอุบัติเหตุถึงตายและได้รับบาดเจ็บสาหัส หนึ่งในผู้บาดเจ็บคือมือป็นคุ่มกันแกนนำเสื้อแดงในการชุมนุมเมื่อปี ๒๕๕๒-๒๕๕๓ ที่ยื่นเคียงกับฉัฐวุฒิ ในที่ชุมนุมเดือนพฤษภาคม และมีหมายจับอยู่แล้ว

- ม้า นางเล็ง

☞ เคาไม่พลาดก็คงจะหมายถึงคดียิงกำนันแดงหรือบุญจริง พิณิจ ต.แก่งหางแมว อ.แก่งหางแมว จันทบุรี และมือป็นที่รอดตายจากอุบัติเหตุก็คือ “จ่ายักษ์เล็ก” หรือนายศรชัย ศรีดี ซึ่งร่วมชุมนุมกับแกนนำเสื้อแดงในปี๒๕๕๒-๒๕๕๓ และมีหมายจับตามที่ว่ามานั้นแหละซึ่งตอนนี้เจ้าพนักงานก็ได้อายัดตัวไว้ดำเนินคดีแล้ว ส่วนลูกพี่คือคุณจตุพร พรหมพันธุ์และท่านฉัฐวุฒิ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ไสยเกื้อ จะเกี่ยวข้องโยงใยยุ่งเหยิงยังงังกันก็
กรรมใครกรรมมันละกันพ่อคุณทูนหัวเอ๊ย

ไม่น่าเลย

อ่านข่าวแล้วสุดแสนสลดหดหู่ใจ นายปฏิพัทธ์
สมภาค อายุ ๔๖ ปี นักวิชาการอบรมและฝึก
วิชาชีพชำนาญการ เรือนจำนครราชสีมาใช้อาวุธ
ปืนพกยิงหัวตัวเอง และลูกสาววัย ๘ ปี ๕ ปี
ตายไปด้วยกัน ทั้งบันทึกลาตายถึงภรรยาซึ่งเป็น
พยาบาล “ขอโทษที่ต้องทำเช่นนี้ ผมรักลูกสาว
ทั้งสองคนมาก จึงต้องขอเอาไปอยู่ด้วย ส่วน
ทรัพย์สิน เช่นทองคำ ได้นำไปจำหน่ายหลายแห่ง
ขอให้จัดการด้วย รักรวดรอนมาก จากพ่อ” จาก
การสอบสวนของตำรวจ ทราบว่าก่อนเกิดเหตุใน
ช่วงเช้า นายปฏิพัทธ์ได้ขอเงินภรรยา ๕๐๐ บาท
ติดตัวไปทำงาน แต่ภรรยาบอกว่าไม่มีให้และไม่
มีเงินติดตัวแล้ว จากนั้นนายปฏิพัทธ์ก็ขับรถออกจาก
บ้านไปทำงาน ผู้ตายเป็นคนเงียบขรึม ชอบ
เล่นพระเครื่อง กู้เงินทั้งจากส่วนราชการและ
สถาบันการเงิน เพื่อมาซื้อบ้านราคา ๔ ล้าน เป็น
ที่อยู่อาศัยและรถยนต์ รวมถึงใช้จ่ายในครอบครัว
ต้องใช้จ่ายในครอบครัวจนหมดไม่ทัน ล่าสุดได้กู้
สหกรณ์เรือนจำกลางนครราชสีมาอีก ๒ แสน
เพื่อแก้ปัญหา นี้แหละชีวิต

• วิถีพุทธ วิถีธรรม

☞ นำเสียดายโอกาสชีวิตที่สนใจ “พระเครื่อง”
ยังไม่ทันเข้าถึง “พระพุทธธรรม” อันประเสริฐ
จึงยังไม่พบประกายแสงสว่างนำทางชีวิตตนและ
ครอบครัวล่วงพ้นทุกข์ได้โดยมิต้องสูญเสียชีวิต
เลือดเนื้อผิวดิถีธรรม ถึงกระนั้นก็เกิด ก็น่าเห็นใจ
ผู้ที่ยังอยู่เบื้องหลัง...ที่ต้องสูญเสียผู้อันเป็นที่รัก
ดังดวงใจไปในคราวเดียวถึง ๓ คน ขอแสดงความ
ความเอื้ออาทรและเป็นกำลังใจหยดยีนเมษิณ
ชีวิตต่อไปครับ

เอยกุทร...ในยุคมีด!

วันที่ ๑๘ พ.ค. ๕๖ นายเอยกุทร อัญชันบุตร
ผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ “ไทยอินไซด์เตอร์” โพลต์ข้อความ
ผ่านเฟซบุ๊กส่วนตัว ระบุว่า...“ตอนนี้ที่อังกฤษ
กำลังมีการตรวจสอบบรรดาผู้ที่ใช้บริษัท offshore
เพื่อการหลีกเลี่ยงภาษีและพอกเงิน..มีรายชื่ออยู่
ประมาณพันราย..และที่สำคัญมีคนไทยอยู่หลาย
สิบคนที่เข้าข่าย..แต่ละคนชื่อคุ้น ๆ ทั้งนั้นไม่ใช่พวก
พ่อรวย..หรือธุรกิจใหญ่..แต่เป็นพวกการเมืองและ
ข้าราชการทั้งนั้น..ผมได้เข้าร่วมในการให้ข้อมูลกับ
หน่วยสืบสวนด้วย..สนุกงานนี้..เล่นที่ไทยไม่ได้
..กรุดตามยึดที่เมืองนอกก็ได้วะ..ประเภทที่รวยแบบ
ไม่มีที่มาปะ..เสร็จฝรั่งแน่..จะขายทรัพย์สินทั้งก็ไม่ทัน
แล้วครับ..รายชื่อถูกส่งให้สื่อตั้งในลอนดอนค้นข้อมูลอยู่..

เมื่อมาดูประเทศต่าง ๆ ที่คนโกงชาติหรือ
พวกพอกเงินนิยมนำเงินไปเก็บไว้ เพราะคิดว่า
ปลอดภัยและไม่มีใครตามไปยึดได้..แต่บางครั้ง
รัฐบาลประเทศเหล่านั้นเองนั่นแหละที่แก้กฎเกณฑ์
และฉวยโอกาสยึดเสียเอง..เป็นการปล้นจากโจร
อีกที หรือเราเรียกว่า “ขมาย” หลายประเทศเริ่ม
ทำแล้วเพราะมีเงินพวกนี้ไหลเข้าไปเยอะ...”

ยังมีเรื่องอื่น ๆ ที่เขากล้าชนกับผู้มีอำนาจ
ถ้าเขาประจบสอพลอก็คงได้ผลประโยชน์ไปด้วย
หรือเพียงแค่วิचारณิด ๆ หน่อย ๆ คงไม่ตายอย่าง
นำเวทนาขนาดนี้ ใครคนหนึ่งคงแค้นสุด ๆ ชนิดที่
ว่า “กูจะให้มึงตายเหมือนหมา” มีผู้ที่ได้ดูศพคุณ
เอยกุทร แล้วโพลต์ในเน็ตว่าใครใจไม่แข็งอย่าดู
เพราะสภาพศพน่าสยดสยองมาก ถูกฆ่าสุดโหดมาก
กว่านาวิกโยธิน ๒ นายที่ถูกฆ่าตายอย่างทรมาณปี
๒๕๔๘...ความชั่วครองเมืองก็อยู่แบบบ้านป่าเมืองเถื่อน

• คนไทย ในยุคกลี

☞ เป็นธรรมดาของขบวนการปีศาจร้ายย่อม
สกัดกั้นวิถีทางเปิดโปงความชั่วร้ายทุกกระบวนท่า!

☞ ussnatharas

“หน้ากากขาว” เป็นกลุ่มประชาชน
ที่รวมตัวกันจับกลุ่มแพร่ระบาดไปยังจังหวัดต่าง ๆ
นัดหมายชุมนุมกันที่นั่นที่นี่
โดยสวมหน้ากากขาวออกมาจากบ้าน
ชุมนุมแบบเข้าไปเย็นกลับทุกวันอาทิตย์
ไม่มีใครเป็นแกนนำ
ชุมนุมอย่างสงบปราศจากอาวุธ
นับวันแต่จะมีคนเพิ่มอย่างมากมาย
จนรัฐบาลตกใจ

● ภาพ v for thailand

มักจะอยู่ไกลเป็นतीयง อยู่กลางปากกลางเขา
๖๖ ในยามนี้ผมต้องติดตามข่าวคราวบ้านเมือง
อย่างกระชั้นชิด ทั้งจากวิทยุ โทรทัศน์ และ
หนังสือพิมพ์

เมื่อต้นเดือนมิถุนายน หนังสือพิมพ์รายวัน
ฉบับหนึ่งเขียนบทความตอนหนึ่งว่า

“มีความแตกต่างที่คล้ายคลึงกันอยู่สองเรื่อง
ที่น่าสนใจ เรื่องแรก ความเคลื่อนไหวทางการเมือง
ใน กทม. ไทยสปริง หน้ากากขาว ลามเป็นกระแส
ไปถึงคนไทยที่อยู่ในต่างประเทศออกมาใส่หน้ากาก
ขาวต่อต้านรัฐบาล นายก ๆ ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร
ที่คนในรัฐบาลบางคนระบุว่า เป็นการแปลงรูปแบบ
ความเคลื่อนไหวมาจากกลุ่มคนเสื้อเหลือง ที่กลับ
มารวมตัวกันต่อต้าน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อีก
ครั้ง”

คำว่า “กลุ่มคนเสื้อเหลือง” ใคร ๆ ก็ทราบ
ว่าเป็นกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ที่ได้เสียสละไปรวมตัวกัน กินนอนในถนน ๓ ช่วง
รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน ขับไล่รัฐบาล ๓ รัฐบาล
และหยุดยั้งการเสียดินแดนแก่เขมรเป็นผลสำเร็จ
ถ้าไม่ออกไปชุมนุม บ้านเมืองจะแย่ยิ่งกว่านี้
อีกมากมายนัก กลุ่มคนเสื้อเหลืองไม่ได้แปลง
ร่างมาเป็นกลุ่มหน้ากากขาวแต่อย่างใด

กระบอกเสียงของรัฐบาลก็ออกมาตะโกนว่า
“หน้ากากขาวคือหน้ากากเหลืองนั่นเอง” พันธมิตร
เสื้อเหลืองนั้นไม่มีใครหรือพรรคการเมืองใดเป็น
เจ้านายสั่งให้ทำโน่นทำนี่ ทุกคนมีอิสระเสรีเต็มที่
เห็นว่าตอนนี้มีกลุ่มหน้ากากขาว มีกลุ่มไทยสปริง
ออกมาช่วยบ้านเมือง ด้วยการขับไล่รัฐบาลที่
เอาแต่สร้างความเสี่ยงหาย เขาเห็นด้วยอย่างยิ่ง
เขาก็ออกไปรวมทั้งสองกลุ่ม และชักชวนกันให้
ออกไปเพิ่มมาก ๆ จะต้องไล่ให้สำเร็จ

ถ้าเป็นประเทศอื่น รัฐบาลลาออกแล้ว ไม่
อยู่ให้คนจำนวนมากมาตะโกนตำ ตะโกนไล่ ทั้ง
กลางวันและกลางคืน รัฐบาลประเทศอื่นเขาเป็น
ผู้ดี เป็นคนหน้าบาง แต่รัฐบาลไทยตรงกันข้าม
ซึ่งเป็นความโชคร้ายของคนไทยทั่วประเทศ

“ไทยสปริง” มีลักษณะเหมือน “อาหรับสปริง” ซึ่งประชาชนชาวอาหรับจำนวนมากรวมตัวกัน โค่นล้มรัฐบาลที่ฉ้อฉลเป็นผลสำเร็จ “ยิ่งลักษณ์” นายกรัฐมนตรีชี้เท้าของไทยไปปาฐกถาที่เมือง **อูลานบาตอร์** ประเทศ**มองโกเลีย** พุดแก้ตัวให้ทักษิณพี่ชาย และแก้ตัวให้ตระกูลชินวัตร พุดให้ประเทศไทยเสีย ๆ หาย ๆ จนมีคนกลุ่มหนึ่งทนไม่ได้ นำโดยผู้หลักผู้ใหญ่ที่สังคมรู้จักคือ ท่านพลตำรวจเอกวณิช เดชกุญชร อาจารย์แก้วสรร อติโพธิ และคุณขวัญสรวย อติโพธิ ออกมาประกาศแข็งข้อกับรัฐบาล หยิบยกปรากฏการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมาวิเคราะห์วิจารณ์และสืบย้อนหลัง เผยให้เห็นความเลวร้ายฉ้อฉลของรัฐบาลนี้

โล้รัฐบาล ต้องออกมาช่วยกันล้มระบอบทักษิณ มีทั้งกลุ่มไทยสปริง กลุ่มหน้ากากขาว และกลุ่มที่ชุมนุมอยู่ในสนามหลวง

“รัฐบาลยิ่งลักษณ์ ชินวัตร กำลังเผชิญกับปัญหาวิกฤติกรรมร้ายตัวเอง จากปัญหาที่ตัวเองก่อขึ้นมา ไม่สามารถดำเนินนโยบายตามที่ประกาศไว้ด้านการเมือง มุ่งมั่นแต่แก้ปัญหาให้คนคนเดียว เสถียรภาพความมั่นคงก็กำลังถูกลั่นคลอน อันเนื่องจากปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน การดำเนินนโยบายอย่างผิดพลาดด้านเศรษฐกิจ ปัญหาข้าวยากหามากแพง ทำให้แนวร่วมผู้สนับสนุนพรรคเพื่อไทยซึ่งส่วนใหญ่เป็นชนชั้นรากหญ้ากำลังเผชิญชะตากรรมจากการดำเนินนโยบายผิดพลาด

● ภาพ v for thailand

8 ส.ค. 2555 ไฟไหม้ โรงรับจำนำข้าว หาดใหญ่
 25 พ.ย. 2555 ไฟไหม้ โรงรับจำนำข้าว มหาสารคาม
 27 พ.ย. 2555 ไฟไหม้ โรงรับจำนำข้าว ศรีสะเกษ
 5 ม.ค. 2556 ไฟไหม้ โรงรับจำนำข้าว เพชรบูรณ์

ทำอะไรเด็ดกว่า กู ไม่รู้หรอ??

“หน้ากากขาว” เป็นกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันจับกลุ่มแพร่ระบอบไปยังจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ นัดหมายชุมนุมกันที่นั่นที่นี่โดยสวมหน้ากากขาวออกมาจากบ้าน ชุมนุมแบบเข้าไปเย็นกลับทุกวันอาทิตย์ ไม่มีใครเป็นแกนนำ ชุมนุมอย่างสงบ ปราศจากอาวุธ นับวันแต่จะมีคนเพิ่มอย่างมากมายจนรัฐบาลตกใจ กลุ่มนี้ก็ประกาศชัดว่าไม่เอารัฐบาล และต่อต้านระบบทักษิณอย่างถึงไหนถึงกัน

หนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งที่ติดตามการเมืองอย่างกระชั้นชิด ได้ลงบทความวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดกลุ่มคนที่ทนไม่ได้ ต้องออกมา

ผลจากการบริหารงานมาร่วม ๒ ปี นโยบายหนึ่งที่หวังมัดใจประชาชนคือ **“กระชากค่าครองชีพลงมา ปรับค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาทต่อวัน”** เวลาผ่านไป ไม่เพียงค่าครองชีพไม่ถูกกระชากลงมา เกิดภาวะข้าวยากหามากแพง สิ่งของอุปโภคบริโภค ไข่ไก่อันถือเป็นสิ่งหาง่ายจากเดิมราคาถูก แต่รัฐบาลยิ่งลักษณ์ราคาสูงถึง ๗ บาทต่อฟอง เช่นเดียวกับผักสด เนื้อสัตว์ก็ขึ้นไปเป็นเงาตามตัว

แถมมาว่าเดือน ก.ค. นี้ กระทรวงพลังงานเตรียมขึ้นราคาแก๊สภาคครัวเรือนอีก ช้ำเต็มแนวร่วมรากหญ้า อันเป็นเสียงสนับสนุนส่วนใหญ่

กลุ่มหน้ากากขาว
 มีจุดเด่นหลายอย่าง
 ไม่มีแกนนำ ไม่มีตัวตน
 ให้ฝ่ายตรงข้ามใส่ร้าย
 หรือทำลายล้าง
 ทุกสีทุกคนสวมหน้ากากขาวได้หมด
 การชุมนุมไม่ยากลำบาก
 เจอกันทุกวันอาทิตย์ ไปเข้าเย็นกลับ
 ประหยัดค่าใช้จ่าย

● ภาพ v for thailand

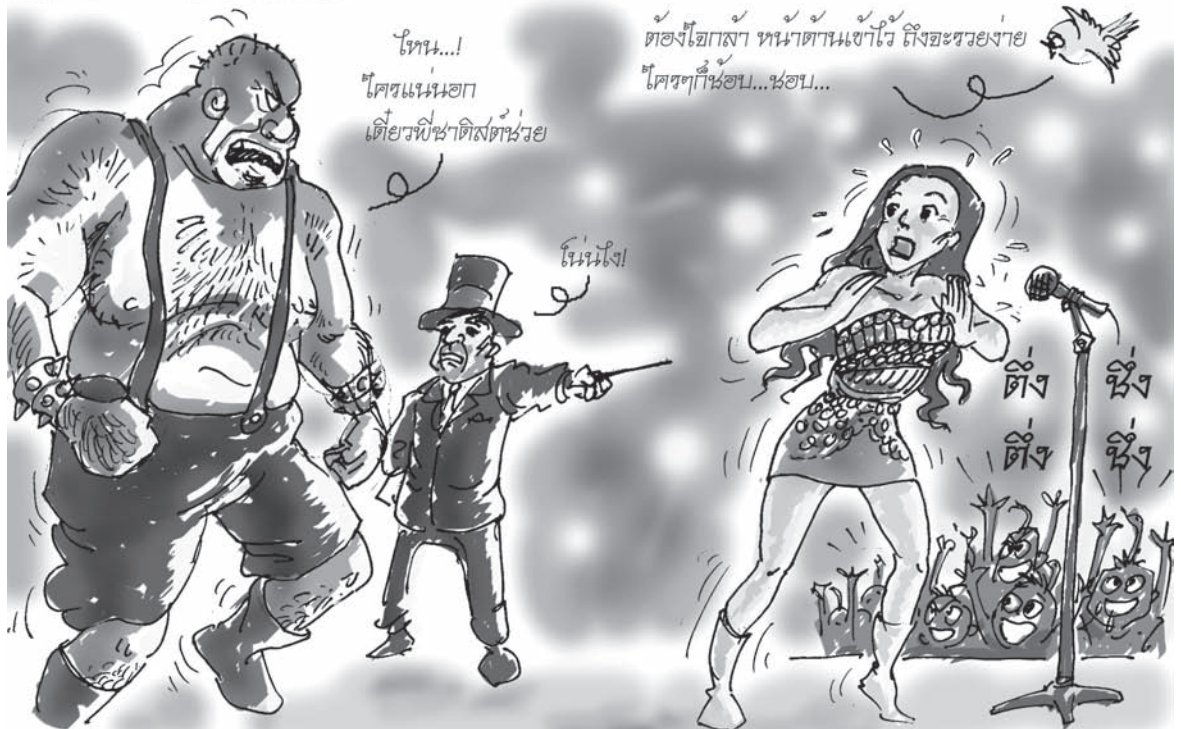

ต่อให้มวัดพระแก้วมาพูดก็ไม่เชื่อ....?

๑. ทั้งๆเป็นที่ๆไม่เคยมีคนอยู่ แต่กลับมีหมู่บ้านผี มีบ้านเลขที่จัดตั้งอย่างรวดเร็ว

๒. ทั้งๆที่ลามกอนาจาร สั้นจืดจู้ แต่หนูไปเคยอ้างว่าเป็นศิลปะ

หญิงโง่อย่างฮาย-นายโง่สี่อะ-พระโง่สี่ส-
หินยัดไม่แน่น ฮตข. ฮยาเข้าโกล!

โกงเดช-โถม !!!

ฮเวเจ็ด เส่ฮันชกา

ทวว!

หมตตัวแล้ว

หมตตุตเตะ!

เบมฮู่ฮุมตุดจฮพย

LV

๓. ทั้งๆที่เป็นแค่เด็กเมื่อวานซืน แต่กลับแอบอ้างว่าเป็นหลวงปู่ผู้วิเศษ

พวกเอ็งฆ่าเขาแล้ว เขาแต่กลองบันทึกมาพบไป ส่นรทฮพยสินมีตา
ของผูต่ายกลับเอาไปโยนทิ้งหมต ฮะเรียกวรฆ่าเขาทฮพยได้เง?

เป็นทกรฆ่าเขาทฮพย
ฮากผู้สั่งฆ่า...ศรับทาน!!!

กฎแห่งทกร
ยุติทกร
ที่สุด

ฮยฮ
ฮยฮ

๔. ทั้งๆที่เอาทรัพย์สินมีราคาแพงๆของผู้ตายไปโยนทิ้ง แต่ก็สรุปว่า ฆ่าเพราะชิงทรัพย์วรว

หน้ากากขาว ไม่มีใครเป็นแกนนำ
แต่แต่ละคนนำตนเองมารวมตัวกันด้วยความตื่นรู้
ด้วยจิตสำนึกบริสุทธิรักชาติรักแผ่นดิน
เป็นกองทัพประชาชน...
ที่จะไม่ยอมให้ผู้ใดมาโกงกิน
ทำลายทำร้ายประเทศอีกต่อไป
ด้วยอาวุธเดียวที่มีอยู่
คือพลังแห่งความสามัคคีของหัวใจไทยแท้ ๆ

หน้ากากขาว :

สัญลักษณ์ต่อสู้กับอำนาจรัฐที่ฉ้อฉล

ต่อต้าน
เผด็จการรัฐสภา

ประวัติกาย ฟอว์ก และหน้ากากขาว

ปี ๑๖๐๔ “พระเจ้าเจมส์ ๑” แห่งอังกฤษ มีเรื่องพิพาทกับ “นักบวชคริสต์นิกายคาทอลิก” จึงตั้งนิกาย English Church ขึ้นมา พร้อมกับปราบปรามพวกคาทอลิก...อย่างอำมหิต

ชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นชาวคาทอลิก เรียกขานตัวเองว่า Guy Fawkes (กาย ฟอว์กส์) ได้ตั้งตัวเป็นหัวหน้า ต่อสู้ต่อต้านการปกครองที่กดขี่ของพระเจ้าเจมส์ที่ ๑ กับบรรดาสมาชิกสภาขุนนาง

เขาซ่อนใบหน้าไว้ใต้หน้ากาก ไม่มีใครเห็นหน้าเขา สุดท้ายเมื่อแผนการวางระเบิดรัฐสภาที่ไม่เป็นตัวแทนประชาชนอย่างแท้จริงล้มเหลวลง ฟอว์กส์พร้อมสมาชิกถูกจับได้เขาถูกประหารชีวิตด้วยการแขวนคอและฉีกแขนฉีกขาอย่างทารุณในวันที่ ๓๐ ม.ค.๑๖๐๖ เหตุการณ์ครั้งนี้เรียกกันว่ากบฏดินปืน

เมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลอังกฤษได้จัดงานฉลองวันกบฏดินปืนทุกวันที่ ๕ พ.ย.ของทุกปีที่สามารถปราบกาย ฟอว์กส์ได้ แต่ปัจจุบันนี้เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นนักต่อสู้เพื่อสันติภาพผู้มีหัวใจแกร่งกล้าชนกับผู้ครองอำนาจรัฐที่กดขี่ข่มเหงประชาชน

เรื่องราวนี้ถูกนำมาเขียนเป็นหนังสือการ์ตูนในปี ๒๐๐๖ และสร้างเป็นหนังชื่อ “V for Vendetta” ผู้คนจึงเห็นหน้ากากกาย ฟอว์กส์ (The Guy Fawkes mask) ในหนังเรื่องนี้เป็นครั้งแรก และเรียกหน้ากากนี้สั้นๆ ว่า**หน้ากากวี** ซึ่งถูกนำไปใช้ในการประท้วงหลายครั้งในโลกตะวันตก

กาย ฟอว์กส์ ไม่ใช่นักโทษที่จะต้องการจะล้มล้างระบอบกษัตริย์ แต่เป็นวีรชนที่ลุกขึ้นสู้เพื่อประชาธิปไตย และอำนาจที่ไม่เป็นธรรม

ในไทย มีการนำหน้ากากขาวนี้มาใช้ประท้วงสถานทูตสหรัฐอเมริกาในไทยกรณีวิพากษ์วิจารณ์มาตรา ๑๑๒ และใช้ในการรณรงค์ของกลุ่มแนวร่วมนิสิตนักศึกษาที่คัดค้านมหาวิทยาลัยนอกระบบเมื่อ ๑๔ ต.ค.๕๕ ต่อมานำมาใช้ประท้วงกรณีช่อง ๓ แบนละคร “เหนือเมฆ ๒” เมื่อ ม.ค. ๒๕๕๖ และวันนี้ก็เป็นที่รู้จักทั่วไปและมีพลังมากขึ้น ๆ...

ข่าวโพสต์ทูเดย์ : มากกว่าข่าว ทุกเรื่องราวคุณมีส่วนร่วม

หน้ากากขาวพริบ! โผล่ฮ่องกง-จีนีย์

๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๖ กลุ่มหน้ากากขาวร่วมชุมนุมหน้าเซ็นทรัลเวลด์ราชประสงค์ ขณะที่ในต่างประเทศมีกลุ่มผู้ชุมนุมร่วมจัดกิจกรรมในออสเตรเลีย-ฮ่องกง

เมื่อวันที่ ๒๓ มิ.ย. กลุ่มหน้ากากขาวได้ทยอยเดินทางมาชุมนุมต่อต้านการบริหารงานของรัฐบาลบริเวณด้านหน้าห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลเวลด์แยกราชประสงค์ อย่างไรก็ตามทางห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลเวลด์ได้นำรั้วเหล็กมากั้นบริเวณลานด้านหน้าห้างเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ชุมนุมเข้ามาในบริเวณดังกล่าว ท่ามกลางเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จัดกำลังมาดูแลความปลอดภัยอย่างเข้มงวด

ขณะที่การจราจรโดยรอบเริ่มติดขัดและเคลื่อนตัวได้ช้า โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แนะนำให้ผู้ใช้รถยนต์หลีกเลี่ยงการสัญจรผ่านบริเวณดังกล่าว

ด้านเพจเฟซบุ๊ก V For Thailand ได้รายงานว่ามีกลุ่มหน้ากากขาวใน ประเทศออสเตรเลีย ออกมารวมตัวชุมนุมบริเวณ ที่สวนสาธารณะเบลมอร์ สถานีรถไฟเซ็นทรัล ในนครจีนีย์ รวมทั้งมีกลุ่มหน้ากากขาวใน เขตปกครองพิเศษฮ่องกง สาธารณรัฐประชาชนจีน ออกมาร่วมชุมนุมบริเวณท่าเรือย่านเซ็นทรัลเพื่อขับไล่รัฐบาล น.ส.ยี่งลักษณ์ ชินวัตร โดยภายในภาพมีข้อความที่โจมตีรัฐบาล ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ผู้ดูแลเพจยังโพสต์ข้อความเตือนผู้ชุมนุมเกี่ยวกับความปลอดภัย โดยระบุให้ผู้ที่ออกมาร่วมชุมนุม พกพาน้ำสะอาด และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลไว้เบื้องต้น เพราะ หากมีเหตุการณ์ที่จำเป็นต้องใช้ เช่น ขาเป็นตะคริว หรือ หอบสืบเนื่องจากการเดิน ก็จะได้ปฐมพยาบาลได้ทัน

สำหรับกำหนดการชุมนุมของกลุ่มหน้ากากขาวในวันนี้มีทั้งสิ้น ๓๘ จุดทั่วประเทศ ประทับด้วย

ภาคกลาง

- จ.นนทบุรี ที่ทำนันทน์ อำเภอมอง เวลา ๑๖.๓๐ น.
- จ.สุพรรณบุรี ที่หน้าศาลตายาย ถ.นางพิม อ.เมือง เวลา ๑๗.๓๐ น.
- จ.อุทัยธานี ที่วงเวียนวิฑู เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.นครสวรรค์ ที่อุทยานนครสวรรค์ เวลา ๑๗.๐๐ น.
- จ.สิงห์บุรี ที่ศาลากลางหลังเก่า อ.เมือง เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.ลพบุรี ที่ลานอนุสาวรีย์จอมพล ป.พิบูลสงคราม เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.สระบุรี ที่สวนสุขภาพหน้าสถานีรถไฟ อ.เมือง เวลา ๑๕.๐๐ น.
- จ.ปราจีนบุรี ที่หน้าศาลหลักเมือง เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.ราชบุรี ที่วงเวียนช้าง อ.บ้านโป่ง เวลา ๑๔.๓๐ น.

ภาคตะวันออก

- จ.ชลบุรี ที่หน้าเซ็นทรัลชลบุรี เวลา ๑๖.๐๐ น.
- เมืองพัทยา ที่หน้าห้างโลตัสพัทยาเหนือ เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.ระยอง ที่หน้าสถานีรถไฟเทศบาลเมืองระยอง เวลา ๑๗.๐๐ น.
- จ.ฉะเชิงเทรา ที่หน้าตลาดน้ำพุ อ.เมือง เวลา ๑๖.๐๐ น.

ภาคเหนือ

- จ.กำแพงเพชร บริเวณวงเวียนต้นโพธิ์ เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.เพชรบูรณ์ ที่หน้าสถานีรถไฟ อ.หล่มสัก เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.แม่ฮ่องสอน ที่สวนสาธารณะหนองจองคำ เวลา ๑๗.๐๐ น.
- จ.พิษณุโลก ที่หน้าสถานีรถไฟ อ.เมือง เวลา ๑๗.๐๐ น.
- จ.ลำปาง ที่ห้าแยกหน้าสถานีรถไฟ อ.เมือง เวลา ๑๗.๐๐ น.
- จ.เชียงใหม่ ที่ลานพ่อบุญเมืองเชียงใหม่ อ.เมือง
- จ.ลำพูน ที่ลานเจ้าแม่จามเทวี อ.เมือง เวลา ๑๗.๐๐ น.

ภาคอีสาน

- จ.อุบลราชธานี ที่ลานเทียนอุบลฯ เวลา ๑๕.๐๐ น.
- จ.สุรินทร์ ที่หน้าศาลเจ้าพ่อจางวาง เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.บุรีรัมย์ ที่สวนรมย์บุรี เวลา ๑๕.๐๐ น.

ภาคใต้

- จ.ตรัง ที่ลานน้ำพุพะยูง เวลา ๑๖.๓๐ น.
- จ.ชุมพร ที่หน้าศาลหลักเมือง อ.เมือง เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.นครศรีธรรมราช ที่สวนศรีธรรมโศก อ.เมือง เวลา ๑๕.๐๐ น.
- อ.ทุ่งสงหน้าสวนหลวง ร.๕ เวลา ๑๕.๐๐ น.
- จ.ประจวบคีรีขันธ์ ที่ลานโผนกึ่งเพชร เวลา ๑๖.๐๐ น.

- จ.พัทลุง ที่หน้าสถานีรถไฟ อ.เมือง เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.ภูเก็ต ที่วงเวียนหน้าสถานีรถไฟ อ.เมือง เวลา ๑๖.๓๐ น.
- จ.นราธิวาส ที่สวนกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ อ.เมือง เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.ปัตตานี ที่ลานวัฒนธรรม เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.ยะลา ที่ข้างร้าน ๐๗ ถ.รวมมิตร เวลา ๑๖.๐๐ น.
- จ.สุราษฎร์ธานี ที่ตลาดน้ำบ้านดอน เวลา ๑๖.๐๐ น.
- ที่พัลลวง อ.สมุย เวลา ๑๕.๓๐ น.
- จ.กระบี่ ที่ลานปู่ดำ เวลา ๑๕.๓๐ น.
- จ.สตูล ที่หน้าโรงเรียนพินามสวรรค์ เวลา ๑๕.๓๐ น.

สว.ชุด “เฉลิม” ขู่หน้ากากขาว หวังสกัดมวชน

“ส.ว.” ออกโรงฉะ “เฉลิม” ขู่มีอบหน้ากากขาวหวังสกัดมวชนไม่ให้ร่วม หลังรู้ว่าหยุดการเติบโตไม่ได้แล้ว

นายประสาร มฤคพิทักษ์ ส.ว.สรรหาในฐานะประธานอนุกรรมการศึกษาติดตามการ

ดำเนินงานด้านสิทธิเสรีภาพ วุฒิสภา กล่าวถึงกรณีที่ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี ออกมาระบุว่าอาจมีระเบิดโยนใส่ที่ชุมนุมกลุ่มหน้ากากขาวว่า เป็นความต้องการที่จะข่มขู่เพื่อสกัดกั้นไม่ให้ประชาชนออกมาชุมนุม หลังจากที่รู้ดีว่าหมดปัญหาที่จะหยุดการเติบโตของกลุ่มหน้ากากขาวได้แล้ว จึงใช้วิธีการที่ถนัดคือการข่มขู่พร้อมกับป้ายสีว่ากลุ่มหน้ากากขาวได้รับใบสั่งทั้งที่ความจริงไม่มีใครขังการกลุ่มนี้ได้ ทั้งนี้ กลุ่มหน้ากากขาวอาจจะมาจากภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งเสื้อเหลือง กลุ่มหลากสี กลุ่มสนามหลวง ประชาธิปัตย์ หรือนานาประชาชน แต่ก็มีหัวใจดวงเดียวกันคือ ไม่เอาเผด็จการทุนสามานย์ของระบอบทักษิณและเห็นว่าบ้านเมืองบรลลยไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว

“หน้ากากขาวมีความเชื่อมั่นในพลังแห่งความถูกต้องที่ต้านยันใครหรือกลุ่มใดก็ตามซึ่งทรยศต่อความไว้วางใจของประชาชน ใช้อำนาจบาตรใหญ่ฉ้อฉลและย้ายประเทศชาติ เขาไม่

จำเป็นต้องรู้จักกัน เขาไม่ต้องมีใครมาชี้หน้า แต่เขารู้ว่าเขาควรทำอะไร และจะเดินไปสู่เป้าหมายเดียวกันอย่างไร ด้วยการใช้สิทธิแสดงออกตามรัฐธรรมนูญคือชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ ซึ่งไม่มีกฎหมายฉบับใดมาเอาผิดได้ โดยไม่ได้ใช้ความถี่้นถ้อยหรือวิธีอันธพาลใด ๆ เลย” นายประสารกล่าว

อดีตก่านเปาอี้หน้ากากขาวไม่ขัด ม.๖๘

นายชูชาติ ศรีแสง อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา ชี้การเคลื่อนไหวของกลุ่มหน้ากากขาวไม่ขัด ม.๖๘ เรื่องการล้้มล้างการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยยกรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๖๓ มาใช้ประกอบการพิจารณา

ระบุว่า มาตรา ๔๕ บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์การโฆษณา และการสื่อความหมายโดย

วิธีอื่น ในขณะที่ มาตรา ๖๓ บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น ข้อเท็จจริงและพฤติกรรมของกลุ่มหน้ากากขาวที่มาร่วมชุมนุมกันโดยมีป้ายที่มีข้อความด่ารัฐบาล ด่าพ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคำพิพากษาศาล ส่วนกลุ่มคนไทยรักชาติรักแผ่นดิน ก็มีการชุมนุมกันอยู่ที่สนามหลวง กลางคืนก็มีการปราศรัยโจมตีรัฐบาล ทั้ง ๒ กลุ่มไม่มีการนำพาอาวุธมาร่วมชุมนุม

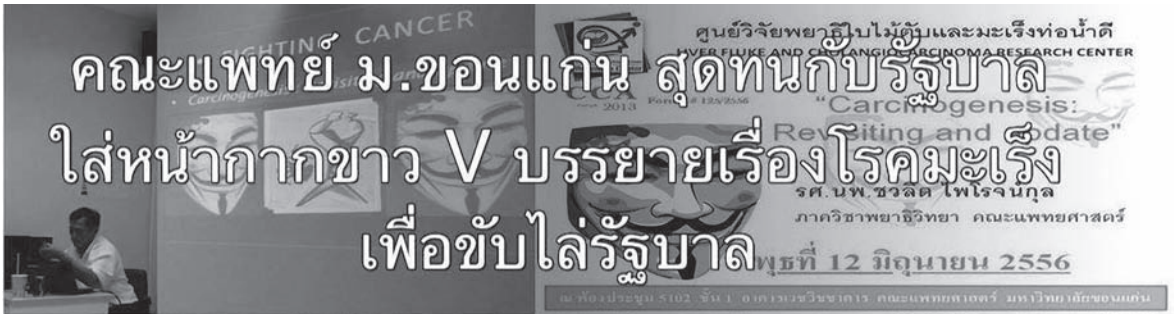
“คนกลุ่มนี้ไม่เคยประกาศว่ามีกองกำลังที่มีอาวุธมาร่วมชุมนุมด้วย ไม่เคยประกาศให้ผู้มาร่วมชุมนุมนำน้ำมันใส่ขวดมาคนละ ๑ ลิตรเพื่อให้กรุงเทพฯ เป็นทะเลเพลิง ไม่เคยเอาเลือดสัตว์หลายชนิดไปเทที่หน้าประตูทำเนียบรัฐบาลและหน้าบ้านครอบครัวของผู้ทำหน้าที่เป็นนายกรัฐมนตรี ไม่เคยบุกโรงพยาบาลจนโรงพยาบาลต้องย้ายคนไข้รวมทั้งสมเด็จพระสังฆราชไปไว้ที่

โรงพยาบาลอื่น ไม่เคยมีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นการชุมนุมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เหมือนการชุมนุมของคนเสื้อแดงซึ่งเป็นคนของพรรคเพื่อไทย”

นอกจากนี้ กลุ่มหน้ากากขาวและกลุ่มคนไทยรักชาติรักแผ่นดินยังไม่เคยมีพฤติกรรมหรือการกระทำใด ๆ ที่ส่อไปในทางที่ไม่จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์หรือต้องการให้ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบที่ไม่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข จึงไม่น่าจะเป็นการกระทำที่ขัดต่อบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๘ แต่อย่างใด

สถานการณ์สุกงอม กักขังจับกุม โดย สันติ ตังธพิพาก

พลันที่ “หน้ากากขาว” ปราบกฏตัวบนโลกไซเบอร์ พร้อมกับประกาศว่า “ขณะนี้กองทัพประชาชนได้ลุกขึ้นแล้ว ข้าขอประกาศว่า ข้าจะล้มล้างระบอบทักษิณให้หมดสิ้นไปจากประเทศ

ไทย” ก็ได้สร้างปรากฏการณ์ยิ่งใหญ่ขึ้น ดุจ “ผีเสื้อกระพือปีก”

ขณะที่ภาคประชาชน ทั้งในขบวนการการเมืองภาคประชาชน และ “พลังเจียบ” ที่นับวันจะ “ทนไม่ไหว” กับพฤติกรรมโหดชั้วของนักการเมืองในระบบบทักษิณที่มุ่งโกงกินชาติบ้านเมืองในทุกโอกาสที่เปิดให้ สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนทุกหย่อมหญ้า ต่างพากันลิงโลด ดีใจ สะใจ ที่มี “กองทัพประชาชน” ในรูปของหน้ากากขาวแสดงตัวเป็นปฏิปักษ์กับระบบบทักษิณอย่างชัดเจน

และเมื่อพวกเขาพากันก้าวลงสู่ถนน ก็ได้รับการขานรับอย่างรวดเร็ว เกิด “กองทัพประชาชน หน้ากากขาว” กลุ่มใหม่ ๆ ขึ้นมาพร้อม ๆ กัน ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดุจ “เห็ดหลังฝน” หรือ “ไฟลามทุ่ง”

จุดเด่นของการเคลื่อนไหวทางการเมืองในภาคประชาชนครั้งนี้ อยู่ที่การ “เคลื่อนไหวโดยไร้

ผู้นำ” ซึ่งสะท้อนกระบวนการวิวัฒนาการของการต่อสู้ อาจถือได้ว่าเป็นการ “นวัตกรรม” รูปแบบยุทธวิธีการต่อสู้ เพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศไทย ครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่งของขบวนการการเมืองภาคประชาชน

ลักษณะพิเศษของกิจกรรมทางการเมืองร่วมกันแบบใหม่ของ “กองทัพประชาชน หน้ากากขาว” อยู่ที่การใช้ “ใจถึงใจ” เป็นธงนำ นั่นคือ เมื่อคุณเห็นว่า จะต้องล้มล้างระบบบทักษิณให้สิ้นไปจากประเทศไทย ก็สามารภก้าวออกมาช่วยกันเป็น “กองทัพประชาชน” ได้ โดยไม่มีใครนำ และไม่มีใครตาม ทุกคนเดินไปด้วยกัน พร้อมๆ กัน

ทุกฝ่ายซอ้ง “สามัคคี ๑๐๐%” รวมพลังอำนาจดี เป็น “กองทัพมวลชนตื่นรู้” สนับสนุนและเข้าร่วม “กองทัพประชาชน หน้ากากขาว” ดำเนิน “สงครามมวลชน” ต่อสู้ เอาชนะ ล้มล้างระบบบทักษิณให้หมดสิ้นไปจากประเทศไทย !

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๙ ปี ในฉบับที่ ๒๓๙ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “**รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์**” มอบเป็นบรรณาการ

“**รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์**” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ แจกกุญแจเปิดประตูคืออวิชชา ซึ่งกักขงสัตว์ไว้จนมืดมิดในวังวนแห่งอัสสาทะโลกียสุข เพื่อออกมาสู่แสงสว่าง พ้นจากความเขลาซึ่งเมามานานนับชาติไม่ถ้วน สรรพสัตว์ไม่ว่าหญิงชายยากดีมีจนผู้ปรารถนาออกจากสังสารวัฏอันน่าสลดสังเวช ควรศึกษาดำราเล่มนี้อย่างลึกซึ้ง เพราะเมื่อเกิดมาชีวิตก็ถูกจองจำในคุกเรียบร้อยแล้ว มีหน้าซ้ำบางคนกลับก่อกำแพงสูงขึ้น ๆ ขังตนไว้อย่างน่าอนาถ หากไม่มีวิธีที่ถูกต้อง โฉนเลยจะออกจากคุกจากคอกนี้ได้

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปแบบปกเค็ดบุ๊คขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๓๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวคีลสนธิ น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฏฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฏฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีวะ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น“อริยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกียะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ต้อง**ตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฏฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขละ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้อธิบายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขละ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขละ”**
ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสขันธ์ขามบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดีจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปหหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง**“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”** ซึ่งเป็น

กำไร-ขาดทุนแห่งอาริยชน

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต้ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อิตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยัง“ไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”นั้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมัตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประจำจนมรรคผลปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“วิญญาณ”ที่เกิด(ชาติ)เพราะ“มีสัมผัสเป็นปัจจัย”นี้เอง ที่เป็นสภาวะสังจะในการศึกษาของพุทธ ต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ ให้ถ่องแท้ ว่า“วิญญาณ”ที่ศาสนาพุทธจะศึกษาจากความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นอย่างไร โฉนกันแน่

ซึ่งความเป็น“วิญญาณ”นี้มีนัยสำคัญอย่างมากยิ่งระหว่างศาสนาทั่วไปชื่อว่า“เทวนิยม”นั้นล้วนมีมีมโนคติ (concept, trend of thought)เชื่อว่า“ความเป็นวิญญาณ”นั้นคือ ภาวะที่**ท่องเที่ยวไป(สันชาตติ) แล่นไป(สังสริตติ) มิใช่อื่น(อนัญญันติ)** ตามที่“สัตตตทิวา”เชื่อถือกันอยู่

กล่าวคือเห็นว่า วิญญาณ**“เป็นตัวเป็นตน”** มีสรณะ (มีร่างกายเป็นรูปเป็นโฉม) ล่องลอยท่องเที่ยวอยู่ทั่วไปใน

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

ภาพดินแดนนรกสวรรค์ต่างๆ ปรากฏตัวให้คนเห็นก็ได้ หรือผู้ฝึกฌาน-ฝึกสมาธิเก่งๆ ก็สามารถจะเห็น **“วิญญาน”**ตามที่เทวนิยมเชื่อกันว่ามี **“รูปร่างโคมกาย”** (สรีระ) ถ้าผู้ใดมี **“ภุมิ”**ถึงขีดถึงขั้นหรือมีความเก่ง จึงจะสามารถ **“เห็นรูปร่างโคมกายของวิญญาน”**ดังว่านี้ได้ และจะเป็น **“วิญญาน”**เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิด **วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารไปตลอดกาลนิรันดร**

นี่คือ **“สัสสตทัญญู”** (ความเห็นว่า“อัตตา-ตัวตน”เที่ยง) ไม่แต่เพียงชาว **“เทวนิยม”** เท่านั้นที่เชื่ออย่างนี้ แม้แต่ชาวพุทธแท้ๆที่ยัง **“มีจิตทิฏฐิ”**อยู่ ก็มี **“ทิฏฐิ”**แบบ **“สัสสตทัญญู”**นี้กันอยู่มากมายนับไม่ถ้วน

แถมชาวพุทธบางคนบางหมู่มี **“ทิฏฐิ”**แปลกแยกไปอีกแบบ เช่น เข้าใจว่า **“ในชีวิตคนเป็นๆ”นี้เท่านั้น “วิญญานไม่ใช่ตัวตน-ไม่ใช่อัตตา”** “อัตตา-ตัวตน” จึงไม่สามารถจะ **“มี”**อยู่ใน **“คน”**ได้ ถ้าขึ้นผู้ใดเข้าใจว่า **“ในคน”มี“ตัวตน-มี”อัตตา”**ผู้นั้น **“มีจิตทิฏฐิ”** ว่านั่นเลย กล่าวคือ เขาเชื่อว่า **“อะไรก็ไม่ใช่ตัวตน”** เพราะได้เรียนมาว่า **“สัพเพธัมมา อนัตตา”** ซึ่งแปลเป็นคำไทยว่า **“ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ตัวตน”** แปลกันอย่างนี้จริง แต่คนผู้นี้ต้องใช้คำว่า **“ใช่”** ใช้คำอื่น **“ไม่ได้”** จะใช้คำว่า **“มี”** คำว่า **“เป็น”** **“ไม่ได้”** ต้องใช้คำว่า **“ใช่”** จึงจะถูกต้อง ยึดตามภาษาคำพูดนั้นเลย ยึดว่า **“ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตน”**

แต่เขาก็โผล่ไปเชื่อว่า **“นอกร่างกายคนออกไป”**นี้ กลับเห็นว่า **“วิญญานมีรูปร่างโคมกาย มีตัวตนเห็นได้”** เขาเชื่อว่า **“วิญญาน”** ของผู้ทำบาปจะต้องไปตกนรกขึ้นสวรรค์อยู่ **“วิญญาน”**นี้แหละที่เดินทาง **ท่องเที่ยวไปสู่รอกสู่สวรรค์ แล้วมันมีหรือไม่มีกันล่ะ? มันอะไรล่ะ ที่มันเดินทางไปสู่รอกสวรรค์นั้น มันมีหรือไม่มี? มันใช่ตัวตนหรือไม่ใช่ตัวตน มันมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนกันแน่?**

ในเมื่อคนผู้ที่ยืนยันว่า ยัง **“มี”**สภาวะอย่างหนึ่งเดินทางไปตกนรก-ไปขึ้นสวรรค์ ก็เท่ากับเข้าใจว่า **“วิญญานมี”** นั่นก็คือ **“อัตตามี”** หนะซี ไช้มั๊ย?

แล้ว **“วิญญานไม่ใช่อัตตา”** มันเป็นอย่างไง?

เลยง! ไฉ้ที่ยืนยันว่า **“ไม่ใช่ตัวตน”**นั้น มันเป็นอย่างไง? แล้ว **“ตัวตน”(อัตตา)** หมายความว่าไงกันแน่?

เท่าที่เขาแสดงความเห็นออกมาเช่นนั้น ผู้ฟังก็เข้าใจ **“ความเห็น”**ของผู้ที่แสดงออกมานี้ได้ ว่าความเข้าใจของคนผู้นี้ยังไม่ **“สภาวะธรรมของนามธรรม”** มีแต่ **“ตรรกะ”** มีแค่ **“ความเข้าใจในเหตุผล”**เท่านั้น และเป็น **“เหตุผล”**ในเรื่อง **“อัตตา”**ว่า **“ไม่ใช่ตัวตน”** คือ **ปฏิเสธ“ตัวตน”**เอาด้วยนี้แหละคือ ผู้มีทิฏฐิ **“นิรัตตา”**ตัวจริง(อะไรก็มีใช่ตัวตน)

จึงยืนยันชัดเจนว่า **ทิฏฐินี้คือ “อัตตาทุกุบาทน”** เป็นผู้ที่ยึดได้แค่ **“คำพูด”**เท่านั้นว่า **“เป็นตัวตน-อัตตา”**

ซึ่งเขาหมายเอาว่า ในตัวคนที่มีชีวิตเป็นๆอยู่ก็ ยึดคำพูดว่า **“ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ตัวตน”** ดังนั้นในร่างคนเป็นนี้ **“ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ตัวตน”** “ตัวตน”มีไม่ได้ ก็เท่ากับว่า **“วิญญาน”มีไม่ได้** **“วิญญานจะมีในตัวคนไม่ได้”** เพราะเขาได้ศึกษาภาษา และได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งในภาษาแล้ว มาจากคำตรัสพระพุทธเจ้าด้วย แล้วก็เข้าใจอย่างซาบซึ้งว่า **“อนัตตา”**คือ **“ความไม่ใช่ตัวตน”**

เมื่อคำตรัสมีว่า **“ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่ตัวตน”**(ต้องใช้คำพูดนี้ด้วยนะ) ดังนั้น ในร่างกายคนเป็นๆที่มีชีวิตอยู่ **มี“ตัวตนไม่ได้-ไม่มีตัวตน”** ถ้าขึ้นใครไปเข้าใจว่า **“ในร่างกายคนมีตัวตน”** เป็น **“มีจิตทิฏฐิ”** เขาสรุปอย่างนั้นเลย

ทีนี้เมื่อคนตาย ร่างกายแตกตาย ไม่มีร่างกายแล้ว เขากลับยัง **“มี”**อะไรอันหนึ่ง ไปตกนรก ไปขึ้นสวรรค์ ดูมันสับสน แปลกๆ อย่างนี้จะไม่ดูชอบกลหรือ? ซึ่งแตกต่างกับศาสนาพุทธที่ชื่อว่า **“อเทวนิยม”** ที่มีโมโนคติ(concept)กันคนละนัยสำคัญ

พิจารณาให้ชัดๆเถิด จะเข้าใจละเอียดได้ว่า การจะ **“พ้นมีจิตทิฏฐิ”** ซึ่งผู้จะ **“พ้นอวิชชา”**ข้อต้นเท่านั้นได้ จะต้อง **“ตา”(จักขุเป็นต้น กระทบสัมผัส“สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) จึงจะเกิด“ความรู้หรือธาตุรู้”ที่พระพุทธเจ้า**

ทรงเรียกว่า **“วิญญาน”** มีสภาวะให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง ซึ่งคำว่า **“วิญญาน”**นี้แหละที่จะต้องเรียนรู้อย่าง **“มี”ทิฏฐิ”**เข้าบ้าย **“สัมมาทิฏฐิ”**แท้จริงในศาสนาพุทธ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กับภิกษุชาติ และภิกษุทั้งหลาย (ผู้สนใจดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐)

ใครจะ **“เห็น”วิญญานกันได้จริงๆ** ก็ต้องมี **“วิปัสสนาญาณ”** ซึ่งเป็นการ **“เห็น”**ของจริงด้วยการสัมผัส

ของจริงนั้น แม้จะเป็น“นามธรรม”ชั้นละเอียดสุดยอด ปานใดๆ(นิพฺพณ)ก็ต้องเกิดจาก“ปัสสติ”คือ“เห็น”และเป็นการเห็นที่ต้องมี“สัมผัสหรือถูกต้อง”(ผัสสะ,มุสิต) จึงจะเป็นปัญญาหรือความรู้ที่เรียกว่า“สัมมปปัญฺญา”ที่เข้าขั้น“ปรมาตถธรรม”คือ **ภาวะที่เป็นอยู่ ทรงอยู่หลักๆ**

ซึ่งความหมายแท้ๆของคำว่า“ปรมาตถธรรม”นั้นคือ **“ภาวะแห่งธรรมที่เป็นความจริงสูงสุดหรือภาวะที่ทรงไว้อยู่ในขณะนั้นเป็นความจริงสูงสุด”** อันมีหลายระดับ และภาวะที่ว่าเป็นภาวะขั้นจิต-เจตสิก-รูปธรรม

ลึกไปถึงรูปธรรมที่เรียกว่ารูปกาย เพราะต้อง“รู้”ด้วยการสัมผัส ตลอดไปถึงนามกาย ที่เกิดจาก“นามรูป”อันได้แก่“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”นี้เรียกว่า“นาม” กับ“มหาภูตรูป ๔ และอุปาทายรูป ๔”นี้เรียกว่า“รูป” นามและรูปดังพรรณนามานี้ เรียกว่า นามรูป

ในบริบทของ“ปฏิจจนูปบาท”ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้ให้ชัดว่า พระพุทธเจ้าตรัสการจำแนก(วิภังค)ความเป็น“นามรูป”ไว้อย่างที่อาตมาได้นำมาอธิบายนี้แล [พระไตรปิฎก “วิภังคสูตร” เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔]

แม้ที่สุดภาวะที่ยอดปลายขั้นนิพพาน ก็สามารถสัมผัส“ความจริง”นั้นด้วย“วิชา”หรือ“ความรู้”ที่ต้องครบ“วิโมกข์ ๘”และต้องเข้าขั้น“สัมผัส”ด้วย“กาย”(องค์ประชุม)ของ“รูปและนาม”ครบครันอยู่พร้อม โดยมีปัญญาขั้นสัมมปปัญญาย่างแท้จริง จึงจะสัมผัสภาวะแห่งนิพพานในตน

และจะ“รู้แจ้งเห็นจริง”นั้นก็ต้อง“จับต้องอยู่หรือสัมผัสภาวนานั้นๆอยู่โต้งๆโทนโทหลักๆ” ใช่มั้ย?

จึงจะชื่อว่า “ของจริงสดๆหรือความจริงสดๆ”ที่ยืนยันกันได้เป็นวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะเป็นปัจจุบัน ภาวนานั้นๆมีอยู่ เป็นอยู่ ทรงภาวะอยู่เห็นๆ รู้ๆ หลักๆ มีทั้ง“รูปธรรม”และทั้ง“นามธรรม”ให้เรา“รู้”อยู่ มีอยู่ ทรงอยู่ จึงเรียกว่า“ธรรม” ที่หมายถึง **ภาวะที่ทรงอยู่ หรือสภาพที่ทรงไว้**

ภาวะใดถ้ามีแต่“รูป” ไม่มี“นาม” การตรัสรู้ในขั้นนั้นไม่เกิดขึ้น การตรัสรู้มีไม่ได้

ภาวะใดถ้ามีแต่“นาม” ไม่มี“รูป” ก็ไม่มีการตรัสรู้หรือตรัสรู้ไม่ได้

“ตรัสรู้” แปลว่า “ความรู้”ที่เป็นอารยธรรมตาม ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วนำมาประกาศให้ผู้ศึกษาฝึกฝนปฏิบัติจนเราเกิดผลมีภาวะแห่งพุทธธรรมตาม พระพุทธองค์ แล้วเราก็“รู้”ภาวะแห่งผลจริงนั้นในตัว เราที่ทำได้ ตรงพุทธธรรมตามที่พระพุทธองค์“ตรัส”

คำเรียกภาวะผู้บรรลุพุทธธรรมแล้ว“รู้แจ้งผลธรรมที่เรบรรลุนั้นของตน”ด้วยภาษาสั้นๆว่า“ตรัสรู้”

ซึ่งคำว่า“ตรัสรู้”นี้ ใช้กับผู้บรรลุอารยธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ได้ทุกคน ตั้งแต่ขั้นโสดาบันขึ้นไป จะไม่ใช่คำที่ใช้เฉพาะกับพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ผู้ปฏิบัติที่ปฏิบัติจนกระทั่งไม่ติดยึดใน“รูป”นั้น ใน“นาม”นั้นไปได้ตามลำดับๆก็เป็นผู้อยู่“เหนือ”รูปนั้น-นามนั้น ที่เรียกว่า “อุตตระ” โดยไม่ต้องวนลวนทุกข์อยู่กับ“รูป”นั้น “นาม”นั้นแล้ว ก็เรียกว่า“โลกุตระชน”

ส่วน“รูป”นั้น “นาม”นั้นก็ย่อมเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป เป็นสามัญลักษณะตามธรรมชาติของมัน ผู้บรรลุแล้วแม้“รูป”นั้น “นาม”นั้นจะมีอยู่ ท่านสัมผัสอยู่ ท่านก็สักแต่ว่า“รูป-นาม”มันเป็นอยู่ โดยท่านมี“ปัจจัตตลักษณะ”แล้ว

ภาวะของภูมิรู้ในจิตใจผู้“ตรัสรู้”พุทธธรรมด้วยปัญญาอันยิ่งเช่นนี้ จึงเรียกว่ามี“โพธิ”(ปัญญาตรัสรู้)

ซึ่งมีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากผู้มีภูมิรู้แค่เพียง“เห็น-เข้าใจ”ว่า โลกนี้มันก็มีแต่เพียง“รูป-นาม”แล้วก็ทำให้ใจให้วางเฉยได้ เพราะภูมิแค่นี้ยังไม่ใช่“โพธิ”

คนที่“ตรัสรู้”ไม่ได้ หรือไม่เกิด“ความตรัสรู้”ในอารยธรรมของพระพุทธเจ้ากับเขา นั้น ก็เพราะไม่สัมมาทิฐิ แม้จะปฏิบัติเคร่งครัดปานใดก็ไม่“รู้แจ้ง”ในความเป็น“รูปธรรม-นามธรรม”นั้น และปฏิบัติตนจนหลุดพ้น“รูป”นั้น “นาม”นั้น กระทั่งมีวิสัยอยู่“เหนือ”(อุตตระ)รูปนั้น-นามนั้นได้ ผู้นั้นก็ไม่บรรลุธรรมนั้น

เพราะปฏิบัติเรียนรู้ไม่ครบพร้อมทั้ง“วิญญาณ ๖-อายตนะ ๖-ผัสสะ ๖-เวทนา ๖-ตัณหา ๖”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสการจำแนกความเป็น“วิญญาณ-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา”ในบริบทแห่งปฏิจจนูปบาทไว้ว่า ต้องมีทั้งภายนอกและภายในครบ ๖ ไม่ว่าจะ“วิญญาณ-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา”

[มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๕

● ข้าพเจ้าขอตอบว่า... “ผู้ซึ่งถือว่าชีวิตของตนและเพื่อนร่วมโลกไร้ค่านั้นไม่เพียงเป็นคนโชคร้าย แต่แทบจะไม่มีคุณสมบัติ สำหรับการดำรงชีวิตอีกด้วย”

...ไอส์ไตน์

● เราทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น การมีทัศนคติเช่นนี้จะช่วยให้เรามีความสุข และเข้าถึงสัจธรรมได้เร็วยิ่งขึ้น

...คานธี

● เพราะมนุษย์นั้นจะมีค่าก็อยู่ที่...เป็นผู้มีพลังสร้างสรรค์ที่ถูกต้องธรรมแท้ ๆ และเป็นผู้มีเลือดเสียสละที่ไร้กิเลสจริง ๆ

...สมณะโพธิรักษ์

ตอน ๑๘

ความหมายแห่งชีวิต

(The Meaning of Life)...ไอน์สไตน์

อะไรคือความหมายแห่งชีวิตมนุษย์
หรือสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย?
การจะตอบคำถามนี้ได้ลึกซึ้งนั้น
ต้องมีเรื่องของศาสนา
เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแน่นอน
แล้วท่านอาจถามว่า
“ตั้งคำถามเช่นนี้ขึ้นมาทำไม?”
ข้าพเจ้าขอตอบว่า...
“ผู้ซึ่งถือว่าชีวิตของตน
และเพื่อนร่วมโลกไร้ค่านั้น
ไม่เพียงเป็นคนโชคร้าย
แต่แทบจะไม่มีคุณสมบัติ
สำหรับการดำรงชีวิตอีกด้วย”

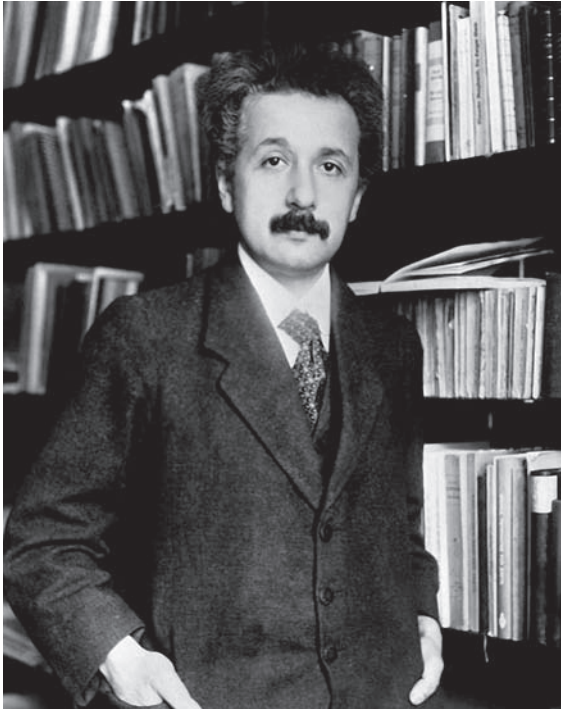
ภาพดินเหนียว

ความหมายแห่งชีวิต...สมณะโพธิรักษ์

ชีวิตนี้เกิดมาเพื่ออะไร?
เกิดมาเพื่อตาย...!
ถ้าอย่างนั้นเกิดมาทำไม?
ก็เกิดมาทำงาน...!
ทำงานเพื่ออะไร...?
เพื่อจะได้ตายไปอย่างไม่สูญเปล่า
สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์
เพราะมนุษย์นั้นจะมีค่าก็อยู่ที่...
เป็นผู้มีพลังสร้างสรรค์ที่ถูกต้องธรรมแท้ ๆ
และเป็นผู้มีเลือดเสียสละที่ไร้กิเลสจริง ๆ
ดังนั้น ผู้รู้แล้วอย่างนี้จึงเป็น “คนงาน” แท้ ๆ
ที่ทำงานด้วยวิจรรณญาณ
และเต็มแรงงานอย่างสำคัญ
ไม่ประมาทอยู่ทุกวินาที
จึงเป็น “คนให้” จริง ๆ
ที่ให้ด้วยความรู้ว่า “เสีย” ว่า “สละ”
อย่างไม่มีเศษของความคิดแลกเปลี่ยนตอบแทน
หรือเศษของความหวัง
จะได้อะไรมาสนองตนเลยจริง ๆ

ความหมายแห่งชีวิต...คานธี

เรามีชีวิตอยู่เพื่อ
ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
ไม่ใช่มีชีวิตอยู่เพื่อรับประทาน
เราทำทุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น
การมีทัศนคติเช่นนี้
จะช่วยให้เรามีความสุข
และเข้าถึงสัจธรรมได้เร็วยิ่งขึ้น
(โลกทั้งผองพี่น้องกัน น.๑๘๑)

อิสระเสรีภาพ...ไอน์สไตน์

การพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และกิจกรรมสร้างสรรค์ ต้องการจิตสำนึกแห่งอิสรภาพ ซึ่งเรียกว่าอิสรภาพภายใน เสรีภาพนี้ย่อมให้อิสระทางความคิด ซึ่งอาจแตกต่างจากคนอื่น หรือกรอบทางสังคม หรือพฤติกรรมทั่วไปได้

อิสรภาพภายในนี้มีไม่มากนักในโลก แต่เป็นของขวัญที่ล้ำค่าที่สุดที่บุคคลพึงได้รับ โรงเรียนอาจจัดเสรีภาพนี้ให้ได้ โดยกระตุ้นนักเรียนให้คิดอย่างอิสระ

เสรีภาพภายนอกพร้อมอิสรภาพภายในนี้เท่านั้น ที่เราจะต้องไขว่คว้ามาให้ได้ เพราะหากปราศจากสองเสรีภาพนี้แล้ว จิตสำนึกมวลมนุษยชาติจะพัฒนาได้หรือ (๑๙๔๐)
(จาก ปัญญาญาณไอน์สไตน์ หน้า ๓๕)

อิสระเสรีภาพ.... ..คานธี

ชีวิตของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความปีติ ในท่ามกลางกรณียกิจที่ต้องกระทำโดยไม่หยุดยั้ง ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นห่วงว่า อะไรจะเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าในวันพรุ่งนี้ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเสรีเหมือนนกที่โผผินกลางเวหา นอกจากนี้ ความรู้สึกที่ว่าตนเองกำลังพยายาม ชัดเกลากิเลสให้ลดน้อยถอยลงโดยไม่หยุดยั้ง และด้วยความสุจริตใจ ได้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจดำรงชีวิตอยู่ได้ (ประวัติมหาตมคานธี หน้า ๑๔๘)

● เสรีภาพภายนอก ซึ่งเราจะบรรลุได้นั้น จะมีปริมาณเท่าๆ กับเสรีภาพภายใน ซึ่งเราสามารถจะพัฒนาให้มีขึ้นได้ในตัวของเรา หากนี่เป็นความหมายที่ถูกต้องของคำว่าเสรีภาพแล้วไซ้ร เรา น่าจะหันมาเอาใจใส่ต่อการพัฒนา หรือปฏิรูปภายในให้มากและจริงจังยิ่งขึ้น (โลกทั้งผองพี่น้องกัน หน้า ๒๖๙)

อิสระเสรีภาพ.....สมณะโพธิรักษ์ (จาก เพลงชีวิตหมายเลข ๑)

ไม่มีใคร ที่มองไม่เห็นหมู่แมงไม้ระริกลมอยู่เรียงราย
ไม่มีใคร ที่ไม่เห็นนกนานาเหลิงกระเจิงใจอยู่ในป่าดง
และก็มีอยู่มาก ที่คนอิจฉาแม้กระทั่งนกน้อย และไม้เล่นลมเหล่านั้น
“ความอิสระ” นั้นแหละ... คือ ต้นเหตุแห่ง “จิตขี้อิจฉา” นั้น
จะคิดโยให้ยาวความไปเล่า...

ก็เรานั้นแหละนก ก็นกนั้นแหละคือแมงไม้...

ดนตรีของโลกนั้นกล่อมครางอยู่ด้วยสรรพเสียงต่าง ๆ
แต่ทุกบทเพลงนั้นจะต้อง “จบ” ในตัวของมันเอง

เมื่อเสี้ยวแห่งเวลาใดที่เกิด “บทจบ” ของเพลง
เมื่อนั้น... คือ ความหยุด

คือ ความหมด

คือ ความไม่มีสรรพเสียงแห่งรสเศร้าฤาษสุข

คือ ความว่างสนิทในช่วงนั้น ๆ

นั่นแหละคือ “ความอิสระ” หนึ่งของโลก

เมื่อนกเริงไพรได้อย่างไร้ขอบข่าย

เมื่อไม้เล่นลมอย่างไม่อนาทรรกับโลก

เมื่อโลกไม่สร้างบทเพลงขึ้นมาอีก ในช่วงแห่งเวลาใดเวลาหนึ่ง

เมื่อนั้นแหละคือ “ความอิสระ” แท้จริง

ก็ใครเล่าผูกท่านไว้กับสิ่งใด ๆ ในโลก

นอกจากท่านเองผูกตัวเองไว้กับสิ่งที่ตัวเองยังหลงยินดี

ทั้งความยินดี ทั้งความหลงติดนั้นเสียสิ !

ท่านจะเป็นแมงไม้ ที่ไม่กัจวลโลก

ท่านจะเป็นนกน้อยปีกแข็ง

ที่จะโฉบบินไปไหนก็ได้ในโลกกว้าง

ท่านจะอิมเพลงของโลก

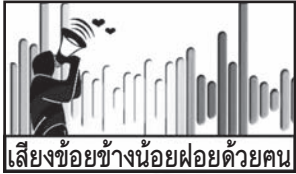
จนแม้จะมีเพลงใด ๆ อีกในโลกก็ได้

แล้วท่านจะไม่ต้องการอะไรอีกเลย

แต่..ท่านจะเป็น ผู้ “ยิ่งกว่าสุข” ที่สุด ที่โลกมิได้ยาก

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เสียงข้ออ้างน้อยพ่อยด้วยคน

- ดังนั้น วิมุตตินิยม

สถานการณ์รัฐบาลขณะนี้
เหมือนมะเร็งกินเน่าบวม
เลือดหนองไหลเกินเยียวยา เช่น
จำหน่ายข้าวและทะงัดแตก
๓ ตุลาคมปีนาปรัจช่วงแรก
ขาดทุนไม่น้อยกว่า ๒๖๐,๐๐๐ ล้าน
จากที่ลงทุนกว่า ๖๐๐,๐๐๐ ล้าน

ไทยเฉย ด้วยธรรมวิปริตพิศพuthโลกุตระ

ข้อเสียนขายสิทธิ์ตันพิชตัวพ่อ

๘๑ ปี ประชาธิปไตยไทย มันน่าสังเวชที่เรา
ยังเลือกตั้งอย่างทุเรศ กล้าทุ่มซื้อเสียงโคตรแพง
ขึ้นทุกที ทั้งจ่ายรายหัวผ่านระบบหัวคะแนนจัดตั้ง
ทั้งใช้ประชานิยมผลาญเงินหลวง รถคันแรก บ้าน

หลังแรก แจกแทบเล็ตเด็ก ๆ ขึ้นเงินเดือนหมื่นห้า
รับจำหน่ายข้าวหมื่นห้า

สารพัดสัญญาซื้อเสียงบ้า ๆ ถ้าเลือกเพื่อไทย
กกด.ยังผ่าไฟเขียวเอาเลยพ่อ...!

เมื่อทุนสามาณย์ลู่พาดหัวรายตัวทั้งโดยอ้อม

หาเสียงกินรวบผีเปรตขนาดนี้ คอกเพื่อไทยเลย ยกโขยงเป็นฝูงเต็มสภาของโจร!

เป็นอันว่า กกต.ยุคใหม่โปร่งใส บริสุทธิ์ ยุติธรรมอะไรเทือกนั้น จัดเลือกตั้งให้ทีไร เสรีจ ฝูงลิงเสื้อสุนัขกระบือเอี้ยพริบ?

สงสัย กกต.แต่ละองค์ มีหัวคิดเท่าหัวแม่เท้า ตัวเองบ้างไหม... แล้วมันเข้าเป่ายังงัยกับพระบรมราชโองการ... ต้องส่งเสริมให้คนดีขึ้นไปมีอำนาจ และกีดกันคนชั่วอย่าให้เป็นตัวป่วน

ทักษิณใช้กลยุทธ์เลือกตั้ง เป็นใบอนุญาตล้มปทานปล้นประเทศ ใช้ผลเลือกตั้งต่างใบรับประกันคุณภาพ อ้างคะแนนมหาชนแทนการพิสูจน์ในศาล หนีคดีด้วยข้อแก้ตัวว่าผมโดนรังแก ถูกการเมืองกลั่นแกล้ง

สำหรับศาลเช่นศาลรัฐธรรมนูญปัจจุบัน ทักษิณสู้มเสี่ยงยากที่จะใช้วิธีอุทธรณ์ ๒ ล้านได้ เลยจ้องล้มศาลรัฐธรรมนูญเป็นต้น โดยตั้งธงใช้สภาแทรกแซงการแต่งตั้งตุลาการได้มากขึ้น

อนึ่ง คดีอดีต กกต. พล.ต.อ.วาสนา เพิ่มลาภ กับคณะชุดสามหนาห้าห้วง ศาลฎีกาพิพากษา กลับคำตัดสินของศาลชั้นต้น คือยกฟ้อง ด้วยข้ออ้างง่าย ๆ ว่าผู้ฟ้องไม่ใช่ผู้เสียหาย สังคมคงฟังแล้วเข้าใจตามได้ยากอยู่ น่าเสียดายที่กรณีนี้ประเด็น กกต.ทรยศต่อหน้าที่ชัดแจ้ง ไม่ทันถูกยกขึ้นเป็นสำคัญก่อน กลับโดนตัดตอนด้วยข้อเทคนิคทางกฎหมาย

ความยุติธรรม มันจึงอนิจจัง ไม่ได้ตั้งใจใครจะยึดมั่นถือเหนียว ต่างต้องปลงตกคือโลกพร่อง อยู่เป็นนิจพุทธภาษิตที่ว่าไว้ ความยุติธรรมตามสมมุติกฎหมาย ยังไงเสียย่อมมีข้อจำกัด เป็นธรรมดา พอเป็นที่พึ่งเพียงพอได้ตามวิสัยเหตุปัจจัยเท่าที่เป็นไปตามนั้นแหละ

ดังนั้น ข้อยุติที่เป็นธรรม จำเป็นอยู่เองต้องขึ้นอยู่กับธรรมะเต็ม ๆ จะเอาแต่ถูกต้องตามกฎหมายลูกเดียว ไม่ได้ดอก อย่างที่รัฐบาลกำลังดันทุรังตั้งหน้าโก่งແหลก เท่ากับฆ่าตัวตายชัด ๆ

อีกอนึ่ง วิจารณ์ญาณของตุลาการท่าน

ย่อมเป็นไปตามภูมิธรรมซึ่งจำกัดด้วยอคติ ๔ มี ฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติและภยากติ วิธีกัลยาณชนปนปัญญาพาลวันนี้ศาลฎีกาตัดสินยกฟ้องดังที่เห็นเป็นกรณีศึกษา วันหน้าอาจพลิกผันเกิดมิติใหม่ เคยเป็นได้บ่อยถมไป

สรุปประเด็นเลือกตั้งโคตรโกง มันต้องรื้อโรงกันใหม่ ชอบโทษประชาชนด้อยการศึกษา แต่ตัวการใหญ่ผู้ทำลายประชาธิปไตย คือ ส.ส.สัตว์ไล่สูท สูงปริญญาทั้งนั้น ชาวบ้านชาวเมืองต่างรู้ดีการเมืองพวกนี้ชี้โก่งต่อแหล แล้วจะปล่อยโจรลอยนวล หน้าด้านได้ง้อย?

อหิณนาทำให้ละอายคดโกง

เราท่านเมื่อเปิดประเดิมการเมืองภาครัฐผ่านพิธีหย่อนบัตรไม่กี่นาที การเมืองภาคประชาชนมีหน้าที่ติดตามคอยประท้วงทวงคืนอำนาจรับใช้ไม่เป็นไทยเฉยเฉื่อยแฉะ ซินดีแต่มองตาปริบ ๆ โจรปล้นชาติยังได้ใจเอาใหญ่เลย ดังที่กำลังอาละวาดเวลานี้ ถึงเป็นนันทิของคณทมิโหว!

เพราะฉะนั้นใครจะเรียนน้อยมากไม่สำคัญเท่าเรียนรู้ชีวิตจิตใจ ชื่อสัตย์ คีลอหิณนา รักษาให้ได้สักข้อ ไม่โกงเอง ไม่หนุนใครโกง ตรงกันข้ามไม่กล้าเอาเปรียบ กลับต้องกล้าให้ กล้าเสียสละ

โดยเฉพาะค่านิยมหรืออัตตปปะ ละอาย เวรกรรม กลัวเกรงบาปบุญคุณโทษ สำนึกผิดชอบชั่วดีต่างๆ หดหายไปอย่างน่าห้วง นับจากช่วงเริ่มพัฒนาเศรษฐกิจ สมัย ๒๕๐๔ ผู้ใหญ่ลี้ตีกลองประชุม คำขวัญรัฐบาลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข

แน่นอนว่าจุดยืนพื้นฐานแต่โบราณบรรพบุรุษสั่งสอนให้กินน้อยใช้น้อย ประหยัด สมถะเรียบง่าย นุ่งเสียมท่มเสียม โดนเขย่าอย่างแรง นับจากนั้น

ยิ่งมาถึงยุคทักษิณ สาวกทุนนิยมสามานย์ ผู้คนพากันเตลิดเปิดเปิงหลงเหลือหวยบ้า อบายมุข เมามันกินสูบตี๋มเสฟ ฟุ้งเพื่อ หลูหรานนิยม วิดถารก็เอา กระทั่งเป็นเหยื่อประชานิยม

หลอกต้มขายชาติ พินาศกันทั่วหัวระแหง ข้าวของแพงหนีไม่พ้นฉิบหายใหญ่รังไม่อยู่

เป็นอันว่า เมื่อผู้คนหันหลังให้วัด ขาดศีลธรรมนำชีวิต ประเทศย่อมเกิดทุกข์ร้อน เบียดเบียนเอาเปรียบกัน เป็นปัญหาสังคม เศรษฐกิจ เฉพาะอย่างยิ่งการเมือง และการศึกษา แทนที่จะนำพาแก้ไขบรรเทาทุกข์ กลับพาดังนรก เหลือร้ายหนักขึ้น

โลกุตระแห่งพุทธ สดลิกซึ่งหนึ่งเดียว

ปัญหาสังคมแก้ไม่ได้ เพราะการศึกษา พุทธศาสนาผิดพลาด นี่คือนิสัยที่ออกมาวิจารณ์ คำสอนท่านพุทธทาสตรง ๆ สมัยท่านยังมีชีวิต

จึงมีพักต้องเอ่ยถึงสำนักอื่น ยิ่งผิดเพี้ยนไป จากพุทธชนานแท้และดั้งเดิมชานใหญ่

เอาตั้งแต่มหาเถราระกระแสหลัก ชาวพุทธเกิด มากี่กินเนื้อสัตว์กันเป็นปกติ ทั้งที่เมืองพุทธสอน ให้เว้นขาดปาณาติบาต ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

โฉนพระถึงฉันทเนื้อสัตว์กันเฉยเลย เพราะ ท่านถือศีลกันไม่เป็น ถือไม่ถึงจิตวิญญาณ คือถือศีลแค่เป็นวินัยตามกฎหมายพระ ไม่ฆ่าเอง ไม่ใช่ผู้อื่นฆ่า แต่ใครฆ่ามาถวายก็รับประเคน สาธุ ไม่ต้องดูเบื้องหลังการถ่ายทำ

ขึ้นรับรู้ว่า เป็นเนื้อสัตว์ฆ่าแกงกันมา แล้ว ยังจะกินฉันทต่อ เท่ากับรับของโจร เขาปล้นชีวิตมาลี ศิลข้อหนึ่งจึงลึกซึ้งถึงจิต คือต้องไม่เห็นด้วยกับการฆ่าต้องคัดค้านการฆ่าหันมาสนับสนุนการไม่ฆ่า ยังชีวิตรอดด้วยอาหารบริสุทธิ์จากเนื้อเลือด เชือดชีวิตสัตว์ใด ๆ

ข้อสำคัญ เมื่อลดละโทษแล้ว ถือศีลต้อง ถึงธรรม คือเกิดเมตตาขึ้นมาแทนเต็ม ๆ

นี่ยกตัวอย่างต้น ๆ ของการถือศีล เรามักถือ กันแบบปากว่าตาขยิบ เกลียดตัวกินไข่ หรือ หัวหมอครีธณูช่วย เอาแต่กฎหมายเบี้ยวบาลี ชอบตีความตามอักษร ทั้งเจตนารมย์ เอาชนะ ด้วยตรรกวิทยากรรม เช่นแก้ตัวว่า ทักซิณไม่ได้ทำ อะไรผิด เพียงแต่ทำในสิ่งที่กฎหมายห้าม?!

ฉะนั้น การศึกษาระรณะของพุทธ จึงนำ เห็นใจพระสงฆ์องค์เจ้า ต่างเหมือนลูกปูเดินตาม แม่ปู แคศีลห้ายังรู้กันยาก ยิ่งพูดถึงสมาธิวิปัสสนา ญาณ ฌาน นิพพาน โลกุตระ ยิ่งเข้รกรเข้าพงกัน ไปไกลคนละคั้งแคว

กล่าวโดยทั่วไป หมู่กระแสหลักที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบตามสมควรแก่ศีลและวินัย ย่อมนำ ศรีทธาเคารพบูชาฐานะสมมติสงฆ์ มีรูปธรรม ของโคตรภูบุคคลผู้กำลังสั่งสมบารมีฐานะ อนาคาริกชนไปเรื่อยๆ ย่อมได้อานิสงส์เห็น ประจักษ์โลกียธรรมเป็นต้น

สำหรับพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ประกาศตน ฐานะพระโพธิสัตว์ แสดงตัวจริงเสียงจริงอย่าง กล้าหาญ ชวนพิสูจน์สังขธรรมทุกเมื่อ แน่นนอนว่า พ่อครูนำพาหมู่ชาวอโศกปฏิบัติปฏิบัติพาอันแตกต่าง มีนัยสำคัญตั้งแต่ธรรมนุญของพุทธ มีจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล พาสมาทานอธิศีล อธิจิต (สมาธิสมา) อธิปัญญา สามารถถือศีลห้า กิน มังสวิรัตติ เว้นขาดอบายมุขกันได้ เป็นหมู่มวล ทั้งหมู่บ้าน ชุมชน เป็นตัวอย่าง ดังนี้เป็นอาทิ

เฉพาะอย่างยิ่ง พ่อครูแสดงภูมิธรรมโลกุตระ นำพาแจ้งประจักษ์มรรคผล โดยปริยัติ ปฏิบัติจน ถึงปฏิเวธ ด้วยสามารถเหมือนหงายของคว่ำ เหมือนเปิดของปิด เหมือนส่องไฟในที่มืด เหมือน บอกทางแก่ผู้หลงทาง ดูประมาณนั้น สู้แจกแจง ให้เห็นดำแดง ถูกอันผิดอัน ตาดีได้ตำร้ายเสีย เปรียบไปเทียบมาเหมือนกับว่ายกย่องครูบา สำนักตน ช่างเลอเลิศ เหนือใครในแผ่นดิน เลย หนีไม่พ้นพาเข้าใจไปไกลได้เชิงนั้น

จำต้องขออภัย ไซ้ยกตนข่มท่าน เพียงสะท้อน ความจริงตามเนื้อผ้า เพื่ออธิบาย ทำไมคนไทย วันนี่ถึงเป็นไทยเฉย หลับไหล ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ดีแต่เป็นเช่นฤาษีอยู่ในรูถ้ำ หรือเป็นฤาษีเมือง ก็ใจดำ ประเทศจะพังพินาศถึงไหน บ้านฉันทรอด มันพอแล้วนี่...!

เมื่อเราถือพุทธกันแบบไม่หลักปักชี้เลน ไร่ จุดยืนแข็งแรง เลยกกลายเป็นกลมกลิ้งกะล่อน ไม่

ให้จับมันคืนตาย พลัวด้วยเล่ห์ฉลาดแกมโกง จนยกย่องนิทานศรีธนญชัย สุดท้ายไม่วายตกเป็นเหยื่อศรีธนญชินวัตร

น้ำใจคนไทยมีหวังฟื้นกลับคืนมา เมื่อพากันถือพุทธเข้มแข็งจากที่เห็นห่างทิ้งขว้าง เพราะไปหลงเงินเป็นตัวตั้ง ไปเมามัวบริโภคนิยมอบายมุขต้องทุกข์จมปลักหนี้สิน อยู่ดีไม่ว่าดี ต้องเป็นขี้ข้าใช้หนี้ส่งดอก โดนทักซิณหลอกปกอลอกอยากรวยคืนัก ไม่ทันไรยิ่งช่วยตายซัก

เลิกประมาทพลาดท่าเสียรู้ทุนนิยมสามานย์หันมาพึ่งตนจนให้เป็นเช่นเศรษฐกิจพอเพียง กระทั่งเลี้ยงตัวเหลือก็เผื่อเพื่อนพ้องน้องพี่ ตึกว่าแข่งกันบ้ารวยไม่เสร็จเยอะเลย

นำสมัย สมถะ ประหยัดไว้ไม่บ้ารวย

สถานการณ์รัฐบาลขณะนี้ เหมือนกำลังมะเร็งกินเน่าบวม เลือดหนองไหลเกินเยียวยา เช่น จำนำข้าวและทะลึงแตก ๓ ฤดูนาปีนาปรังช่วงแรกขาดทุนไม่น้อยกว่า ๒๖๐,๐๐๐ ล้านบาท จากที่ลงทุนกว่า ๖๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ถึงตอนนี้ค่อยจางจางต้องหันเหลือต้นละ ๑๒,๐๐๐ จำกัดบ้านละ ๕๐๐,๐๐๐ จู ๆ ชาวนาหัวทิ่ม เพราะต้นทุนค่าแรงค่าเช่าค่าไถแพงไปก่อนแล้ว ช้ำร้าย รมต.โครงการตอบคำถามอะไรไม่ได้เลย มีข้าวเหลือเท่าไรขายได้แค่ไหนให้ใครบ้าง...

เป็นยังไง ทักซิณคิด เพื่อไทยทำ สารพัดเรื่องดำบอน นายกาหญิงคนแรกหุ่นเชิดเพื่อพี่ มีหัวคิดอะไร ดีแต่หนูไม่รู้ ดีแต่แต่งตัว ออกงานเที่ยวต่างประเทศ ผลาญเงินหลวงเป็นว่าเล่น เวิร์กกรรมประเทศ โฉนดมีแต่ไทยเฉยไปกินหมด ไร่ปากเสียง ทนดูกันอยู่ได้เป็นปี ๆ พิลึกจังแก!

ผู้นำไทยโง่ถึงไหนไม่วายฉลาดโกง กู่นี้มาผลาญนอกงบประมาณ ใครทำได้บ้าง ทักซิณอ้างเสมอว่า เมืองไทยยังไม่เป็นประชาธิปไตย แม้เป็นมั่ว ๆ ขนาดนี้ ทักซิณยังเผด็จการระรานไปทั่ว ซีนปล่อยให้heimเกริมเต็มที่ไม่หยุด ประเทศจะเหลืออะไรตรงไหนหนอ...

มองไทยรวยหนี้ท่วมหัว แล้วมองเงินที่ประเทศรวยล้นฟ้า มันพาคคนใหญ่คนโตเสียคน ยิ่งรวยก็ยิ่งโกงแก่ง เพื่อแก้ปัญหาคอร์รัปชัน อันเป็นความตายของประเทศและพรรค จีนต้องเร่งปฏิบัติโดยนายสีจิ้นผิง ประธานาธิบดีเสนอออกกฎหมาย ๑๑ ข้อ (น.ส.พ.แนวหน้า, ลีริอัญญา ๒๓-๖-๕๖)

นายสีจิ้นผิงได้นำเสนอข้อปฏิบัติ ๑๑ ประการ และได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการเมืองแห่งคณะกรรมการกลาง เพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐ นายทหารทุกระดับชั้น และธุรกิจเอกชนจีน ได้ปฏิบัติอย่างเข้มข้น ดังนี้คือ

๑. ห้ามขึ้นป้าย ปูพรมแดง หรือมอบช่อดอกไม้แก่คนในรัฐบาล ข้าราชการ และนายทหารระดับสูง ไม่ว่าจะในโอกาสใด

๒. ห้ามใช้จ่ายเงินหลวงอย่างฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะในระหว่างไปตรวจราชการ ต้องไม่พักโรงแรมหรู

๓. ห้ามจัดเลี้ยงด้วยอาหารราคาแพงหรือสั่งอาหารจล้นโต๊ะ แม้จะปฏิบัติจนเป็นธรรมเนียมก็ตาม

๔. ห้ามมีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในทุกงานเลี้ยง

๕. ห้ามคนในรัฐบาล เจ้าหน้าที่กรมการเมือง ข้าราชการ และนายทหารระดับสูงใช้สัญญาณไซเรน เพื่อขอทางสะดวกแก่ตน

๖. ให้เจ้าหน้าที่ ข้าราชการ และนายทหารระดับสูงทุกคน อบรมสั่งสอนภรรยาและลูก ให้กระทำตนเป็นเยี่ยงอย่างในการปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

ห้ามรับสินบนทั้งหน้าบ้าน ในบ้าน และหลังบ้าน ด้วยเหตุแห่งหน้าที่ของตนเป็นอันขาด

๗. ทุกคนที่กินเงินหลวง ต้องใช้ชุดที่ราชการตัดให้

๘. ห้ามเจ้าหน้าที่ ข้าราชการและนายทหารระดับสูง เดินทางไปต่างประเทศ โดยไม่ได้รับอนุญาต

๙. ให้เวลาหาหลักฐานพิสูจน์ว่า รถหรูราคาแพงกับนาฬิกาแบรนต์ดังที่ใช้อยู่ ท่านได้มาจาก

ไหน เพราะเหตุใด?

๑๐. บัญชีเงินฝากในต่างประเทศ ให้เอากลับมาฝากในประเทศ

๑๑. บุตรหลานที่เรียนอยู่ต่างประเทศ ต้องกลับมาเรียนในประเทศให้หมด

หน้ากากขาวผู้รักสามัคคี

จากปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล เริ่มต้นที่สวนลุมฯ จนขยายผลเป็นขบวนการกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย นำพาชุมนุมทางการเมืองเป็นระยะ นับเป็นบทบาทการเมืองภาคประชาชน กลุ่มหนึ่งที่ก้าวหน้าเข้มแข็งมาเรื่อย ๆ เป็นตัวอย่างการชุมนุมโดยสันติอหิงสาปราศจากอาวุธ และถือเป็นผลสำเร็จชนะรายทางมาตลอด อย่างน้อย ๆ ชนจิตใจตัวเองในหมู่มวลชนภายใน ชนจิตใจประชาชนผู้รู้เห็นซาบซึ้งถึงความบริสุทธิ์ ใจกล้า เสียสละ อดทน เสี่ยงเป็น เสี่ยงตาย สารพัดทุกข์ยากแสนสาหัส เพื่อแสดงมวลของประชาธิปไตยให้เห็นประจักษ์ หนึ่งคนหนึ่งเสี่ยง พันคนพันเสี่ยง

อย่างไรก็ตาม การชุมนุมโดยสงบอย่างที่เคยทำกันมา ในระยะหลังเกิดอุปสรรคจากรัฐบาล สวมวิญญาณรัฐอันธพาล อาศัยเผด็จการรัฐตำรวจก่อวินาศกรรม จำเป็นต้องปรับปรุงแบบการชุมนุมแสดงมวลในลู่วางอันเหมาะสมยิ่งขึ้น

วันนี้เลยมีปรากฏการณ์หน้ากากขาวเข้ามาเป็นทางเลือกใหม่ มีลักษณะเด่นเป็นประชาธิปไตยเต็ม ๆ มากขึ้นไม่จำเป็นต้องใช้แกนนำรวมศูนย์เช่นเคย การกลั่นแกล้งของรัฐทำได้ยากไม่ยง่ายเหมือนเก่า แม้จะเริ่มชุมนุมกันไม่กี่ครั้ง การรวมพลังเพิ่มขึ้นทุกทีที่น่าปิติยินดีเหลือเกิน

ที่สำคัญเด่นชัดกว่าชุมนุมของพันธมิตรหรือหมู่อื่น คือ สื่อมวลชนจับรู้ ถ่ายทอดสู่สาธารณะในประเทศและทั่วโลกเต็มที่ เป็นข่าวให้สังคมรับรู้ทั่วถึง เกิดภาวะตื่นรู้มีส่วนร่วมง่ายตาย มีพักต้องเสี่ยงภัยหนักเช่นเคย

หวังว่าหน้ากากขาวจะเป็นตัวปลุกพลังเหล่า

ไทยเฉยเมยเคยไม่แยแส หันมากล้าทำหน้าที่พลเมืองดีมากหน้าหลายตา เต็มหน้าหนักแสดงมวลประชาธิปไตยเบ่งบานอย่างขนานใหญ่ในไม่ช้า ย่อมเป็นจริงไม่เกินฝัน

อุปสรรคใหญ่ คงเหลือร้ายแรงอยู่เพียงประการเดียว คือการรวมพลังสามัคคีของคนดีฝ่ายธรรมะ จะผนึกกำลังอันหนึ่งอันเดียวกันเหนียวแน่นเร็วไวมากน้อยแค่ไหน...

แม้กระทั่งมหาโจรยังต้องรวมหัวสามัคคีกัน กลุ่มพลังมวลชนหน้ากากขาว ย่อมมีหลากหลายถึงคราวจะต้องประสานทุกทิศ หากไม่ฉลาดน้อยคอยถือดีกูแค้นแองแก ล้มฤทธิ์ผลแสงสว่างปลายอุโมงค์คงอยู่แค่เอื้อมกระมัง

นอกจากนี้ งานชุมนุมเป็นระยะทุกวันอาทิตย์ ปาย ไม่กี่ชั่วโมง ออกจะเหมาะสมชวนคนเมืองมาร่วมวงได้พร้อมพรั่ง ง่ายตายกว่าชุมนุมปักหลักพักค้างของพันธมิตรเป็นไหนๆ ต่างจังหวัดก็ไม่จำเป็นต้องลงทุนขึ้นล่องเข้ากรุง กระจายกันทั่วประเทศ จัดกันได้เกินครึ่งราว ๔๐ หัวเมืองแล้ว

เฉพาะอย่างยิ่ง เข้าหลักธรรมะยิ่งใหญ่ ประเด็นอภิปรายนิยธรรม หมั่นประชุมกันเป็นนิจพร้อมเพรียงกันมาประชุมตามนัด พร้อมเพรียงกันเล็ก โดยไม่ต้องมีใครเป็นใหญ่ รวมศูนย์อำนาจด้วยยิ่งวิเศษแท้ สาธารณชนทุกคนต่างมีสิทธิ์แสดงมวล เป็นสาธารณโภคีคือมีส่วนร่วมรวมพลังหมู่สมัคครสมานอย่างนำตื่นตาตื่นใจ ชวนเกาะติดสถานการณ์อย่ากะพริบตานั่นเทียว

● นายนอก ทำเนียบ

ถ้าจะอ้างเหตุผลว่า ทุกคนมีสิทธิ์และเสรีภาพ
ก็จริงอยู่ แต่คนผู้นั้นพึงทำหน้าที่ของการเป็น
พลเมืองไทย ยอมรับกฎหมายของประเทศไทย
ด้วย จึงจะใช้สิทธิ์และมีเสรีภาพตามกฎหมาย
รัฐธรรมนูญมิใช่หรือ?

ดังนั้น สิทธิและเสรีภาพนั้นจะต้องมีขอบเขต
เหมือนกัน มิใช่ให้นักโทษมีสิทธิและเสรีภาพ
ไปไหนมาไหนเช่นพลเมืองทั่วไป

ขอให้ศาลหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ
ช่วยพิจารณาในเรื่องนี้ด้วย มิฉะนั้นคนชั่วจะใช้ศาล
ตำรวจ อัยการ กลั่นแกล้งคนดี หรือนักโทษจะ
ใช้กฎหมายกลั่นแกล้งพลเมืองดี ทั้ง ๆ ที่ตัวนักโทษ
กลับไม่ยอมทำตามกฎหมาย!

นักโทษหนีคดี ฟ้องร้องคนไม่หนีคดีได้หรือ?

จากกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๗ บัญญัติ
ว่า สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้ รับรองไว้
โดยชัดแจ้ง โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของ
ศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและ
ผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กร
ตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงใน
การตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการ
ตีความกฎหมายทั้งปวง

แต่เหตุใด รัฐจึงปล่อยให้บุคคลบางคน บาง
กลุ่ม ช่มชู้ ดูหมิ่นศาลรัฐธรรมนูญ ไม่ยอมรับคำ
วินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ โดยอ้างว่าเป็นสิทธิ-
เสรีภาพแบบผิดกฎหมายชดๆ มิใช่หรือ?

ผู้ที่ไม่ทำหน้าที่ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ จึง
ไม่มีสิทธิและเสรีภาพ เช่น บุคคลทั่วไปตามกฎหมาย
รัฐธรรมนูญจริงไหมครับ? **☒**

ทำ ไม่นคนที่หนีคดีไม่ยอมรับคำตัดสิน หรือ
คำพิพากษาของศาล หลังศาลพิพากษา
ให้ติดคุก ไม่ยอมมามอบตัวต่อเจ้าหน้าที่รัฐ
หรือกลับมารับคำพิพากษา กลับมีสิทธิ์ฟ้องร้อง
ประชาชนทั่วไปว่า หมิ่นประมาท ดังนักโทษที่
หนีคดี เช่น กรณี นช.ทักษิณ ชินวัตร (อดีต
นายกรัฐมนตรี) เป็นต้น ได้กระทำ

ผมคิดว่าคนที่ไม่ยอมรับอำนาจศาล ไม่ยอมรับ
คำพิพากษาของศาล ไม่น่าจะเป็นคนที่มีคุณสมบัติ
ในการฟ้องร้องผู้ที่ยังไม่ถูกศาลตัดสินว่าผิด หรือ
ไม่มีสิทธิ์กล่าวโทษบุคคลทั่วไปที่ไม่ได้หนีคดี

งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

The Celebration of the 100th Birthday Anniversary of
His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara
the Supreme Patriarch of Thailand
3rd October 2013

บทความพิเศษ

๑๐๐ ปี พระชันษา สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก กับพระศาสนากิจเผยแผ่พระพุทธศาสนาสู่สากล ที่ชายุโก โหดุ สังฆราชา

● ทศพนธ์ นรทัศน์
ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน
www.ictforall.org
www.facebook.com/ICTforAll.org

บทนำ

เนื่องในโอกาสคล้ายวันประสูติ เจริญพระชันษา ๑๐๐ ปี สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ นับเป็นมหามงคลสมัยที่พุทธศาสนิกชนทั้งหลายจะได้แสดงความสำนึกในพระเมตตาและพระบารมีธรรมของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ที่ทรงมีต่อพระบวรพุทธศาสนาและประชาชนเป็นอเนกประการ ทรงเป็นแบบอย่างอันดีงามในพระจริยวัตรและพระคุณธรรม ที่พุทธศาสนิกชนทั้งหลายจะได้น้อมนำหลักธรรมจากหนังสือพระนิพนธ์เกี่ยวกับพระพุทธรูป คำสอนต่าง ๆ และแบบอย่างอันดีงามจากพระจริยวัตร หลักปฏิบัติของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ไปประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ในอันที่จะยังให้เกิดประโยชน์สุข ความสุขสงบในจิตใจ ทั้งแก่บุคคล สังคม และประเทศชาติสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสมานฉันท์และสันติ อีกทั้งยังเป็นการจรจรโลงพระบวรพระพุทธรูป ให้ธำรงสถาพรสืบไป

พระประวัติ^๑

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (สุวฑฒนมหาเถระ) มีพระนามเดิมว่า “เจริญ” นามสกุล “คชวัตร” ทรงมีพระชาติภูมิ ณ จังหวัดกาญจนบุรี เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ทรงบรรพชาเป็นสามเณรเมื่อพระชนมายุ ๑๔ พรรษา ณ วัดเทวสังฆาราม กาญจนบุรี แล้วเข้ามาอยู่ศึกษาพระปริยัติธรรม ณ วัดบวรนิเวศวิหาร จนพระชนมายุครบอุปสมบท และทรงอุปสมบท ณ วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๖ โดยมี สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ทรงเป็นพระอุปัชฌาย์ ได้ประทับ

อยู่ศึกษา ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ตลอดมาจนกระทั่งสอบได้เป็นเปรียญธรรม ๙ ประโยค เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงดำรงสมณศักดิ์มาโดยลำดับดังนี้ ทรงเป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ พระราชาคณะชั้นราช และพระราชาคณะชั้นเทพ ในราชทินนามที่ “พระโศภณคณาภรณ์” ทรงเป็นพระราชาคณะชั้นธรรมที่ “พระธรรมวราภรณ์” ทรงเป็นพระราชาคณะชั้นเจ้าคณะรองที่ “พระสาสนโสภณ” ทรงเป็นสมเด็จพระราชาคณะที่ “สมเด็จพระญาณสังวร” และทรงได้รับพระราชทานสถาปนาเป็น “สมเด็จพระสังฆราช” ในราชทินนามที่ “สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก” เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๒ นับเป็นสมเด็จพระสังฆราช พระองค์ที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

ราชทินนามสมเด็จพระญาณสังวรนี้ ทรงได้รับพระราชทานสถาปนาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในโอกาสชิตสมัยเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๑๕ ขณะที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวรทรงเป็น “พระสาสนโสภณ” เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร อายุ ๕๙ พรรษา ๓๙ โดยได้รับพระราชทานสถาปนาเป็นสมเด็จพระราชาคณะที่ “สมเด็จพระญาณสังวร” มีนามตามที่จารึกในสุพรรณบัฏว่า “**สมเด็จพระญาณสังวร บรมนริศธรรมนิตสาธก ตรีปิฎกปริยัติธาดา สัปตวิสุทธิจริยาสมบัติ อุดมศีลาจารวัตรสุนทร ธรรมยุติกคณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี อรัณยวาสี**” อันมีความหมายว่า ผู้สำรวมในญาณ คือความรู้ แนะนำแนวธรรมถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงรอบรู้ปริยัติคือพระไตรปิฎก สมบูรณ์ด้วยความประพฤติตามวิสุทธิ ๗ ประการ งามด้วยศีลและมารยาทอันสูงส่ง เป็นใหญ่ใน

๑ กองอำนวยการ งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ . (๒๕๕๖). **พระประวัติสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก** (เจริญ สุวฑฒโน คชวัตร). [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://www.watbowon.com/100y/พระประวัติไทย_english.pdf/. (วันที่ค้นข้อมูล: ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖),

คณะธรรมยุติ สถิตในอารามอันประเสริฐ ฝ่าย
คามวาสีและฝ่ายอรัญวาสี

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงเป็น
ผู้ใฝ่ในการศึกษา ทรงมีพระอัธยาศัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน
มาตั้งแต่ทรงเป็นพระเปรียญ โดยเฉพาะในด้าน
ภาษา ทรงศึกษาภาษาบาลี ล้นสกฤต และภาษา
ต่าง ๆ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน จีน จน
สามารถใช้ประโยชน์ได้เป็นอย่างดี กระทั่งเจ้า
พระคุณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวง-
วชิรญาณวงศ์ พระอุปชฌาย์ของพระองค์ทรง
เห็นว่า จะเพลินในการศึกษามากไป วันหนึ่งทรง
เตือนว่า ควรทำกรรมฐานเสียบ้าง เป็นเหตุให้
พระองค์ทรงเริ่มทำกรรมฐานมาแต่บัดนั้น และ
ทำตลอดมาอย่างต่อเนื่อง แต่ขณะเดียวกัน ท่าน
ก็มีได้ละจากเส้นทางสายปริยัติ กระทั่งสอบได้
เปรียญธรรม ๙ ประโยค อันถือเป็นระดับชั้นสูง
สุดในปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ขณะมีอายุได้ ๒๙ ปี และมี
พรรษาในภิกขุภาวะเพียง ๙ ปีเท่านั้น จึงทรงเป็น
พระมหาเถระที่ทรงภูมิธรรมทั้งด้านปริยัติและ
ด้านปฏิบัติ

เนื่องจากทรงรอบรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะ
ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี จึงทรงศึกษาหา
ความรู้สมัยใหม่ด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ
ทั้งทางคดีโลกและคดียุติธรรม เป็นเหตุให้ทรงมี
ทัศนะกว้างขวางทันต่อเหตุการณ์บ้านเมือง ซึ่ง
เป็นประโยชน์ต่อการสั่งสอนและเผยแผ่พระพุทธ-
ศาสนาเป็นอย่างมาก เป็นเหตุให้ทรงนิพนธ์
หนังสือทางพระพุทธศาสนาได้อย่างสมสมัย
เหมาะแก่บุคคลและสถานการณ์ในยุคปัจจุบัน
และทรงสั่งสอนพระพุทธศาสนาทั้งแก่ชาวไทย
และชาวต่างประเทศ

ในด้านการศึกษา ได้ทรงมีพระดำริทางการ
ศึกษาที่กว้างไกล ทรงมีส่วนร่วมในการก่อตั้ง
มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาแห่งแรกของไทย คือ
“มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” มาแต่ต้น
ทั้งนี้ แต่เดิมนั้น คณะสงฆ์ไทยโดยส่วนรวมยังมี
ท่าทีไปในทางลบต่อการศึกษาของมหาวิทยาลัย

สงฆ์ คือ มหามกุฏราชวิทยาลัยในวัดบวรนิเวศ-
วิหาร และมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในวัด
มหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เพราะเข้าใจว่าเป็นการ
ส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรศึกษาเล่าเรียนวิชา
การทางโลกมากเกินไป อันไม่น่าจะเป็นผลดีต่อ
การปฏิบัติศาสนกิจของพระสงฆ์ ฉะนั้น มหา-
วิทยาลัยสงฆ์ทั้งสองแห่งนี้จึงไม่ได้รับการรับรอง
และไม่ได้รับการสนับสนุนจากคณะสงฆ์อย่างเป็นทางการ
เรื่อยมา

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร เมื่อครั้ง
ยังเป็นที่ พระสาสนโสภณ เป็นประธานกรรมการ
อำนวยการฝึกอบรมพระธรรมทูตไปต่างประเทศนั้น
ท่านได้เสนอมหาเถรสมาคมให้รับรองมหา-
วิทยาลัยสงฆ์ทั้งสองแห่งเป็นการศึกษาของคณะ
สงฆ์ เพราะการที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้งสองแห่งมี
สถานะเสมือนสถาบันการศึกษาที่ดำเนินการโดย
เอกชน โดยคณะสงฆ์ไม่ได้รับการรับรอง กลายเป็น
อุปสรรคต่อการพัฒนาการศึกษาของพระสงฆ์
เป็นอันมาก ผลจากข้อเสนอดังกล่าว มหาเถร-
สมาคมจึงได้พิจารณาและให้การรับรองมหา-
วิทยาลัยสงฆ์ทั้งสองแห่ง “เป็นการศึกษาของ
คณะสงฆ์” เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๒
และทางราชการได้ประกาศรับรองวิทยฐานะของ
ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้งสอง
แห่งเป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗

นอกจากพระกรณียกิจตามหน้าที่ตำแหน่งแล้ว
เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ยังได้ทรง
ปฏิบัติหน้าที่พิเศษ อันมีความสำคัญยิ่งอีกหลาย
วาระ กล่าวคือ ทรงเป็นพระอภิบาลในพระภิกษุ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน
เมื่อครั้งเสด็จออกทรงพระผนวช เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙
พร้อมทั้งทรงถวายความรู้ในพระธรรมวินัยตลอด
ระยะเวลาแห่งการทรงพระผนวช ทรงเป็นพระ
ราชกรรมวาจาจารย์ในสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช
เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ์ สยามมกุฏราชกุมาร
เมื่อครั้งเสด็จออกทรงพระผนวชเป็นพระภิกษุ เมื่อ
พ.ศ. ๒๕๒๑

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงดำรงตำแหน่งหน้าที่สำคัญทางการคณะสงฆ์ในด้านต่าง ๆ มาเป็นลำดับ เป็นเหตุให้ทรงปฏิบัติพระกรณียกิจเป็นประโยชน์ต่อพระศาสนาประเทศชาติ และประชาชนเป็นเอนกประการ นับได้ว่าทรงเป็นพระมหาเถระที่ทรงเพียบพร้อมด้วยอัตตสมบัติและปรหิตปฏิบัติ และทรงเป็นครุฐานิยบุคคลของชาติทั้งในด้านพุทธจักรและอาณาจักร

วัตรปฏิบัติประการหนึ่งของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ที่สมควรนำมาเผยแพร่เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติให้พระภิกษุสามเณรตลอดจนพุทธศาสนิกชนในการดำรงตนอย่างเรียบง่าย นั่นคือ “ความเป็นผู้สันโดษ” เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงปฏิบัติพระองค์อย่างเรียบง่าย แม้เสนาสนะที่อยู่อาศัยก็ไม่โปรดให้ประดับตกแต่ง ทรงเตือนภิกษุสามเณรอยู่เสมอว่า “พระเณรไม่ควรอยู่อย่างหรูหรา”

พระภิกษุในวัดบวรนิเวศวิหารที่ถวายการปรนนิบัติดูแลเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร เล่าว่า แม้จนเมื่อทรงดำรงตำแหน่งประมุขแห่งศาสนจักรแล้ว ที่บรรทมในตำหนักที่ประทับ ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ก็ยังคงเป็นเพียงเก้าอี้สปริงตัวเก่า ซึ่งสั้นเกินกว่าที่จะใช้นอนได้ จึงต้องใช้ตั้งต่อทางปลายเพื่อวางพระบาท ถัดจากด้านปลายพระบาทไปก็เป็นโต๊ะเล็ก ๆ อีกตัว ตั้งพัดลมเก่า ๆ ซึ่ง “เปิดทีก็หมุนแก๊ก ๆ ๆ”

แม้แต่อาสนะผืนเก่าที่พระมารดา คือ “นางน้อย” เคยเย็บถวายแต่เมื่อครั้งยังเป็นมหาเปรียญหนุ่ม ๆ พระองค์ก็ใช้เรื่อยมา จนเมื่อขาดเปื่อยไป ก็ยังนำไปรองไว้ใต้อาสนะผืนใหม่ และเมื่อทรงได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้ว อาสนะผืนเก่าที่พระมารดาเย็บให้ก็ยังโปรดให้วางไว้ใต้อาสนะที่ประทับเป็นการแสดงกตัญญูตาสอนของคุณเช่นที่เคยทรงถือปฏิบัติมา ได้ยินมาว่า ครั้งหนึ่งเคยมีเด็กจะหยิบไปทิ้งเพราะเห็นเป็นผ้าเก่า ๆ ขาด ๆ แต่เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร มีรับสั่งว่า “นั่นของโยมแม่ เอาไว้ที่เดิม”

ส่วนวัตถุลีงของที่มีผู้ถวายมาก็มักทรงแจกจ่ายต่อไปตามโอกาส ครั้งหนึ่งมีผู้ปวารณาจะถวายรถยนต์สำหรับทรงใช้สอยประจำพระองค์เพื่อความสะดวกในการที่จะเสด็จไปทรงปฏิบัติภารกิจในที่ต่างๆ พระองค์ก็ตอบเขาไปว่า “ไม่รู้จะเก็บไว้ที่ไหน” จึงเป็นอันว่าไม่ทรงรับถวาย

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงเตือนภิกษุสามเณรอยู่เสมอว่า “**เป็นพระต้องจน**” และไม่เพียงแต่ทรงสอนผู้อื่นเท่านั้น แม้พระองค์เองก็ทรงปฏิบัติพระองค์เป็นตัวอย่างเช่นกัน ครั้งหนึ่งหลังจากทรงได้รับพระราชทานสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้ว ไม่นานนักศิษย์ใกล้ชิดคนหนึ่งมาราบทูลว่า “ขณะนี้วัด (ชื่อวัด) ที่เมืองกาญจน์ฯ กำลังสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเกือบจะเสร็จแล้วยังขาดเงินอีกราว ๗-๘ แสนบาท อยากจะกราบทูลใต้ฝ่าพระบาทเสด็จไปโปรดสักครั้ง สะพานจะได้เสร็จเร็วๆ ไม่ทราบว่าได้ฝ่าพระบาทจะพอมีเวลาเสด็จได้หรือไม่ กระหม่อม” เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ตรัสตอบว่า “เวลาน่ะพอมิ แต่เงินตั้งแสนจะเอาที่ไหน เพราะพระไม่มีอาชีพการงาน ไม่มีรายได้เหมือนชาวบ้านแล้วแต่เขาจะให้”

พระวิริยะเพื่อพระศาสนา

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก เป็นผู้ตั้งใจเรียนรู้อันวิชาพระพุทธศาสนา ด้วยทรงรู้จริงว่า พระพุทธเจ้าทรงเป็นครูผู้มีวิชาที่ยิ่งใหญ่เพียงใด การปฏิบัติตามข้อธรรมของพระองค์จักได้รับประโยชน์จริงเพียงนั้น พระวิริยะของพระองค์เพื่อพระศาสนาจึงมีจุดเริ่มต้นที่พระองค์เองก่อน แล้วจึงทรงนำรอยทางพระพุทธองค์มาเป็นแนวทางแก่พุทธบริษัทและพุทธศาสนิกชน ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ให้ก้าวหน้าในเส้นทางธรรมอย่างถูกต้องและมั่นคงสืบไป... ด้วยพระเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ และพระกตัญญูตาดอองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

ถอดบทเรียนทั้งสิ่งดี ๆ ทั้งสิ่งชู้ย ๆ จากประสบการณ์ภาครัฐกับจำนำข้าว

๑. ขอโทษครับข ออีกครั้ง คุณธรรมคือการให้ภัยความผิดพลาดเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการเรียนรู้ ปัญหา ทำให้เกิดปัญญา อุปสรรคทำให้เราฉลาดขึ้น แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่ผิดแล้ว ยากจะให้แก้ตัว ทำผิดแล้วก็ต้องประหาร ดังเช่นการรบบสมัยโบราณ

๒. สิ่งดี ๆ ต้องชมชื่น นักการเมืองทำอะไรก็หวังคะแนนเป็นที่ตั้ง แต่หากผลพลอยได้เกิดผลดีต่อประชาชนก็ต้องโอเค ยอมรับ!

๓. กินหัวใจเสื่อหาญกล้ารับจำนำข้าว! เป็นความกล้าหาญสุด ๆ หรือเป็นความกล้าบ้าบิ่น ก็สุดแต่จะมอง หรือเป็นเพราะเงินไม่ใช่ของเราก็เป็นอีกเหตุผล! กลไกทุนนิยมนั่น ผู้เข้มแข็งย่อมข่มเหงผู้อ่อนแอ เพราะเหตุนี้กลไกตลาดธรรมดาก็จะแก้

ปัญหาชานาไม่ได้ รัฐต้องช่วยเหลือ เมื่อก่อนรัฐบาลรับประกันราคา วันนี้เขยิบมารับจำนำข้าวในราคาที่สูงกว่าซื้อขาย! ที่จริงต้องเรียก "รับซื้อ" ข้าวมากกว่า

๔. ผลพวงแห่งกรรมดี การรับจำนำในราคาสูงกว่าการซื้อขาย ย่อมไม่มีชาวนาคนไหนมาไล่คืน นั่นคือหน้าที่รัฐต้องขายเอง! รัฐจึงต้องทำตัวเป็นนักธุรกิจเสียเอง

๕. ย้อนทบทวนเจตนาารมณัธนาคารโลก ธนาคารระดับโลกที่ปล่อยกู้ให้ประเทศต่าง ๆ มักจะมีภาคบังคับให้แปรรูปรัฐวิสาหกิจ เพื่อลดค่าใช้จ่ายภาครัฐให้มากที่สุด รัฐบาลประชาธิปไตยจะต้องรัดเข็มขัด และให้ประชาชนเดินทางกันเองตามกติกา ใครใคร่ค้าม้า-ค้า

ใครใคร่ค้าช้าง-ค้ำ

**แต่ธนาคารโลก คิดถึงแต่ความอยู่รอดเพื่อ
สามารถส่งคืนเงินกู้ โดยลืมความเดือดร้อน
ของประชาชนของประเทศนั้น ๆ**

คนรวยใจดำจึงเป็นเรื่องจริง!

**๖. รัฐบาลท่านทำดีอย่าลืม FTA พาปนปี
การอุ้มชูชาวนาผู้อ่อนแอ ทำให้คิดถึงการค้าสู่
การค้าเสรี (FTA)**

ที่หมายถึงนายทุนที่แข็งแรงของแต่ละประเทศ
จะเล่นเกมอ้อมหมี่พื้มันระหว่างกันและกัน

**เกษตรกรของเรา ธุรกิจเล็ก ๆ ของเรา ก็
จะค่อย ๆ หดเลือดในตัว**

รัฐบาลจะช่วยไหวหรือไม่ หลังจากช่วย
ชาวนาแล้ว โปรดคิดเป็นการบ้าน?

**๗. แล้วสิ่งชুষๆก็โผล่มา! คนจีนมองอะไร
เป็นธุรกิจเพราะชอบค้าชอบขาย**

ส่วนคนไทยเขานินทาว่าชอบโกง เห็นอะไร
โกงได้ก็จะโกง

โกดังเก็บข้าวที่รัฐรับจำนำมีปัญหาแทบทุกแห่ง

-ข้าวหาย

-ข้าวปลอม

-ข้าวแอบแฝง

-ข้าวเน่า

**๘. ชুষที่ ๑ ยอมรับหรือยังว่า ทุกหย่อมหญ้า
เต็มไปด้วยการทุจริต โกงกินมหาศาล**

ฝ่ายค้านก็ได้เตือนมาแต่เริ่มต้น

**การตรวจสอบ การลงพื้นที่ ถือเป็นหัวใจ
ของการแก้ปัญหาทุจริตได้ แต่ไม่ทำ!**

รัฐบาลชุดนี้ มีกระแสบ่นกันมากมายว่าทุจริต
คอร์รัปชันมากกว่ายุคใด ๆ แต่ทำไมไม่รีบป้องกัน?

**๙. ชুষที่ ๒ งานระดับช้าง แต่ตัวเลขการรับ
จำนำกลับไม่มี**

ถือเป็นความเลินเล่อ สะเพร่าอย่างยิ่งยวด

คนทำกิจการ ชื้อ-จ่ายทุกบาท เขาจดบัญชีไว้

หมด แล้วท่านทำอะไรกับเงินแสนล้าน?

**๑๐. ชুষที่ ๓ รัฐบาลตระกูล “ชินวัตร” ถือเป็น
รัฐบาลที่ค้าขายเก่งที่สุด แต่ไม่สามารถขายข้าวที่
รับจำนำไว้ทั่วแผ่นดิน**

เกิดอะไรขึ้น? หรือใช้คนไม่เอาไหน?

โครงการเขียนเลอเลิศ แต่คนปฏิบัติไม่มีน้ำยา
หรือลักแต่หาเลี้ยงไปวัน ๆ!

๑๑. บทสรุปส่งท้าย

ข้อที่ ๑ เห็นด้วยกับภาครัฐที่เข้ามาแทรกแซง
แต่ต้องคิดถึงอาชีพอื่น ๆ ที่ทยอยเข้ามาให้ช่วย-
เหลือ

ข้อที่ ๒ การขายข้าวของรัฐ ต้องไม่คิดถึง
“ผลกำไร” รัฐมีเงินก่อนช่วยเหลือเป็นสิ่งที่ดี
การขายข้าวสู้กับเอกชนจึงง่ายกว่า เพราะ
เป็นระบบ “บุญนิยม”

ข้อที่ ๓ โครงการทั้งหลายล้วนแต่เขียนวัตถุประสงค์
ประสงค์เลอเลิศ แต่จะทำได้สักกี่เปอร์เซ็นต์ ต้อง
ใคร่ครวญก่อนลงมือ

บุคลากรมีความสามารถ หรือมีแต่ราคาคุย
ต้องชัดเจนก่อนแต่งตั้ง

ข้อที่ ๔ ถึงเวลาหรือยังที่รัฐควรเอาจริงกับ
“การทุจริตคอร์รัปชัน”

มิใช่ขึ้นป้ายคำขวัญสวยหรู แต่ต้องประกาศ
กิจกรรมรองรับเป็นรูปธรรม

**คุณธรรม “ความซื่อสัตย์” ถือเป็นคุณธรรม
เร่งด่วน เป็นวาระแห่งชาติที่จะต้องขับเคลื่อน
พร้อมกันทั่วประเทศ**

อย่าลืมน่าภาครัฐกิจเขาขับเคลื่อนแล้ว แต่
ภาครัฐยังดีแต่ “ขึ้นป้าย” เพื่อเป็นแค่สัญลักษณ์
ว่า “กูรู้แล้วนะ!”

แต่กูนะทำหรือยัง?

ข้อที่ ๕ ขอให้ประกาศคำขวัญวันเด็กเชิดชู
คุณธรรม “ซื่อสัตย์ ไม่โกงไม่กิน” ติดต่อกัน ๕ ปี!
ก่อนที่ประเทศไทยจะหมดสภาพจากพวกผีเปรต!

๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

คนที่ฆ่าสัตว์อยู่ทั้งหลายแล้วนึกว่าไม่บาป นั่นคือ “โมหะ” เพราะการฆ่าสัตว์ในศาสนาพุทธนั้น การทำให้ชีวิตผู้อื่นตกลง ไม่ว่าเจตนาหรือไม่เจตนา ด้วยชังหรือด้วยรัก ก็บาปทั้งสิ้น ไม่มีช้อยยกเว้น

● ภาพอินเทอร์เน็ต

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ**
“ผู้ que เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา **ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข**
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจจาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ“มีผลแน่” โดยเฉพาะ“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละ”แก่กันและกัน“นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง“ประโยชน์”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคัมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“ประโยชน์”ขั้นสูงขั้น คือ“สัมปรายิกัตถะ”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ“เทวนิยม”เพราะเข้าใจเรื่อง“ศรัทธาและศีล”ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง“ศีล”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง“ไม่สัมมา” เพราะแยก“ศีล” แยก“สมาธิ” แยก“ปัญญา”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง“ไตรลักษณ์”อย่างเป็น“ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มัจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร-อตตานาทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย” และต้องมี“องค์รวม”ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”ละเอียด ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา”(อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“ศีล” จนกระทั่งนำไปทำให้เกิด“สัมมาสมาธิ”และเกิด“ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อย่างเป็น“องค์รวม”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“ศีล” ก็ย่อมเกิด“ศรัทธา” และ“ศรัทธา”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย“องค์ธรรม”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก” หรือ“โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์ขาริยสังข์” เป็น“บรมประโยชน์”ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุขขัง)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยๆ

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่สัมมาทิฏฐิ”(มิจฉาทิฏฐิ) แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายิกัตถะ”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

“นิโรธ”ของศาสนาที่ไม่ใช่พุทธ ก็จะไม่เข้า-ออกๆ อยู่อย่างนี้ เรียกว่า **เข้านิโรธ-ออกนิโรธ ต้องเข้า-ต้องออกอยู่ไม่มีแล้ว ไม่มีเสร็จ เพราะไม่ใช่“นิโรธ”ที่เป็น“ความดับกิเลส” แต่เป็นแค่ทำ“ความมืดดำ”(กิดเฆะ ซึ่งมีชานิโรธ)ในตนเป็นครั้งคราว จึงต้องมี“ภาวะจะเข้านิโรธ-ภาวะกำลังเข้านิโรธ -ภาวะเข้านิโรธแล้ว” แม้“เข้าได้แล้ว”ก็ต้อง“ออก**

จากนิโรธ” เมื่อออกจากนิโรธแล้วก็กลายเป็น“ไม่มีนิโรธ” ไม่มี“ความดับ” เพราะมันไม่ใช่“ความดับ” (นิโรธ)ที่แท้ มันแค่“ความมืดดำ”(กิเลส) เข้าใจให้ชัดๆ จะมี“นิโรธ”อีก ก็ต้อง“เข้า”นิโรธเอาใหม่ แล้วก็“ออก”จากนิโรธอีก แล้วๆเล่าๆ ก็เป็น“มนสิการ”(การทำใจในใจ)แบบหนึ่ง “มนสิการ”คือ“การทำใจในใจ” ซึ่งในวงการศาสนา มีต่างกันหลายแบบ

“การทำใจในใจ”แบบนี้ ที่ไม่ใช่“เข้านิโรธ”แบบ พุทธ เขาก็ทำกันแบบนี้

เวียนวนอยู่อย่างนี้ “นิโรธ”เขาก็เป็นอยู่อย่างนี้ ผู้ทำได้ถือว่า ผู้สามารถทำ“นิโรธ”เป็นผลสำเร็จ ถ้าหากเพียรทำมากๆก็สามารถทำได้เก่ง ทำได้นาน เก่งกันอยู่ที่ว่าถ้าใคร“เข้า”ไปทำ“ความมืดดำ” แล้วหลงเรียกว่า“ทำนิโรธ” ทำได้อยู่นานเท่าไร ก็เก่งเท่านั้น “ดับ”อยู่เช่นนั้นติดต่อกันให้ได้นานเท่าที่จะสามารถ “ดับ”อยู่ได้นานเป็นชั่วโมง อยู่ได้นานมากชั่วโมงเท่าไรก็เก่งขึ้นเท่านั้นๆ อยู่ได้เป็นวัน อยู่ได้หลายวัน ว่ากันว่า คนเก่ง“เข้านิโรธ”อยู่ได้ถึง ๗ วัน แล้วก็กลับ“ออกจากนิโรธ” มาเป็นไม่มี“นิโรธ” “เข้าๆ-ออกๆ”กันอยู่อย่างนี้ “นิโรธ”ที่ไม่ใช่พุทธ คือ“นิโรธ”อย่างนี้ เก่งอย่างนี้ เท่ากับ“เล่น”แล้วก็“เลิก” แล้วก็กลับมา“เล่น”กันใหม่ วนอยู่อย่างนั้น

นั่นก็เป็น“นิโรธ”สามัญที่คนส่วนมากเข้าใจกันทั่วไป ส่วน“สัญญาเวทิตินิโรธ”ที่เป็นของพุทธนี้ เป็น“นิโรธ”ที่สำรอก“เหตุ” คือ กิเลสต่างๆให้ลดละจางคลายไปตามลำดับ กระทั่งหมดเกลี้ยง“เหตุดับสนิท”

“เหตุ”คือ “กิเลสต่างๆ”ลดละจางคลายไปเรื่อยๆ กระทั่งสิ้นเกลี้ยงกิเลส“อาสวะ”สุดท้ายไม่มีเกิดในจิตอีกเลยตลอดไป ก็หมดสิ้น“เหตุ” เป็น“นิโรธสมาบัติ”ถาวร กิเลสดับถาวรตลอดไปไม่ต้องเข้าๆ-ออกๆอะไรแบบนี้

จึงมีความแตกต่างกัน ในทฤษฎี ในความเป็นจริง เมื่อแต่ละคนเป็นคนละอย่าง ก็แตกต่างกันตาม“เหตุ”ที่ต่างกัน ตาม“ผล”ที่ต่างกัน แต่“การกำหนดหมาย”ไปกับสมมุติ

สามารถใช้“สมมุติ”อย่างเดียวกัน เช่น สมมุติที่ใช้ภาษาว่า “นิโรธ”หรือ“ความดับ” เมื่อต่างก็ทำ“นิโรธ”ได้แล้ว ต่างก็มี“นิโรธ”ของตนๆ เช่นเดียวกัน เป็น“นิโรธ”จริงๆ ต่างคนต่าง“สัญญา”ว่า“นิโรธ”ของแต่ละคนเหมือนกัน

“องค์ประชุม”(กาย)ที่เกิดขึ้นของภาวะ“นิโรธ” ก็ต่าง มั่นใจในตนเองว่าอย่างนี้ๆแหละคือ ภาวะที่มันใจตนว่า “นิโรธ” ต่าง“สัญญา”หรือ“กำหนดหมายไว้ในใจ”ของ แต่ละคนว่า“นิโรธ”แน่ๆ ของตนๆ ตามสัญญา ตามที่ได้ปฏิบัติแล้วบรรลุผลสำเร็จของตนนี้ ไม่ใช่อื่น

ต่างก็“กำหนดสำคัญมั่นหมายไว้”(สัญญาว่า“นิโรธ”หรือ“ความดับ”ก็ต้องอย่างนี้ๆ และต่างก็ได้“เช่นเดียวกัน”(เอกัตตะ) ตามความรู้ของตนๆว่า “นิโรธ”

ฉะนั้น การมี“กาย”คือมี“องค์ประชุมของภาวะ” ที่ต่างก็เข้าใจว่า“นิโรธ”ต้องเป็นอย่างนี้ๆของตน ต่างก็ได้ ภาวะนั้นๆสมใจตน ด้วยกันทั้งคู่

จึงต่างก็มี“เอกัตตะ” ที่ท่านแปลว่า อย่างเดียวกัน อาตมาขอแปล“เอกัตตะ”บ้างว่า *อัตตะหรือสิ่งซึ่งถูกสมมุติขึ้น โดยตนเอง(เอก)* [อัตตะ=สิ่งซึ่งถูกสมมุติขึ้น, เอก=โดยตนเอง]

เพราะต่าง“กำหนดหมายไว้ในใจ”(สัญญา)ว่า “นิโรธ”หรือ“ความดับ”ก็ต้องอย่างนี้ๆ“เช่นเดียวกัน”(เอกัตตะ)ตามความรู้ของตนๆว่า “นิโรธ”

ส่วน“ทฤษฎี”ที่ต่างจากพุทธก็“สัญญา”ว่า สมมุตินี้ก็ต้องเป็นอย่างนี้ๆแบบนี้ๆ จึงต่างคนก็ต่างได้ ตามที่ตน “สัญญา”สมใจ และได้“กาย”นั้นๆสมใจของตนทั้งคู่

ต่างก็“เข้าสู่สมาบัติ”สำเร็จ ตาม“สัญญาว่านิโรธ”ของตนๆกันทั้งคู่ คือต่างกำหนดว่าเป็น“นิโรธ”ของตนๆ จึงได้ความเป็น“นิโรธ”สมใจตน ต่างคนต่างก็นับว่าเป็น “โฆค”(สุก)อันยิ่งใหญ่ของตน หรือ“นำพึงใจ”(สุก)ตนทั้งคู่

นัยสำคัญเรื่องนี้เองที่ชื่อว่า มี“กาย”(องค์ประชุมภาวะธรรม)อย่างเดียวกัน(เอกัตตกาย) มี“สัญญา”(กำหนดสำคัญมั่นหมาย)อย่างเดียวกัน(เอกัตตสัญญาโน)

คือ ต่างก็ได้ความเป็น“กาย”นั้นๆ ตาม“สัญญา”ของตนๆ ต่างสมใจตนทั้งสองฝ่าย จึงต่างได้“เอกัตตะ” “เอกัตตะ” หมายความว่า “สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นหรือ

สิ่งที่ถูกสมมุติขึ้นโดยตนเอง” ต่างก็มี“สัญญา”ของตนอย่าง

นั้นๆ ตามความรู้ของตน และเมื่อปฏิบัติบรรลุของตนๆ ต่างก็มีผลเป็น“กาย”(องค์ประชุม)อย่างนั้นๆโดยตนเอง(เอก) ต่างเป็นได้ในตนเองโดยตนเองด้วยกันทั้งคู่ จึงต่างเป็น“โบท”(สกุ)อันยิ่งใหญ่ของตนๆ หรือ“นำพึงใจ”(สกุ)ตนทั้งสองฝ่าย

“เหตุ”ที่แตกต่างกันนั้น มันแตกต่างกันที่“ทัญญู” ไม่ใช่ที่“สัตถุญา”เป็น“เหตุ” จึงไม่ใช่“กาย”เป็น“เหตุ” เรียกความแตกต่างนี้กันว่า“มัจฉาทัญญู”กับ“สัมมาทัญญู” ซึ่งต่างก็ยึดว่าตน“สัมมาทัญญู”เป็นหนึ่งในเดียวทั้งนั้น ดังนั้น “สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นมาหรือสิ่งซึ่งถูกสมมุติขึ้น”(อตตะ) คือ“กาย”ที่ตนได้ตนเป็นขึ้น จึงต่างก็ได้ตั้งใจตน เช่น ที่เรียกกันว่า “เทพ”หรือ“พรหม”ก็เป็นไปตาม“ภูมิ”ของแต่ละคน“โดยตนเอง”(เอก)

ความเป็น“กาย”(องค์ประชุม)ที่ตน“สัตถุญา”(กำหนดหมายรู้)อย่างนั้นๆ และต่างฝ่ายต่างก็บรรลุผลตาม“สัตถุญา”ของตนๆ ว่า อย่างนี้ๆแหละ“นิโรธ” แล้วก็ได้“กาย”ที่ตนเชื่อว่า นี่แหละคือ“นิโรธ”ด้วยกันทั้งคู่

และที่ผู้รู้ท่านแปล “เอกัตตะ”ว่า “ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน, อย่างเป็นเดียว, ความเป็นหนึ่ง, ความเป็นโดดเดี่ยว, ความเป็นเปลี่ยว, การรวมกัน, การแยกออก, การหลีกเร้น” นั้น ท่านก็เลือกใช้ความหมายที่ท่านพิจารณาว่าเหมาะกับภูมิรู้ของแต่ละท่านแก้งว่า หรือมันใจว่า ควรจะเป็นเช่นใด

อาตมาก็ขอลองแปลดูบ้าง ตามที่อาตมามีสภาวะในตน แต่ไหนแต่ไรมาอาตมาพยายามดูความหมายจากสภาวะจริงเป็นหลักในการแปลเสมอ ซึ่งความหมายจะต่างไปจากที่ท่านแปลกันไว้บ้างในบางภาวะ บางภาวะก็ไม่ต่างกันเลย แต่ละเอียดขึ้น ชัดขึ้น เพียงภาษาคำความที่แปลแปลกหูออกไปเท่านั้น ก็ลองฟังที่อาตมาขยายภูมิตนเองดูบ้าง น่าจะได้รับความหมายช่วยเติมหรือขยายเพิ่มความชัดเจนขึ้นก็ได้

เอกัตตะ มีคำอยู่ ๒ คำ คือ อตตะ กับ เอก
อตตะนั้น จากพจนานุกรมต่างๆ ก็คือ *ตนหรือตัวตน* บ้าง *วิญญาณ* บ้าง หรือ*สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นมา* บ้าง หรือ*สิ่งซึ่งถูกสมมุติขึ้น* บ้าง ส่วน เอกคือ *โดยตนเอง* บ้าง หรือ *อย่างเดียวกัน* บ้าง *เช่นเดียวกัน* บ้าง หรือ*หนึ่ง* บ้าง

นानัตตะ ก็มีคำอยู่ ๒ คำ คือ อตตะ กับ นานะ

นानัตตะ ในพจนานุกรมแปลกันว่า *ความแตกต่างกันออกไป, ความเป็นต่างๆกัน, ของแปลกๆ, ของนานาชนิด, การมีหลายอย่าง, ความมีมาก, ความมีหลายรูป, ความเป็นของทุกชนิด, การมีหลายรูปแบบของความรู้สึกตรึงใจทาง* กาม [ตรงกันข้ามกับ“เอกัตตะ”ที่ท่านแปลใน“สัตตवास ๔ - วิญญาณฐิติ ๗” ว่า อย่างเดียวกัน ส่วน“นानัตตะ”ท่านแปลว่า ต่างกัน]

คำว่า นาน หรือนานา แปลว่า ต่างๆ, ต่างกัน, ไม่เหมือนกัน, เว้นเสีย, ทิ้งแล้ว, อย่างนั้นอย่างนี้, หลายอย่าง, ทุกชนิด,

เอกัตตะ อาตมาก็ขอแปลว่า *สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นมาโดยตนเอง, สิ่งที่ถูกสมมุติขึ้นโดยตนเอง* หรือสำหรับคนผู้ที่ยังมัจฉาทัญญูอยู่ ก็แปลว่า *ความเป็นตนโดยตนเอง*

สำหรับผู้“สัมมาทัญญู”นั้น *สิ่งที่ถูกสมมุติขึ้นโดยตนเอง หรือความเป็นตนโดยตนเอง(เอกัตตะ)* ของคนผู้บรรลุธรรมจะลด“ตัวตนหรือความเป็นตน”(อตตะ)ไปตามภูมิ จนกระทั่งสูงถึงขั้น เมื่อทำ“สิ่งซึ่งถูกสมมุติขึ้นโดยตนเอง หรือความเป็นตนโดยตนเอง”แล้วไม่มีความยึดถือว่าเป็น“ตัวตน” เพราะหมด“ความยึดมั่นว่าเป็นตัวตนของตน”

เมื่อผู้ปฏิบัติต่างได้ *สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นมาหรือตน(อตตะ) เป็นภาวะ“เอก”*ตามภูมิตนเท่าที่รู้“กำหนดหมาย”(สัตถุญา) เช่น ภาวะ*นิโรธ* เป็นต้น จึงหมายถึง ต่างก็ได้“เอกัตตะ”(สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นมาโดยตนเอง, สิ่งที่ถูกสมมุติขึ้นโดยตนเอง)

นั่นคือ ต่างคนต่างก็ได้ ความเป็น“*ฉาน*” ความเป็น“*นิโรธ*” โดยตนเอง ในตนเอง ไม่ว่าจะ *มัจฉาทัญญู-สัมมาทัญญู*

เมื่อต่างคนต่างได้“*กาย*”(องค์ประชุมของสภาวะ) ต่างก็เรียกว่า“*ฉาน*”ว่า“*นิโรธ*” เช่นเดียวกัน(เอก) อย่างเดียวกัน(เอก) ต่างก็มี“*องค์ประชุมของสภาวะ*”(กาย)ของตนๆว่า *อย่างนี้ๆแหละ คือ“ฉาน” เช่นนี้ๆแหละ คือ“นิโรธ”* “*กาย*”ที่ตนได้ไฉนนี้ ตาม“*สัตถุญา*”ที่ตนมีอย่างนี้ๆ

ตามความรู้ของตนๆที่ต่างก็“*กำหนดหมายรู้*”(สัตถุญา) ต่างก็เรียกว่า“*ฉาน*” เรียกว่า“*นิโรธ*” เช่นเดียวกัน(เอก) ของแต่ละคน ต่างก็อย่างนั้นๆตาม“*สัตถุญา*”(ความกำหนดหมายรู้)ของตนๆ แล้วตนก็ปฏิบัติจนกระทั่งมี“*กาย*”(องค์ประชุม)เป็น *สิ่งซึ่งถูกสมมุติขึ้นโดยตนเอง(เอกัตตะ กาย)*, *สิ่งซึ่งถูกยกขึ้นมาโดยตนเอง(เอกัตตะ กาย)*

ได้“*กาย*”(องค์ประชุมในจิต)ที่เป็น“*นิโรธ*” ตามคำตรัส

ของพระพุทธเจ้าใน“วิญญานจิต ๗”หรือ“สัตตาวาส ๙” ชั้น
ที่ ๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๓๕, ๓๕๓ และเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑,
๒๒๘)

ข้อที่ ๔ นั้นมีว่า “สัตว์บางพวก มีกายอย่างเดียวกัน
(เอกัตตกาย) มีสัญญาอย่างเดียวกัน(เอกตตสัญญา) เช่น
พวกเทพสุภิกงหะ”

“เทพสุภิกงหะ”นี้ หมายถึง เทพหรือพรหม ซึ่งเป็น
“สัตว์”ที่มีภูมิจิตของ“สัตตาวาส”เลยชั้น ๒ เลยชั้นที่เป็น
“รูปฌาน”ไปแล้ว เพราะเป็น“สัตตาวาส”ชั้น ๔ เข้าเขต
“อรุฌาน”ทีเดียว เมื่อเห็นว่าตนมีภูมิสูงถึงปานนี้จึงได้
นับเอาว่าเป็นภูมิจิตชั้น“นิโรธสมาบัติ” ดังที่หลงความเป็น
“สัตว์”ชั้น ๕ ตกอยู่ในภูมิจิตชั้น“อัญญีสัตว์”นั้นแล

ลองมาสาธยายไล่เรียง“สัตตาวาส”แต่ละชั้นกันดูบ้าง
“สัตตาวาส”ชั้น ๑ ในพระไตรปิฎกมีว่า “มีสัตว์พวก
หนึ่ง มีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน เช่น พวกมนุษย์
เทวดาบางพวก วินิปาติกะบางพวก นี้สัตตาวาส ข้อที่ ๑”

นั่นก็คือ “สัตว์”ชั้น ๑ ชั้นนี้มีความเป็น“สัตว์”ที่
ประกอบไปด้วย“กาย”(องค์ประชุม หรือหมวดแห่งเจตสิกธรรม
คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร ซึ่งไม่ได้หมายถึงสรีระอันเป็น“รูปโฉม”
ที่สร้างหรือ“รูปรูป”เลย ขอยืนยันว่า“กาย”ไม่ได้แปลว่า“ร่าง”
หรือ“สรีระ”ใดๆ แต่หมายถึงองค์ประชุมทั้งภายนอกและภายใน
ตน อันมีหมวดแห่งเจตสิกธรรมเป็นหลักด้วย) จะเป็นมนุษย์-สัตว์
เทวดา-สัตว์อภายต่างๆนานานั้น ต่างคนต่างก็“สัญญา”(การ
กำหนดหมาย)ไปตามภูมิรู้ที่มีหรือไม่มีกิเลสเป็น“พลขับ”สำคัญ

ผู้มีภูมิ“สัตตาวาส”ชั้น ๑ นี้มีแค่สามัญสำนึก ยังไม่มี
ภูมิเกิดอะไร ในการเรียนรู้ความเป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์
ทางจิตใจ(สัตว์อภาย) โดยเฉพาะคนปุถุชนธรรมดาทั่วไป
หรือแม้จะศึกษาธรรมแต่ยังไม่มีการศึกษา ก็กำหนด
หมายความว่าสัตตาวาสจะปะปะไปตามอำนาจกิเลส ไม่มี
ความรู้ทางจิตเลย ก็ไม่เห็น“กาย”ที่เป็นสัตตาวาสปะปะไป
ตามอำนาจจิตเลย “สัญญา”(การกำหนดหมาย)ความเป็นเทพก็
ไม่รู้ สัตว์นรกหรือสัตว์วิบาตก็“ไม่รู้” มีแต่หลงตนว่า ตน
เป็นมนุษย์ แล้วหลงคิดว่า ตนเป็นผู้มีจิตใจสูง เสียด้วยนะ
จึงต่างก็ได้“กาย”(องค์ประชุม)สัตว์นั้นสัตตาวาสจะปะปะไป
ต่างก็“กำหนดหมาย”(สัญญา)ให้มันเป็นไปตามอำนาจ

กิเลส วนเวียนถูกผูก(สังโยชน)อยู่กับ“ความเป็นสัตว์ในภาพ”
หัน“ความเป็นสัตตาวาส ๙”นี้ไปหมดสิ้นไม่ได้สักที

คนโบราณจึงสร้างงาน“ศิลปะ”ต่างๆ เป็นคนที่มีศีระะ
เป็นสัตว์ต่างๆ มีมือมีแขนมีขา มีตัวตนเป็นรูปร่างสัตว์
ต่างๆ มีศีระะเป็นลิ่งแทนสื่อให้รู้ว่า “ความเป็นสัตว์”ของคน
นั้น หมายถึงความลึกซึ้งของ“องค์ประกอบแห่งกาย”อัน
มีทั้ง“รูปกายข้างนอกและนามกายประชุมกันอยู่” ซึ่งสื่อให้
รู้ว่า คนนั้นยังมีความเป็น“สัตว์”สารพัดอีกหลากหลาย

เป็น“นิยาย”หรือ“นิทาน” เป็นทั้งงานวรรณกรรม
งานปั้น งานวาด ซึ่งเป็นทั้ง“งานศิลปะ”ของผู้รู้จริงที่เป็น
ศิลปินแท้ ทั้ง“งานที่เกิดจากผู้มีจิตวิญญู”ปรุงแต่งเพิ่มเสริม
ด้วยความหลงผิดเข้าไปอีก จึงมากมายอยู่ในโลก [งานศิลปะ
เป็นมงคลอันอุดม แต่ถ้านั้นไม่ใช่“ศิลปะ”ก็เป็นการมอมเมา
ยิ่งเป็นงาน“อนาจาร”ก็ยิ่งเป็นข้าศึกแก่กุศล อันมีกันอยู่เต็มโลก]

ซึ่งผู้ไม่ประสีประสาที่ปล้ำธรรมก็หลงยึด“รูปร่าง
ตัวตน”ของงาน“ศิลปะ”และมี“ศิลปะ”ที่เป็นบุคคลิทธิฐาน
เหล่านั้น ว่า เป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นตัวเป็นตนเราเขา จึง
หลงยึดว่า เป็นสิ่งจริงที่มีอยู่จริงในมหาจักรวาลนี้ เขาผู้นี้ก็มี
“อัตตปฏิลาโล”แน่นอน ตามที่มีอุปาทานอยู่จริง

จนกระทั่งเกิด“อุปาทาน”ยึดถือเชื่อดื้อว่า ในโลกที่
“ตนยังไม่รู้” เช่น เรียกกันว่า โลกทิพย์ก็มี โลกแห่ง
วิญญานก็มี โลกแห่งอรุหรือนามธรรมที่คนธรรมดา
ไม่มีพลังพิเศษจะรู้ไม่ได้ เป็นต้น โดยเฉพาะ“โลกที่เป็น
นามธรรม”หรือ“โลกแห่งจิตหรือแห่งวิญญาน”นั้น มี
“สารพัดสัตว์”ที่สื่อให้ศึกษาความเป็น“เทพ”นานาบ้าง
ความเป็นสารพัดสัตว์นรกเดรัจฉานวิบาตบ้าง ด้วย
ความรู้ของตนว่า“จิตหรือวิญญานหรือมโน”นั้นมี“สรีระ”
โลกของ“สมมุติสัจจะ” ที่เกิดจริงเป็นจริงตาม
“อุปาทาน”ของผู้วิขา จึงเกิด“เห็น”ได้ และหลงเป็น
จริงมีจริงกันอยู่ในโลกแห่ง“อัตตปฏิลาโล”(การเข้าครอง
อัตตาของจิต, จิตเข้าจับยึดความเป็นตัวตน)ทั้งหลาย ซึ่งผู้ยังไม่รู้
ชัดทั้งหลายต่างถกเถียงกันมาตลอดกาลนาน

เพราะไม่มีภูมิธรรม ไม่มี“วิขา”อย่างสัมมาทัญญู
ชั้น“ปรมาตัจจะ”แท้จริง ยัง“อวิขา”อยู่นั่นเอง จึงหลง
ว่า “สัตว์ที่มีสรีระ”สารพัดนั้นเมื่อจริง จึงยังมีมโนมยอตตา

ที่ตนหลงยึดอยู่จริง เป็น“มโนมยอตตปฏิลาโภ”กันอยู่
ทั่วไปในชาวเทวนิยม แม้แต่ในชาวพุทธที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”
อยู่มากหลากหลาย เพราะไม่มีญาณไม่มีวิชาแห่งลู่
ลัทธิธรรมต่างๆจาก“รูป-นาม”ที่คิดปินโบราณท่านแฝงฝังไว้ใน
งาน“ศิลปะ”เหล่านั้น หรือทั้งที่ถูกผู้ไม่ใช่ศิลปินหรือก แต่
หลอกสร้างขึ้นมาอมเฝ้าเข้าไปอีกมากมาย คนผู้ยังมี
“อุปาทาน”อยู่จึงยังมีหรือยัง“เห็น”สัตว์โอปปาติกะ หรือ
เห็นจิตเห็นวิญญาณ มี“สรีระ” มีรูปร่างตัวตนอยู่ ตราบ
ทุกวันนี้ ด้วยประการฉะนี้

เพราะ“กาย”คืออย่างไรก็ไม่รู้ “สัญญา”คืออย่างไร ก็
ไม่รู้ แต่“สัญญา”มันก็ทำงาน จึงได้“กาย” เป็น“กาย”ให้
ตนเสพอาศัยไปตามอำนาจกิเลสจนจะการพาได้ พามี พาเป็น
ไป เพราะเวทนา-สัญญา-สังขาร ล้วนยังมีวิชาอยู่

ต่างก็“ยึด”(อุปาทาน)รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-
สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”ว่า เป็นตน(อัตตา) เป็นของตน
(อัตตนิยา) สร้าง“นิยาย-นิทาน”ของตนไปตามอุปาทานของตน
ไม่เช็ดขามเมื่อหน่าย จึงไม่พบทางออก ล้ารอก“เหตุ”ไม่ได้

แม้บางคนจะศึกษาธรรมะ แต่ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์พอ
ที่จะกำหนดจิต-เจตสิกตนได้ ก็กำหนดรู้จิต-รู้เจตสิกตน
ไม่ได้ “ไม่มีการทำใจในใจ”(อมนสิการ) หรือ“ทำใจในใจ”
(มนสิการิต)ของตนไม่เป็น มีแต่แสวงหาตามอำนาจกิเลส
ให้เกิด“อารมณ์”(เวทนา)สนใจตามอำนาจที่ตนโลภ-โกรธ-หลง
สนใจตนบ้าง ไม่สนใจตนบ้าง ได้แต่ดิ้นรนแสวงหา ออยาก
ใคร่ ไม่รู้“ทุกข์” ไม่รู้“เหตุแห่งทุกข์” ไม่มีวิธีปฏิบัติ“กำจัด
เหตุแห่งทุกข์”ให้ได้อย่างเป็นปรมาตถธรรมตามอริยสัจ ๔

มีแต่ทำตามอำนาจกิเลส แล้วก็ได้“จิตเป็นสุข-เป็น
ทุกข์”ไปตามเหตุปัจจัยที่“ปรุงแต่ง-จัดแจง”(สังขารมา)ให้ตน
สำเร็จสมใจ เป็นทาสมันไปตลอดเวลา หาบ่าเรอกิเลสไป

ไม่รู้ความเป็นสัตว์วิวัฒนาการ(นรก) เป็นสัตว์สวรรค์
หรือเป็นสัตว์มนุษย์ อย่างเป็นปรมาตถธรรม จึงวนเวียน
อยู่กับสุข-ทุกข์ไม่สุขไม่ทุกข์ไปตามที่ได้บ้างไม่ได้บ้าง

เพราะฉะนั้น เมื่อได้“เสพอารมณ์สุข”ก็ขึ้นสวรรค์
เป็นเทวดาอย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อดิ้นรนอยากก็เป็นสัตว์อบาย
ไปตามลักษณะและขนาดของกิเลสต่างๆอย่างนั้นอย่างนี้
แต่ไม่รู้จักจิต-เจตสิกตนเลย เพราะไม่มี“ความรู้พุทธธรรม”

หรือแม้รู้ก็ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” จึงต่างก็สะเปะสะปะได้
“กาย”คือ องค์ประชุม(กาย) หรือ“หมวดแห่งเจตสิกธรรม
คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร”(กาย) แตกต่างกันไปตามที่ตน
ดิ้นรนแสวงหาอยากมากหรือน้อย สุขมาก-สุขน้อย ทุกข์มาก-
ทุกข์น้อย หรือไม่สุขไม่ทุกข์

ผู้ยังมีมิจฉาทิฏฐิ ที่ยังมีความรู้ระดับเทวนิยม ก็จะมี
ความยึดถือ(อุปาทาน)ซึ่ง“ยึดถือ”ตาม“ทิฏฐิ”(ลัทธิ, ความรู้,
ความเห็น, ความเข้าใจ, ทฤษฎี)ของตน ที่ตนมีภูมิขั้นใดอยู่ ตนก็
มีภูมิขั้นนั้นนั่นเอง ว่า ความมี“อัตตา”อันหมายถึง“จิต”ถึง
“มโน”ถึง“วิญญาณ” ซึ่งไม่ใช่“มหากุตรูป”แล้วปานนี้ ที่
พระพุทเจ้าตรัสว่า อสุริระ ซึ่งก็หมายความว่าความชัดๆอยู่แล้วว่า
“ไม่มีรูปที่เป็นร่างเป็นโฉม” ผู้มีทิฏฐิที่มิจฉาก็จะยัง“เห็น”
รูป(สิ่งที่ถูกรู้)ที่เป็นกาย(องค์ประชุม)ของ“นามธรรม” มีรูปร่าง
มีสรีระตัวตนอยู่นั้นแหละ ซึ่งเมื่อตายแล้ว“อัตตา”ของ“เทพ
หรือสัตว์”ไปเสวยภูมิอยู่ในแดนสวรรค์ตามชั้น ตามสถานที่
ที่เขาเชื่อว่า มีถิ่นมีภพมีแดนสวรรค์เป็นที่เทวดอาศัยอยู่
และมีทั้งภพถิ่นแดนนรกที่ผีนรกเปรตเดรัจฉานวินิบาต
อาศัยอยู่ อัตตาทั้งหลายนั้นก็มีสรีระรูปร่างให้เห็นได้ ด้วย
ฉะนั้นเอง ที่เป็นภูมิรู้แบบ“เทวนิยม”

คือผู้ไม่สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)แจ้ง(สังจิจ)ความเป็น
“เทพ”หรือ“เทวดา”ชนิดที่เป็น“อเทวนิยม”อย่างปรมาตถ
ธรรม อันเป็น“เทพหรือเทวดา”ที่ไม่มีสรีระ(ไม่มีรูปโฉม
โฉมพรรณ,ไม่มีรูปร่าง ที่สัมผัสเห็นได้เหมือนตาเนื้อกระทบรูป)

แต่ผู้“สัมมาทิฏฐิ”จะ“เห็น”(ปัสสตี)“กายในกาย”ที่
เป็น“เทพ”หรือ“สัตว์ทางใจ”เหล่านั้นได้ แจ้ง(สังจิจ)ได้ ด้วย
“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ” ว่า เป็น“เวทนา-สัญญา-
สังขาร”หรือเป็น“วิญญาณ” เป็น“สัตว์โอปปาติกะ”อย่างไร

เพราะภูมิรู้แบบ“เทวนิยม” แม้จะเป็นชาวพุทธ เป็น
นักปฏิบัติที่เอาจริงเอาจัง เป็นนักปฏิบัติที่เชื่อว่าบรรลุนิพพาน
ขั้นสูง ยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม ถ้าแม้ยังหลงยึดอยู่ว่า“จิต”
หรือ“มโน”หรือ“วิญญาณ” ซึ่งไม่ใช่“มหากุตรูป”แล้ว แต่
เป็น“รูป”ถึงขั้นลึกเข้าไปเป็น“อุปาทายรูป” เป็น“กายในกาย”
เข้าไปถึง“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ก็ยังมี
“สติปฏิญาณ ๔”เห็น(ปัสสตี)“จิต”เห็น“มโน”เห็น“วิญญาณ”
เป็น“เทพ” เป็น“สัตว์นรก” ที่มี“รูปโฉมโฉมพรรณ” มี

“รูปร่าง”อยู่ นั่นคือ ผู้ชื่อว่า “เทวนิยม”

ความเป็น“เทวนิยม”จึงหมายถึง คนผู้ยังไม่รู้จักผู้แท้จริงในความเป็น“เทวะหรือเทพเจ้า” จึงยังมีความเชื่อว่า เทวดาหรือเทพเจ้า มีรูปร่าง(สรีระ) มีรูปโฉม(สรีระ) และมีพลังพิเศษที่ลึกลับ จึงหลงฟังอำนาจพิเศษลึกลับนั้นๆ

เพราะไม่มี“วิชา”รู้จักผู้แท้จริงในพลังพิเศษอำนาจพิเศษนั้นๆ ว่า พลังของเทวะหรือเทพเจ้านั้นมาจากไหน พลังพิเศษ-อำนาจพิเศษนั้นเกิดได้ ด้วยเหตุปัจจัยอะไร เป็นไฉน มีคุณมีโทษอย่างไร

เพราะยังไม่รู้จักผู้แท้จริงในความเป็น“รูป”เป็น“นาม”อย่างสัมมาทฤษฎี จึงไม่สามารถ“เข้าใจ”ความเป็น“รูปกาย”หรือ“นามกาย”ที่ถูกตรงแม่นยำคมลึกกว้างชัดเจนด้วย“สังขลัญญาอันละเอียด”(สุขุมสังขลัญญา) ก็ไม่สามารถ“กำหนดรู้”(สัญญา)สังขลัญญาอันละเอียดที่เป็น“กาย”นั้นๆได้ จึงไม่สามารถ“ดับสัญญาเกี่ยวกับกาม” เป็นต้น ที่มีใใจใจมาก่อนแล้ว(ปฐิม)ได้

ซึ่ง“สัญญาอย่างหนึ่งย่อม‘เกิดขึ้น’เพราะการศึกษา-สัญญาอย่างหนึ่งย่อม‘ดับ’ไปเพราะการศึกษา” หากไม่มีการศึกษาที่สัมมาทฤษฎีจริงแล้ว ย่อมไม่สามารถ“ดับสัญญาเกี่ยวกับกาม” เป็นต้น ที่มีใใจใจมาก่อนแล้ว อันเป็น“สกสัญญา”(ความกำหนดหมายรู้ว่าเป็นของตน) และที่สุดถึงขั้น“อุปัสถ์หรืออุปัสถ์ตา”ก็สามารถเห็นแจ้งว่า สัญญาอย่างหนึ่ง‘ดับ’ สัญญาอย่างหนึ่ง‘เกิดขึ้น’สำเร็จได้ เพราะการศึกษาแบบพุทธอย่างสัมมาทฤษฎี

จะมีใช้“ดับ”สัญญากันตะพืด จนกระทั่ง“ดับสัญญา”เป็น“อสัญญีสัตว์” นี้เป็น“ทัญญู”และการปฏิบัติของจริตสายเจโต หรือสายศรัทธา

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สัญญาของบุรุษมีเหตุ มีปัจจัยเกิดขึ้นก็มี ดับไปก็มี สัญญาอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้นเพราะการศึกษาที่มี สัญญาอย่างหนึ่งย่อมดับไปเพราะการศึกษาก็มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ โปฏฐาปสูตฺร ข้อ ๒๗๙) ซึ่งยืนยันชัดเจน

ส่วนจริตตระกะ หรือสายปัญญาบางพวกที่ไม่ชัดเจน เช่น คนที่ไปหลงยึดเอาแค่เข้าใจว่า“สัญญาเกิดขึ้นก็มี สัญญาดับไปก็มี” พอตนใครครวญรู้ชัดแม่นยำเต็มเท่านั้น ก็เป็นการบรรลุแจ้งแล้ว หลงกันอย่างนี้ในพวกนักศึกษา

อภิธรรมบ้าง นักปรัชญาบ้าง นักขบคิด เช่น ลัทธินี้เห็นในชาวมหายานบ้าง ต่างได้รู้เท่านี้ ก็หลงว่าตนบรรลุแจ้งแล้ว

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่ง

เรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ **“การกระทำ”** ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัฏสะกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นไป ตราบ“ปรีนิพพาน” ที่เดียว เพราะ **“กรรม”** คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ชาตาน”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ จุดเดียวกับกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ **“กรรม”** กับ **“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”** (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก **“กรรม”** หรือ **“การกระทำ”** ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม **“กรรม”** ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี **“วิบาก”** (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น **“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็ **เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริง** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้ **นี่เองที่มนุษย์นับถือ** **ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”** หรือ **“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่ **“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง “กรรมวิบาก”** ใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ”** ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี **“อำนาจพิเศษ”** หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี **“พระเจ้า”** ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก **“พระเจ้า”** อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ สำหรับผู้มี **“ผลบาป”** ของตนจริง ก็จะมี **ชาตาน-ผีร้าย** หรือ **สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว** **เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่ยอมก็ได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง **“ผลบาป”** ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่ **“พระเจ้าลวงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง

“อำนาจชาตาน”ต่างหากขณะ“พระเจ้า”

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาวถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า **“กัมมัฏสะโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัฏสะโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัฏสะกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของภูตขนาดไหน แม้แต่ เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ **“กรรม”** สั่งสม เป็น **“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า **“กัมม”** ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]**

[รายละเอียดของ **“กัมมัฏสะกะ”** หรือ **“กัมมัฏสะโกมทิ”** และ **“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ **“กัมมโยนิ”** ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธ”** จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง **“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ **“กรรม”** ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ **“จรรยา ๑๕”** ดังนั้น **“ความประพตีสู่ ๑๕”** (จรรยา ๑๕) นี้จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง **“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ **“กรรม”** ตั้งแต่ **“กัมมัฏสะกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”** เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง **“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ **“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง **“อนุสาสนี”** (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฎิหาริย์”** นั่นคือ **อย่างไร?**

ให้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ลองอธิบายเรื่องนี้ให้ละเอียดดูบ้าง พระพุทธเจ้าชาติปางก่อนเมื่อครั้งเกิดเป็นลูกชาวประมงอยู่ในบ้าน เกวัญกุคคาม ได้กระทำบาป อย่างหนึ่ง คือ “เห็น”(โดยมีตาสัมผัส)คนทั้งหลายเขาฆ่าปลา(ตนเองไม่ฆ่าเองนะ)แล้วใน“ใจ”เกิดอาการ“โสมนัส”(ความยินดีพอใจ)

“ใจที่เกิดอาการยินดีพอใจ”นี้แหละคือ “มโนกรรม” คือ“การกระทำของใจ หรือใจเกิดการกระทำ” เพียงแค่ “อาการทางใจหรือใจได้เกิดอาการขึ้น” ซึ่ง“อาการยินดีพอใจ”นี้ เป็นความยินดีพอใจ(โสมนัส)จาก“เหตุ”ตากระทบ (สัมผัส)เห็น“คนเขาฆ่าปลา” คือเห็น“การกระทำบาป”

ของคนอื่น แล้ว“ใจเรา”เกิดอาการ“ยินดีพอใจ”ก็เกิด “กรรมบาป”แล้ว แม้จะเป็นแค่“การกระทำของใจ” ใจได้กระทำ“กรรม”นั้นแล้วจริง มี“ผล”เป็นของตนไปกับตนในชาติต่อๆมา มี“ผลร้ายหรือผลทุกข์”แก่ตนเป็นผลบาปแน่นอน ไปอีกยาวนาน ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน“วิบากบาป”ของพระองค์ที่ทรงเล่าเองนี้

ศาสนาพุทธชื่อ“กรรม” ชื่อ“ผลของกรรม”ว่ามีจริงอย่างนี้ ใครทำตาม ทั้งคนทั้งสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นอย่าง “ใจกระทำ” ถ้าใจมีอาการของกิเลส ก็เป็น“บาปของตน” จะเป็น“ของคนอื่น”ไม่ได้ ที่ต้องมี“ผล”แก่ตนเกิดผล“สุขหรือทุกข์ ดีหรือร้าย” เช่นนี้ทุกคนทุกศาสนา จริงที่สุด

ไม่ละเว้นใคร มีศาสนาหรือไม่ก็ตาม ขึ้นอยู่กับกิเลสทั้งนั้น ศาสนาใดจะไม่เชื่อก็ตาม “กิเลสเป็นเหตุแห่งบาป”จริงที่สุด จะรู้หรือไม่รู้ก็ตามถ้า“ทำด้วยกิเลส”มีผลบาปต่อผู้ทำนั้นๆทั้งสิ้นของตนไม่มีตกหล่น ไม่รับก็ไม่ได้อีก

ถ้าการกระทำ(กรรม)ที่“ไม่มีกิเลส”ก็“ไม่มีผลบาป” แต่ถ้ามีกิเลสที่“ชอบ”หรือ“ชัง”อยู่ ก็ต้องมี“บาป”

“ลูกชาวประมง”ยังมี“ชอบ”ในการทำชั่ว กิเลสเกิดในใจ เมื่อตากระทบ“เห็น”คนทำกรรมบาป คือฆ่าปลา แล้วยินดีพอใจกับการทำชั่ว จิตใจก็ผินกิเลสลงไป นี่คือบาป

เพียงแค่“ใจ”ของเรามีความยินดีพอใจกับ“การทำชั่ว-ทำไม่ดี”ของผู้อื่น ทำไม่ดีชื่อว่า“ชั่ว” เพราะ“ทำสัตว์อื่นให้ชีวิตเขาตาย” เป็นการทำร้าย ไม่ใช่ทำดี

คนที่ฆ่าสัตว์อยู่ทั้งหลายแล้วนี้กว่าไม่บาปนั้น คือ “โมหะ” เพราะการฆ่าสัตว์ในศาสนาพุทธนั้น การทำให้ชีวิตผู้อื่นตกลงไป ไม่ว่าเจตนาหรือไม่เจตนา ด้วยชังหรือด้วยรัก ก็บาปทั้งสิ้น ไม่มีข้อยกเว้น

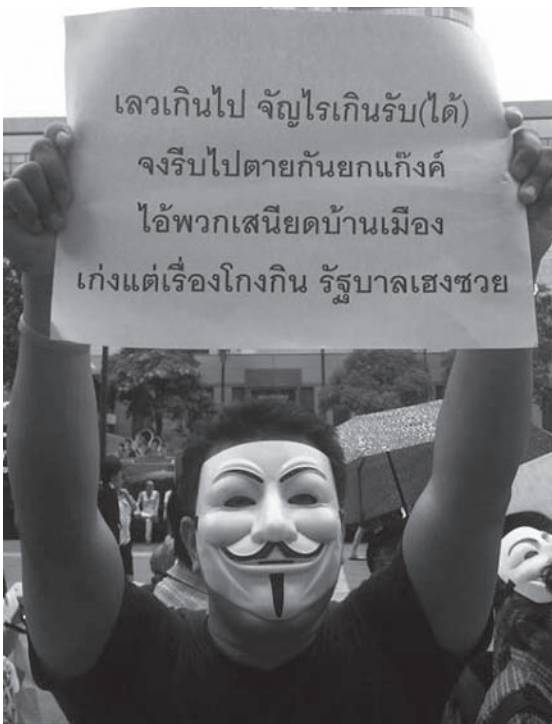
เพราะฉะนั้น การฆ่าสัตว์แม้จะฆ่าสัตว์ร้ายปานใด มันจะทำร้ายแก่เราอย่างไร แต่ไหน ก็จะไม่ลงมันตอบเป็นอันขาด เพราะจะเป็นวิบากของเราไม่จบ

การทำผู้อื่นจึงถือว่าทำดีไม่ได้เลย ไม่ว่าจะฆ่าด้วยเหตุผลอย่างไรก็ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี เป็นการทำความร้ายแก่สัตว์อื่นให้ถึงตาย มันเรื่อง“ร้ายแรงมาก” ที่ทำให้“ความมีชีวิต”เขาอื่นตกลงไป แม้แต่ฆ่ามันมาเป็นอาหาร ก็บาปทั้งสิ้น

[มีต่อฉบับหน้า]

- **รวมพลังตั้งขบวนสู้**
มวลหมู่หาญกล้าสู้เสื่อ
ร่วมหมู่มิตรสหายญาติเครือ
ช่วยเหลือรวมใจหนึ่งเดียว.

เมื่อพระเจ้าปเสนทิโกศลราชาแห่งแคว้นโกศล ได้ประทานพระธิดาแก่พระเจ้าพิมพิสารราชาแห่งแคว้นมคธ ก็ได้ประทานหมู่บ้านกาลิกคามแก่พระธิดาด้วย

ต่อมาเจ้าชายอชวตศัตรุ(โอรสของพระเจ้าพิมพิสารกับพระนางโกศลเทวี) ได้ปลงพระชนม์พระราชบิดา แล้วขึ้นครองราชสมบัติ เหตุนี้เองทำให้พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงหมายชิงหมู่บ้านกาลิกคามคืน

พระราชาทัง ๒ ต่างก็ทรงรบกันแย่งชิงหมู่บ้านนั้น

ครั้งแรกพระเจ้าอชวตศัตรุทรงมีชัย เมื่อพระเจ้าปเสนทิโกศลทรงพ่ายแพ้ จึงตรัสถามเหล่าอำมาตย์ของตน

“เราจะใช้อุบายอะไรหนอ จึงจะจับอชวตศัตรุได้”

“ข้าแต่มหाराช ได้ยินมาว่าในหมู่ภิกษุทั้งหลายมีผู้ฉลาดในการคิดอ่านอยู่ ควรที่พระองค์จะส่งคนไปสอดแนม คอยลอบฟังคำของภิกษุเหล่านั้น พระเจ้าข้า”

“จริงด้วย”

พระราชาทรงเห็นตามนั้น รับสั่งพวกราชบุรุษ (คนของพระราชาทันที

“พวกเจ้าทั้งหลาย จงพากันไปสู่พระวิหารเซตวัน แล้วชุ่มช้อนตัวไว้ คอยดักฟังถ้อยคำของพระคุณเจ้าเหล่านั้น ได้ความอย่างไรเกี่ยวกับการรบ จงรีบกลับมาเล่าให้เรารู้เร็วไว”

ราชบุรุษทั้งหลายจึงรีบไปปฏิบัติตามนั้น

รวมพลังตั้งขบวนสู้

(ตัจฉกสุกรชาดก)

ณ บรรณศาลา(ศาลาที่มุงบังด้วยกิ่งไม้ใบไม้) ทำยพระวิหาร มีพระธรรณुकหติสสเถระ กับพระมันตทัตตะเถระพำนักอยู่ ในเวลาบ่ายรุ่ง (๐๖.๐๐ นาฬิกา)ของเช้าวันหนึ่ง พระเถระธรรณुकหติสสะได้เอยถึงเรื่องการรบกันนั้นว่า

“ท่านมันตทัตตะ พระเจ้าปเสนทิโกศลนี้ช่างเขลา นัก ทรงทราบแต่จะเสวยกระยาหารเท่านั้นเอง”

“อ้าว! นี่มันเรื่องอะไรกัน ท่านจึงกล่าวอย่างนั้น”

“ก็พระองค์ทรงพ่ายแพ้แก่ศัตรุ ที่เป็นเพียงเสมือนตัวหนอน(ตัวพายุ) ในพระอุทร(ท้อง)ของพระองค์ก็ว่าได้”

“แล้วท่านจะให้พระองค์สู้รบอย่างไรเล่า”

“โอ! ท่านไม่ยากเลยธรรมดาว่าการ**จัดขบวนรบ**มีอยู่ ๓ อย่างคือ **๑.สภพยุหะ**(ขบวนรบแบบกองเกวียน) **๒.จักกพยุหะ**(ขบวนรบแบบกองจักร) **๓.ปทุมพยุหะ**(ขบวนรบแบบดอกบัว) ก็ในขบวนรบทั้ง ๓ นี้ **หากตั้งขบวนรบแบบสภพยุหะแล้วจะสามารถจับตัวพระเจ้าอชาตศัตรูได้แน่นอน”**

“ขบวนรบแบบนี้จัดตั้งอย่างไรกัน”

“ก็ที่ช่องเขานั้น เหมาะที่จะวางไพร่พลไว้ทั้ง ๒ ข้าง แล้วล่อศัตรูให้บุกเข้ามาจนถึงภายใน จากนั้นก็ส่งเสียงโห่ร้องก้องสนั่น โอบล้อมเอาไว้ ทำให้ศัตรูตกอยู่ในกำมือแล้ว ก็จับตัวได้ เหมือนกับจับปลาที่เข้าไซ(เครื่องมือดักปลา)ฉะนั้น”

ราชบุรุษได้ยินแล้วไม่รอช้ารีบไปกราบทูลในทันที ครั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลทรงทราบแล้ว ก็เสด็จยกกองทัพใหญ่ออกไป ทรงจัดขบวนรบตามนั้น สามารถจับตัวพระเจ้าอชาตศัตรูเอามาจองจำไว้ได้ ทรงกักขังอยู่ ๒-๓ วัน เพื่อให้หายจากความเมาในอำนาจ แล้วพระองค์จึงอบรมสั่งสอนอีก สุดท้ายทรงกำชับว่า

“นับแต่บัดนี้ต่อไป อย่าได้กระทำอย่างนี้อีก”

หลังจากนั้นจึงทรงปล่อยตัวพระเจ้าอชาตศัตรู และประทาน**พระธิดา**พระนามว่า **วชิรกุมารี** พร้อมด้วยข้าราชบริพารอีกเป็นอันมาก

เรื่องราวที่พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงจับตัวพระเจ้าอชาตศัตรูได้ ด้วยการจัดขบวนรบตามคำของพระธรรมาทิตสเถระนั้น ได้กระจายไปทั่วพระนคร ทำให้พระเถระเป็นที่กล่าวขานกันอย่างโด่งดัง

แม้ ณ ธรรมสภา เหล่าภิกษุก็พากันยกเรื่องนี้ขึ้นสนทนากันยกใหญ่ พระศาสดาเสด็จมา ทรงรับรู้เรื่องที่หมู่สงฆ์คุยกันแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนธรรมาทิตสเถระนี้ ก็เป็นผู้ฉลาดในการจัดขบวนรบ ทำให้พวกหมูกล้าสู้เสื่อมาแล้ว”

ทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ใในอดีตกาล **ช่างไม้คนหนึ่งอาศัยอยู่ ณ** บ้านใกล้ประตูพระนครพาราณสี แทบทุกวันจะต้องเข้าป่าเพื่อหาไม้ อยู่มาวันหนึ่งได้พบ**ลูกหมุดตัวหนึ่ง**ในป่า ตกอยู่ในหลุม จึงนำมาเลี้ยงดูไว้ แล้วตั้งชื่อให้ว่า **ตัจฉกสุกร**

ลูกหมูเจริญวัยขึ้นพร้อมกับความเฉลียวฉลาดสามารถใช้ปากพลิกไม้ไปมาเอาเส้นบรทัดพันจนผูกแล้วลากวัดได้ เอาปากคาบขวาน-สิ่ง-ก้อน มาให้ช่างไม้ก็ได้ นับวันมันก็จะพองพี ร่างกายใหญ่โต มีกำลังมหาศาล จนช่างไม้รักและผูกพัน ดูแลไว้เสมือนลูกของตน

แต่ช่างไม้ยังรักเท่าใด ก็ยังให้คิดว่า

“ตัจฉกสุกรอยู่ที่นี้เรื่อยไป หากวันใดเราไม่อยู่ หรือถึงแก่ความตายไปก่อน ตอนนั้นก็คงมีใครมาข่มเหง จับตัวลูกเราไปเป็นแน่”

เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ก็จำต้องตัดใจรัก พอวันรุ่งขึ้นก็นำเอาตัจฉกะไปปล่อยในป่าลึก ให้หากินอยู่ลำพังตัวเดียว ตัจฉกะเที่ยวเร่ร่อน จนกระทั่งได้พบกับ**หมูป่าฝูงใหญ่** ตัจฉกสุกรจึงดีใจยิ่งนัก กล่าวกับหมูเหล่านั้น

“ข้าพเจ้าเที่ยวแสวงหาหมูญาติตามภูเขาราวป่า บัดนี้หมูญาตินั้นได้พบแล้ว อีกทั้งรากไม้และผลไม้ในที่นี้ก็มีมากมาย อาหารมีเพียบพร้อม ห้วยละหานก็น้ำรินรมย์ เป็นที่อยู่สุขสบาย **ข้าพเจ้าขออยู่กับญาติทั้งหมดที่นี่แหละ จะเป็นผู้มีความชวนชวาย ไม่หวาดระแวง ไม่มีความเศร้าโศก ที่นี้คงไม่มีภัยใดๆแน่”**

เหล่าสุกรได้ฟังคำแล้ว รีบเตือนเร็วพลัน

“ดูก่อนตัจฉกะ จงไปหาที่ซ่อนเร้นแห่งอื่นเถิด ในที่นี้ศัตรูของพวกเรามีอยู่ มันมาในที่นี้แล้วฆ่าหมู ล้วนแต่ตัวที่อ้วนพีเอาไปกิน”

ตัจฉกสุกรจึงถามด้วยความสงสัย

“ใครหนอเป็นศัตรูของพวกเราในที่นี้ ใครมากำจัดญาติทั้งหลายผู้พร้อมเพรียงกัน ซึ่งยากที่จะกำจัดได้”

พวกสุกรพากันตอบเป็นเสียงเดียว

“เสือโคร่งตัวใหญ่ ลายพาดกลอน มีกำลัง

มหาศาล มีเขี้ยวแหลมคมเป็นอาวุธ มันมักมาที่นี้
ฆ่าหมูกินเสีย”

ตัจฉกสุกรจึงช่วยปลอบขวัญ ทั้งปลุกกำลัง
ใจหมูเหล่านั้นอีกด้วย

“พวกเราก็มีเขี้ยวเช่นกัน กำลังกายก็
พร้อมพร้อม หากพวกเราทั้งหมดพร้อมใจกัน ก็
จะจับเสือแค่ตัวเดียวนี้ ให้อยู่ในอำนาจได้”

ฟังแล้ว หมูทั้งหลายเริ่มฮึกเหิมขึ้นบ้าง

“ท่านพูดถูก ช่างเป็นคำพูดที่จับอกจับใจยิ่งนัก
ฉะนั้นหากพวกเราตัวใดหลบหนีไป ในเวลาต่อสู้กับ
เสือโคร่งพวกเราจะต้องฆ่าหมูตัวนั้นเสียในภายหลัง”

ตัจฉกสุกรยิ่งกระทำการปลุกระดมหมู
ทั้งหมด ให้มีใจสู้เป็นหนึ่งเดียวกัน แล้วสอบถาม
เวลาที่เสือโคร่งมักจะมา จากนั้นก็ตรวจดูชัยภูมิ
ต่างๆ เพราะเฉลียวฉลาดในการสู้รบนั่นเอง จึง
ให้พวกหมูออกหากินในคืนนั้นทีเดียว

พอใกล้รุ่ง ก็จัดขบวนสู้รบเป็นรูปเกวียนบ้าง
เป็นแบบดอกปทุมบ้าง โดยตั้งพวกลูกหมูที่กำลัง
ดื่มน้ำนมไว้ตรงกลาง ให้แม่หมูเหล่านั้นล้อมรอบ
คัดนางหมูรุ่นกลางล้อมแม่หมูไว้ และตรงระหว่าง
นางหมูเหล่านั้น ให้ลูกหมูหย่านมและหมูแก่ล้อม
ไว้ จากนั้นจึงเป็นพวกหมูรุ่นๆ เขี้ยวตูดๆ กับ
หมูเขี้ยวใหญ่ ตั้งกำลังแบ่งเป็นพวกๆ ๑๐ ตัวบ้าง
๒๐ ตัวบ้าง ๓๐ ตัวบ้าง ล้อมไว้อีกทีในที่นั้นแล้ว
ให้ชุดหลุมสำหรับตนหลุมหนึ่ง อีกหลุมหนึ่งขุดไว้
ดักเสือโคร่ง ระหว่างกลางให้กระต่าตั้งสำหรับตน
ยืนได้เอาไว้

ตัจฉกสุกรควบคุมดูแลหมูสำหรับรบ ให้มี
เรี่ยวแรงแข็งขัน เมื่อจัดการทุกสิ่งเรียบร้อย ก็
พอตีดวงอาทิตย์ขึ้น ตอนนั้นเองเสือโคร่งก็
ปรากฏกายอยู่ที่พื้นภูเขานั้น บรรดาหมูทั้งหลาย
พอเห็นแล้วพากันตะโกนบอก

“ศัตรูของพวกเรามาแล้ว ศัตรูมาแล้ว”

ตัจฉกสุกรรีบส่งเสียงดังกำชับว่า

“พวกเจ้าอย่ากลัว จงทำอย่างนี้ ....หากเสือ
โคร่งแสดงกิริยาอาการอย่างใด พวกเจ้าจงทำ
อาการอย่างนั้น”

เสือโคร่งเข้ามาใกล้ทำที่สะบัดกาย ย่อตัวลงต่ำ
แล้วถ่ายปีสสาวะ พวกหมูก็แก่งทำที่ท่าเลียน
แบบอย่างนั้นบ้าง เสือโคร่งจึงคำรามใส่ พวก
หมูก็ส่งเสียงร้องดังขรมไปหมดเหมือนกัน เสือ
โคร่งเห็นกิริยาไม่เหวঁหวาดของหมูเหล่านั้นแล้ว
ให้เกิดความคิดประหลาดใจ

“หมูพวกนี้แปลกไป ไม่เหมือนแต่ก่อนๆ เลย
วันนี้พากันตั้งอยู่เป็นกลุ่มเป็นพวก กล้าทำตัวเป็น
ศัตรูต่อเรา คงมีผู้บงการพวกมันอยู่เป็นแน่ วันนี้
เราไม่ควรประมาทเข้าใกล้พวกมัน”

เสือโคร่งจึงหันกลับไปยังที่อาศัยของตน ซึ่ง
อยู่ใกล้ๆ กับอาคารของขฎิล ผู้มีกพิงเนื้อเดนจาก
เสือโคร่งเป็นอาหารเสมอ ครั้นเมื่อขฎิลนั้นเห็น
เสือโคร่งกลับมาเปล่าๆ ไม่ได้หมูมาลักตัวเลย จึง
ถามไถ่

“ดูก่อนพญาเสือผู้เก่งกล้า วันนี้เจ้าคงจะ
งดเว้นจากการฆ่าสัตว์ละชีวิตนอ เจ้าให้อภัยใน
สัตว์ทั้งปวงเสียแล้วหรือ หรือเขี้ยวเล็บของเจ้า
สึกกร่อน เจ้าไปถึงฝูงสุกรแล้ว ไยกกลับมาทำ
ซบเซาตั้งคนกำพ้อแล้ว”

เสือโคร่งจึงบอกความระแวงของตนให้รู้

“มิใช่ว่าเขี้ยวเล็บของข้าพเจ้าเสื่อม แม้กำลัง
กายของข้าพเจ้าก็มีอยู่พร้อมพร้อม แต่เมื่อเห็นสุกร
ทั้งหลายร่วมใจกันเป็นหนึ่งเดียวดังญาติสนิท
ข้าพเจ้าจึงหวั่นไหวระแวงขึ้น เพราะแต่ก่อนสุกร
เหล่านี้ เพียงแค่ข้าพเจ้าจ้องมองดูเท่านั้น ต่างก็
กลัวตายวิ่งหาที่หลบซ่อนกันกระเจิดกระเจิงไปทุกทิศ

บัดนี้พวกมันร่วมประชุมกัน อย่าง
พร้อมเพรียงเป็นหมู่กลุ่ม อยู่ในทำเลที่ข้าพเจ้า
เอาชนะพวกมันได้ยาก สงสัยว่าพวกมันคงมี
ผู้นำทำการสั่งสอน จึงได้พร้อมพร้อมร่วมมือ
ร่วมใจกันคิดต่อสู้ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า ตน
ไม่ควรประมาทในหมูที่มีความสามัคคีเช่นนี้”

ขฎิลได้ฟังดังนั้นแล้ว แต่เพราะความตั้งใจใน
รสชาติของเนื้อหมู จึงยั่วเสือโคร่งให้เกิดความกล้า

“พระอินทร์เพียงแค่องค์เดียวเท่านั้น ยังเอา
ชนะอสูรทั้งหลายได้ เขี้ยวแค่ตัวเดียวเท่านั้น ก็

ข่มฆ่ากันทั้งหลายได้ แล้วเสื่อโครงตัวเดียวเช่นกัน ก็ยอมสามารถฆ่าหมูตัวอ้วนพีในท่ามกลางฝูงหมูได้ด้วยกำลังวังชาอันมหาศาลนั่นเอง”

เสื่อโครงยังคงล่งเลใจอยู่ ตอบอย่างระว่างว่า

“จะเป็นพระอินทร์จะเป็นเหยี่ยว แม้จะเป็นพญาเสื่อโครง ก็ไม่อาจทำลายญาติผู้พร้อมเพรียงกันมันคง ให้อยู่ในอำนาจได้เลย”

ชฎิลรีบกล่าวแก่เพื่อปลุกเร้าเสื่อโครงยิ่งขึ้น

“ฝูงนกตัวน้อยๆชื่อ กุมภิลกะ เป็นฝูงนกที่เที่ยวไปเป็นหมู่กลุ่ม ราวเรียงบันเทิงใจ โผผินบินร่อนไปเป็นพวก แต่ก็คงต้องมีสักตัวสองตัวที่แตกฝูงออกมาบ้าง ตอนนั้นแหละเหยี่ยวก็จะโฉบจับนกตัวนั้นได้ นี่พึงเป็นคติประจำใจของเสื่อโครงทั้งหลายโดยแท้”

ครั้นเสื่อโครงถูกชฎิลใจหยาบซ้ำผู้มัวเมาในรสชาติของเนื้อสัตว์ ปลุกใจให้เกิดความฮึกเหิม ก็สำคัญตนว่าเก่งกล้าร้ายกาจ สามารถล่าหมูได้เหมือนครั้งก่อนๆ เป็นแน่ จึงคำรามกึกก้อง วิ่งกลับไปยังฝูงหมูเหล่านั้น แล้วถาโถมปรีเข้าหาทันที พวกหมูพากันตะโกนร้องบอกต่อกัน

“ไอ้โจรมันมาอีกแล้ว”

หมูทั้งหลายพากันคุ่มอยู่เป็นกลุ่ม มีแต่ตัจฉกรตัวเดียวเท่านั้น ที่ไปยืนบนตั่งระหว่างหลุมทั้งสอง เสื่อโครงจึงเฝ่นโผนกระโจนใส่ตัจฉกรทันที ตัจฉกรรีบหลบลงในหลุมของตน เสื่อโครงไม่อาจยั้งความเร็วไว้ได้ จึงตกลงไปในหลุมที่ซุดตักไว้ ตัจฉกรรีบขึ้นมาจากหลุมของตน แล้วลงไปจรดเขี้ยวขวิดเสื่อโครงที่ติดกับอยู่ จนถึงแก่ความตาย

ครั้นเมื่อตัจฉกรขึ้นมาจากหลุมแล้วคิดว่าพวกหมูทั้งหลายจะพากันตีใจ แต่พวกหมูกลับกล่าวว่า

“พวกเราเพียงแต่ฆ่าเสื่อโครงได้ตัวเดียวเท่านั้น ซึ่งมันเป็นแค่เครื่องมือของผู้อื่นหลอกใช้ แต่ตัวบงการช่วยให้เสื่อโครงมาอยู่ที่นี้ ก็ยังอยู่ แล้วพวกเราจะปลอดภัยได้อย่างไรกัน เพราะชฎิลโก่งนั้นยังคงคอยกินเนื้อของพวกเราอยู่”

ฟังอย่างนั้น ตัจฉกรจึงสั่งการพวกหมู

“ถ้าเป็นเช่นนั้นพากันไปเถิด พวกเราต้องจับชฎิลโก่งนี้ให้ได้”

ฝ่ายชฎิลพอเห็นฝูงหมูมากมายวิ่งกรูมา ก็เดาได้ว่า ชะรอยพวกหมูคงฆ่าเสื่อโครงได้แล้ว และคงมาเล่นงานตนแน่ๆ จึงรีบวิ่งหนี ปีนขึ้นต้นมะเดื่อต้นหนึ่ง

ตัจฉกรเห็นดังนั้นจึงบอกหมูหมู่ๆให้ช่วยกันค้ำดินออกจากโคนต้นไม้ ใ้บรรดาแม่หมูไปช่วยกันอมน้ำมาพ่นดิน แล้วให้หมูเขี้ยวใหญ่ช่วยกันขวิดรากโดยรอบ จนกระทั่งรากขาดหมดเหลือแต่รากแก้ว ที่หยั่งลงไปลึกเพียงรากเดียวเท่านั้น ตัจฉกรจึงร้องเตือนหมูทั้งหลาย

“พวกเจ้าจงหลบไปเสียอีกทางหนึ่งเถิด”

แล้วก้มลงใช้เขี้ยวขวิดเต็มแรง รากแก้วก็ขาดสะบั้นทันที ราวกับโดนขวานใหญ่ฟัน ต้นมะเดื่อนั้นก็ล้มโค่นทันที ชฎิลตกลงมากระแทกพื้นดิน ฝูงหมูจึงโถมเข้าขวิดกัดจนชฎิลถึงแก่ความตายที่ตรงนั่นเอง

เมื่อหมดศัตรูแล้ว สุกกรทั้งหลายต่างว่าเรียงบันเทิงใจ พากันส่งเสียงสนั่นหวั่นไหว พร้อมใจกันยกตัจฉกรให้เป็นจ่าฝูง ด้วยการแต่งตั้งยกย่องว่า

“ท่านจงเป็นพระราชอาของพวกเราเถิด”

เหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ มีเทวดา (คนที่มิจิตใจสูง) ในที่นั้น เห็นเหตุการณ์น่าอัศจรรย์นั้นแล้ว ออดไม่ได้ที่จะอุทานออกมา

“สุกกรทั้งหลายพร้อมเพรียงกัน ประพฤติร่วมใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ย่อมฆ่าเสื่อโครงเสียได้ ฆ่าชฎิลโก่งเสียได้ เหมือนกับญาติทั้งหลายมีมาก ร่วมใจเข้าด้วยกัน ย่อมยังประโยชน์ให้สำเร็จได้”

.....

เมื่อพระศาสดาตรัสขาดกนี้จบแล้ว ก็ทรงเฉลย “ในกาลครั้งนั้นชฎิลโก่งก็คือ พระเทวทัตในบัดนี้ ตัจฉกรก็คือ พระธนุคทตีสละผู้ฉลาด ในการจัดขบวนรบในบัดนี้ ส่วนเทวดานั้นก็คือ เราตถาคตเอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๗๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๔๖๙)

วันไหว้

“ผู้มีศีล ๕ คือครูที่โลกต้องการ”

และโรงเรียนสัมมาสิกขา

ก็มีครูที่ถือศีล ๕

บ้างก็ถือศีล ๘ ...

ณ. พุทธสถานสันติอโศก

สภาผู้แทนราษฎร

● ฟาสาง

พระคุณที่สาม...งดงามแจ่มใส

ฉัน ได้อ่านงานเขียนในกิจกรรมวันสำคัญต่าง ๆ ของตัวเองอีกครั้ง ตอนที่รื้อกล่องเก็บของเพื่อทำความสะอาด ก็เพิ่งรู้ว่า...ช่างชอบเก็บของเก่า ๆ อะไรตั้งมากมายไว้ซะเหลือเกิน ทั้งเศษกระดาษเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เอาดินสอขูดขีดจนหน้ากระดาษขาว ๆ ดูยุ่งเหยิงไปหมด มีทั้งฝึกแต่งกลอน แต่งเพลง จดบันทึกความคิด ธรรมะ ข้อคิด ฯลฯ

มีทั้งกระดาษแบบร่างรายงานที่เคยทำส่งครูบ้าง กระดาษแบบร่างเรียงความบ้าง รวมไปถึงจดหมายที่มีทั้งท่านสมณะ อา พี่เพื่อน และน้อง ๆ ที่เคยเขียนส่งหากันกว่า ๑๐๐ ฉบับ ที่เก็บสะสมไว้สมัยเรียนสัมมาสิกขา ทั้งเขียนมาขอบรมสั่งสอนให้คำแนะนำ และให้กำลังใจ

เก็บไปด้วย อ่านไปด้วย ย้อนนึกถึงวันคืนเก่า ๆ ไปด้วย มีเรื่องราวตั้งมากมายที่เราเคยสร้างวีรกรรมไว้ในอดีต ทั้งสนุก เศร้า เคล้าน้ำตาให้นึกถึง รวมทั้งเรียงความฉบับนี้ที่ฉันเคยเขียน

ไว้อ่านบนเวทีในงานวันไหว้ครู ปี ๒๕๔๔ ปีนั้นฉันเรียนอยู่ชั้น ม.๓ ซึ่งไม่ได้มีการเขียนประกวดในระดับชั้นต่าง ๆ มีแต่ฉันเท่านั้นที่เขียนเอาไว้เพื่ออ่านในงาน เพื่อเป็นตัวแทนจากลูกศิษย์ของครูทุกคน ในฐานะที่เป็น ผรช.นักเรียนในปีนั้น

จึงขออนุญาตกลับมาขอร่ำลึกอีกครั้งเนื่องในโอกาสที่วันพรุ่งนี้จะเป็นวันไหว้ครู (๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๖) ด้วยความระลึกนึกถึงพระคุณของครูทุกท่านที่ช่วยแนะนำ สั่งสอน เอาภาระนักเรียนทุกคนเสมอมาด้วยความเหน็ดเหนื่อยเป็นอย่างยิ่ง รวมไปถึงทุกท่านที่เป็นครูโดยตรง และเป็นครูโดยอ้อม ในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้เสมอมา

เรียงความเรื่อง “หน้าที่ครู หน้าที่ใคร??”

คนเราทุกคนนั้น เกิดมาบนโลกใบนี้ ต่างล้วนต้องมีหน้าที่เป็นของตัวเองทั้งนั้น เช่น ผู้ใหญ่มีหน้าที่ทำงาน รับผิดชอบงานต่าง ๆ เด็ก ๆ ก็มีหน้าที่เรียนหนังสือ หาวิชาความรู้ใส่ตัว ฯลฯ

ตามสมมุติโลกที่เขาปฏิบัติและเชื่อถือต่อ ๆ กันมา

“หน้าที่” คือสิ่งที่เราต้องปฏิบัติ ต้องทำเป็นกฎเกณฑ์ ข้อบังคับที่ทำได้ หลายคนไม่ชอบทำในสิ่งที่หน้าที่ที่ตนต้องทำ แต่ก็ต้องฝืนทนทำเพราะคำว่า “หน้าที่”

จะมีสักกี่คนบนโลกใบนี้ที่อยากจะทำในสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่ของตนเอง เปรียบเสมือนการหาเรื่องใส่ตัว เพราะไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายที่ใคร ๆ ประารถนา

แต่ทว่า “ครู” หรือ “คุรุ” โรงเรียนสัมมาสิกขาที่นี้ยินดีพร้อมรับหน้าที่อันแสนเหน็ดเหนื่อยและหนักหนาน้อย่างเต็มใจ มันไม่ใช่เป็นไปเพียง “หน้าที่” แต่เป็นเรื่องจิตวิญญาณ จิตที่อยากให้อยากเสียสละ อยากช่วยเหลือ เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลกใบนี้

สถานที่ที่เราเรียกว่าโรงเรียนนั้น จะต้องมียุคประกอบหลายอย่างเข้าด้วยกัน จึงจะสมบูรณ์เป็นโรงเรียนได้ แต่สิ่งที่สำคัญและจะขาดไม่ได้เลย คือ “ครู” หรือ “คุรุ” ผู้เป็นแม่พิมพ์ของชาติ ที่พร่ำสอนวิชาความรู้ให้แก่นักเรียน

เป็นสิ่งที่หนักและเหนื่อย ผู้ที่จะมาทำหน้าที่นี้ ได้ต้องเป็นคนมีคุณธรรมและเสียสละทั้งแรงกายและแรงใจอย่างมากเลยทีเดียว คุรุที่นี้ต้องถือศีล ปฏิบัติธรรม ทำให้ฉันนึกถึงคำกล่าวที่ว่า “ผู้มีศีล ๕ คือคุรุที่โลกต้องการ” และโรงเรียนสัมมาสิกขาก็มีคุรุที่ถือศีล ๕ ทุกคน บ้างก็ถือศีล ๘ อีกด้วย ช่างเป็นบุญของเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาอย่างพวกเรา ที่ได้คุรุผู้มีคุณธรรมคอยมาอบรมสั่งสอน โดยไม่มีค่าตอบแทนแม้แต่บาทเดียว แต่ฉันก็รู้ว่าคุรุไม่ต้องการอะไรตอบแทนเลย

เคยได้ยินท่านสมณะสอนว่า การเป็นครูเหมือนเป็นการทำบุญที่ยิ่งใหญ่ เพราะสิ่งที่ได้รับมันมีค่ายิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทอง คือ การได้พัฒนาจิตวิญญาณของมนุษย์ และหวานเพาะต้นกล้าแห่งพุทธให้เจริญเติบโต ขยายพันธุ์แพร่ออกไปให้ไม่มีวันหมด

โรงเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำที่พวกเราเรียนอยู่ มีคุรุผู้เอาภาระมากมาย จึงนับได้ว่าเป็น

บุญอย่างยิ่งของนักเรียนที่นี้ ที่ได้รับความรัก ความอบอุ่น ความเมตตาเอื้ออาทรจากคุรุทุกท่าน ที่คอยพร่ำสอน ตักเตือน อยากเห็นลูกศิษย์เป็นคนดี มีคุณธรรม พึ่งตนเองจนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ยอมเสียสละเวลา ความสุขส่วนตัว บางท่านก็อายุมากแล้ว แต่ต้องมาลำบากตรากตรำเดินทางไกล ต้องจากครอบครัว ละทิ้งรายได้เรือนหมื่น มาทำหน้าที่คุรุที่ไม่มีเงินเดือนตอบแทนแม้แต่บาทเดียว จิตวิญญาณของคุรุช่างยิ่งใหญ่จนยากจะหาสิ่งใดมาเปรียบปาน

มีบ่อยครั้งที่พวกเราชุกชน ตี้อารมณ์ เอาแต่ใจ ไม่เชื่อฟังท่าน ทำให้ท่านเหนื่อยใจ หนักใจ จนบางครั้งก็ทำให้คุรุต้องเสียน้ำตาก็มี น้ำตาของคุรุที่ไหลร่วงมาอาบแก้มทำให้พวกเราใจหาย รู้สึกสำนึกผิดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก และไม่เคยมองว่าพฤติกรรมของพวกเราจะทำให้คุรุท่านหนักใจ เสียใจ ถึงกับต้องเสียน้ำตาเพราะลูกศิษย์ที่ไม่ค่อยเอาถ่าน แต่ฉันก็ได้รับรู้หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว นั่นคือน้ำตาแห่งความรักที่คุรุได้มอบให้พวกเราแล้วโดยไม่รู้ตัว

ความรักที่คุรุมีให้แก่พวกเราทุกคน ไม่ใช่เพียงความรักที่คุรุพึงมีต่อศิษย์ แต่มันเป็นความรักที่พ่อและแม่พึงมีต่อลูกของตน คุรุทุกท่านรักเราเหมือนลูกเหมือนหลานในไส้ ไม่เคยคิดเป็นคนอื่นเลย แต่พวกเราก็ยังตี้อารมณ์ ไม่เชื่อฟัง และยังสร้างปัญหาให้คุรุได้หนักใจอยู่แทบทุกวี่ทุกวัน ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะเปื้อน อาจจะทิ้งหน้าที่นี้หนีจากพวกเราไปแล้ว แต่คุรุไม่เคยทิ้งหรือหนีพวกเราไปไหน ยังคงยืนหยัดอยู่เพื่อพัฒนาเปลี่ยนแปลงพวกเราให้เป็นคนดี พยายามปลูกฝังคุณธรรมตามหลักปรัชญาของโรงเรียนสัมมาสิกขาที่ว่า “ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา” ต่อไป

นี่คือผู้มีจิตวิญญาณครูอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นบุคคลที่หาได้ยากอย่างยิ่งในโลก.

๒

บทความพิเศษ

● พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● การ์ตูนผู้จัดการออนไลน์

10/09/55

● กว่า ๖๐ % ของคนไทยเลี้ยงดูง่าย

29/11/55

22/08/55

● ประเทศนี้คนต้องไถนาเลี้ยงควาย

ประชาธิปไตย (Democracy)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๕

ดร.ชาร์ล ทิลลี่ ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวถึงการตรวจสอบความเป็นประชาธิปไตยนั้นให้ดูว่า :

๑. “ประมุขของรัฐหรือหัวหน้ารัฐบาล รัฐมนตรี และผู้ที่ทำหน้าที่นิติบัญญัติได้รับเลือกเข้ามาอย่างอิสระ และถูกต้องชอบธรรมหรือไม่??

๒. ประชาชนปลอดจากการครอบงำของกองทัพ อำนาจจากต่างประเทศ คณาธิปไตยหรือ

การบริหารโดยคนกลุ่มเล็ก (oligarchy) กลุ่มศาสนา (theocracy) นายทุนหรือกลุ่มคนรวย (plutocracy) หรือกลุ่มอิทธิพลอื่น ๆ หรือไม่??

๓. รัฐบาลทำให้ประชาชนพึงพิงรัฐบาลหรือไม่??

รัฐบาลมีหน้าที่ให้ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ความเป็นธรรม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความเสมอภาคและการช่วยเหลือที่จำเป็น เช่น

ถนน ไฟฟ้า แหล่งน้ำ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนเข้มแข็ง พึ่งตนเองได้ มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ มีศีลธรรมและสามารถใช้อำนาจอธิปไตยของตนได้อย่างอิสระ และมีประสิทธิภาพ ประเทศจะเจริญต้องมีประชาชนที่เข้มแข็งทั้งร่างกายและสมอง “ประชานิยม” ทำให้เกิดการเสพติดและยอมจำนน นักการเมืองที่ใช้นโยบายประชานิยมมักไม่มีเจตนาดีต่อประชาชนและประเทศชาติ พวกเขาใช้นโยบายนี้เพื่อให้ได้คะแนนเสียงและการสนับสนุน นักการเมืองที่ดีต้องให้ “สิ่งที่ถูกต้อง” ไม่ใช่ “สิ่งที่ถูกใจ”

๔. ในระบบกษัตริย์ซึ่งไม่มีพรรคการเมืองหรือระบบเลือกตั้ง มีการสร้างระบบเพื่อการประชาธิปไตย หรือมีการกระตุ้นส่งเสริมให้เกิดการ “ถกเถียง” ในเรื่องนโยบายการบริหาร และการยินยอมให้มีการร้องทุกข์หรือไม่???

เป้าหมายของการบริหารประเทศ คือการอยู่ดีมีสุขของประชาชนและความเจริญของประเทศชาติ จึงไม่ควรหลงหรือยึดติดกับชื่อของระบบหรือตัวระบบ ความมุ่งบรรลุผลของการใช้ระบบ

ดร.จักษ์ พันธุ์ชูเพชร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยนเรศวร กล่าวว่า :
“พรรคการเมือง หมายถึง กลุ่มบุคคลที่มีแนวความคิด หรืออุดมการณ์ทางการเมืองคล้ายกันหรือเหมือนกัน มาร่วมกันจัดตั้งองค์กรด้วยความสมัครใจ เพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง โดยมีจุดประสงค์จะเข้าไปมีอำนาจทางการเมือง เพื่อการจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่าต่อสังคม”

สมาชิกพรรคการเมือง มีหน้าที่จัดหางบประมาณและบริหารพรรคการเมืองร่วมกัน พรรคการเมืองต้องไม่มีลักษณะของ “บริษัทจำกัด” ที่เจ้าของหุ้นใหญ่มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการตัดสินใจสั่งการ และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ของตนและพรรคพวก แทนที่จะเพื่อสังคม

ศาสตราจารย์ โนม ชอมสกี ของสถาบัน

เอ็มทีไอ สหรัฐฯ กล่าวว่า :

“นักการเมืองอเมริกันพยายามปลุกฝังความคิดให้ชาวอเมริกันว่า เมื่อผ่านการเลือกตั้งแล้ว ควรปล่อยให้ให้นักการเมืองรวมทั้งประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่งจนกว่าจะครบเทอมของตน”

นายทุนที่นักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจชาวอเมริกันเรียกว่า “นายทุนโจร” (robber baron) หรือ “นายทุนสามัญ” ได้เข้าควบคุมพรรคการเมืองและนักการเมืองอเมริกัน ตั้งแต่ทศวรรษ ๑๘๗๐ (พ.ศ.๒๔๑๓) นักการเมืองจึงร่วมมือกับนายทุนควบคุมความคิดของประชาชน โดยใช้สื่อมวลชนซึ่งเป็นของนายทุน (สื่อมวลชนซึ่งเคยมี ๔๐-๕๐ บริษัทเหลือเพียง ๘ บริษัทขนาดใหญ่ในปัจจุบันและทั้งหมดเป็นของนายทุน) ศาสตราจารย์ โนม ชอมสกี เรียกการโฆษณาชวนเชื่อของนักการเมืองและนายทุนนี้ว่า “media control” ในปี ๑๘๖๗ (พ.ศ.๒๔๑๐) ประธานาธิบดีโทมัส บี.เฮลล์ ถึงกับกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่รัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชนอีกต่อไป มันเป็นรัฐบาลของบริษัท โดยบริษัทและเพื่อบริษัท” ในปัจจุบันเงินจำนวนพันล้านดอลลาร์ถูกบริจาคให้นักการเมืองและพรรคการเมือง เพื่อใช้ในการรณรงค์ทางการเมือง และเงินอีกนับหมื่นล้านและนักล็อบบี้อีกนับหมื่นคนทำงานอย่างหนักในกรุงวอชิงตันเพื่อผลักดันให้นักการเมืองทำงานเพื่อนายทุน

นักการเมืองไทยก็พยายามฝังหัวประชาชนไทยเช่นเดียวกันว่า เมื่อเลือกแล้วควรจะปล่อยให้ผู้แทนอยู่จนครบวาระ และให้รัฐบาลบริหารได้ตามที่เห็นควร ทั้ง ๆ ที่โดยหลักการ รัฐบาลที่เป็น “ขบถ” ควรถูกคัดค้านหรือถูกขับไล่

ประเทศไทยตกอยู่ในภาวะที่เลวร้ายกว่าสหรัฐฯ เพราะ “นายทุน” ได้ใช้ธนาธิปไตยหรืออำนาจเงินเข้ายึดอำนาจรัฐเสียเอง แล้วอ้าง “ความชอบธรรม” ในการบริหารประเทศด้วยระบบ “เผด็จการเสียงส่วนใหญ่” (tyranny of the majority)

โรเบิร์ต ดี แคลบลาน และซีมัวร์ มาร์ติน
ลิปเซิต นักวิชาการชั้นนำชาวอเมริกัน กล่าวว่า :

“ประเทศใดประเทศหนึ่งจะไม่พร้อมที่จะใช้ระบอบประชาธิปไตยได้ดี จนกว่าฐานะทางเศรษฐกิจจะอยู่ในระดับที่ประชาชนไม่ต้องหาเข้ากินค่า (มีคนชั้นกลางมาก) และมีเวลาสนใจประชาธิปไตยและข่าวสารบ้านเมือง นอกจากฐานะทางเศรษฐกิจแล้ว การศึกษาต้องดีพอที่ประชาชนจะรู้จักรับผิดชอบในระบบนี้ด้วย”

ประชาชนที่รู้ข้อมูลข่าวสารและมีการศึกษาจะไม่ถูกหลอกถูกซื้อได้ง่าย และจะรับผิดชอบในการควบคุม คัดค้านและขับไล่ผู้ปกครองเมือง “ขบถ” ตามหน้าที่ของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย ประชาชนที่ขาดข้อมูลข่าวสาร หรือขาดการศึกษามักตกเป็นเหยื่อนักการเมืองเลว ประชาธิปไตยจะงอกงามและยั่งยืนในประเทศที่ประชาชนมีความรู้ มีรายได้ที่ไม่แตกต่างกันมาก และเข้าถึงข่าวสารและข้อมูลเช่นในประเทศสแกนดิเนเวีย สวิตเซอร์แลนด์และญี่ปุ่น สำหรับประเทศที่มีความแตกต่างด้านรายได้สูง เช่น ประเทศในลาตินอเมริกาแอฟริกาและไทย (แตกต่างกันมากขึ้นเรื่อย ๆ) ประชาธิปไตยยากจะงอกงามและยั่งยืน เพราะความแตกต่างด้านรายได้จะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมทางสังคมและการเมือง

แซมมวล ฮันทิงตัน ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ ผู้มีอิทธิพลสูงทางความคิด ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า :

“การเร่งเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยอย่างรวดเร็วและรุนแรง จะก่อให้เกิดผลเสีย”

ระบอบประชาธิปไตยเป็นกระบวนการที่มีหลายองค์ประกอบ ซึ่งทำงานร่วมกัน เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติ ไม่ใช่เฉพาะเพื่อผลประโยชน์ของผู้ลงคะแนนเสียงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ความเข้าใจในระบอบ กระบวนการและการมีจิตสำนึกสาธารณะ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของประชาธิปไตย ประชาชนต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ในฐานะสมาชิกที่ดีของ

สังคม การเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยอย่างรวดเร็วและรุนแรงโดยขาดสาระสำคัญดังกล่าว จะทำให้ประเทศแตกแยก อ่อนแอ และล้มลุกคลุกคลาน (เหมือนหัดขี่จักรยานใหม่ ๆ) จะเกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวก แย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ เปลี่ยนนโยบายบ่อย รัฐบาลไม่มั่นคง การบริหารไม่ต่อเนื่อง ทุกฝ่ายไม่มีวาระแห่งชาติร่วมกัน ง่ายต่อการถูกแทรกแซง ครอบงำและหาผลประโยชน์ โดยพลังอำนาจจากภายนอก เพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะหันไปพึ่งพิงมหาอำนาจ เพื่อให้ได้การสนับสนุน ในที่สุดมักกลายเป็นประเทศที่ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา ด้วยเหตุนี้อดีตผู้นำการเปลี่ยนแปลงการปกครองของประเทศหนึ่งจากระบบกษัตริย์ให้เป็นระบอบประชาธิปไตยอย่างกะทันหัน จึงกล่าวในภายหลังว่า :

“เมื่อข้าพเจ้ามีอำนาจข้าพเจ้าไม่มีประสบการณ์ เมื่อข้าพเจ้ามีประสบการณ์ ข้าพเจ้าก็ไม่มีอำนาจ”

เมื่อรัสเซียเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจ จากระบบคอมมิวนิสต์ให้เป็นระบบทุนนิยมอย่างกะทันหัน ตามหลัก “The Shock Doctrine” ที่แนะนำโดยสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มด้วยการขายกิจการของรัฐให้เอกชนหลังปี พ.ศ.๒๕๓๔ เศรษฐกิจของรัสเซียก็ล่มสลายเพราะประเทศไม่มีความรู้ ความเข้าใจ และไม่มีโครงสร้างใด ๆ ที่จะรองรับเศรษฐกิจแบบทุนนิยม **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

ชมรมอยู่ร้อยปียุคทิพบาท-บรรลุ วัตถุประสงค์ กระตุ้นคนไทยรักสุขภาพ

นพ.เอก ธนะสิริ ประธานกิตติมศักดิ์ พร้อมด้วยคณะกรรมการก่อตั้งชมรมอยู่ร้อยปี ชีวิตเป็นสุข อันประกอบด้วย พล.อ.สายหยุด เกิดผล, พล.ต.จำลอง ศรีเมือง, นพ.บรรจง ชูณหสวัสดิกุล, พญ.ลลิตา ธีระสิริ, ศ.เกียรติคุณ ดร.ไมตรี สุทธิจิตต์, พต.หญิง สิริลักษณ์ ศรีเมือง, นางอรพินท์ อยู่มั่น, นางรัตนา เอกะทิตานนท์, นางสุรรัตน์ เลี่ยมตระกูล และ น.ส.รัตนภรณ์ ศรवारี ได้มีมติร่วมกันเพื่อประกาศยุคทิพบาทของชมรมอยู่ร้อยปี ชีวิตเป็นสุข ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ติดตามรายละเอียดได้ที่ dr.banchob@balavi.com และ <http://www.balavi.com>

● นายชิง วินเทอร์

เสื้อแดงขว้างปาสิ่งของใส่หน้ากากขาว

เรื่องที่ ๑. ตำรวจเป็นที่พึ่งของใคร?

ก) ตำรวจไม่ส่งหลักฐาน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ต้องคดีอาญา เป็นเหตุให้อเมริกายังคงออกวีซ่าให้ พ.ต.ท.ทักษิณ เข้าประเทศได้

ข) การก่อกวนของเสื้อแดงที่ภาคเหนือขณะมีการต่อต้าน 'ทักษิณ' ตำรวจปล่อยตัวอย่างรวดเร็วและหายไปนกลีบเมฆ

ค) ตำรวจสั่งไม่ให้ฟ้องพันตำรวจโทคนหนึ่งที่มีหลักฐานไม่พอ ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานสารพัด

เรื่องที่ ๒. ฤกษ์ร้ายสร้างภาพ?

รัฐบาลเปิดเจรจากับผู้ก่อการร้ายภาคใต้และรายงานผลตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องละเอียดอ่อน แต่กลับนำมาเปิดเผย

เรื่องที่ ๓ คุณภาพการศึกษาช่วยด้วย!

ก) กระทรวงศึกษา สั่งลดการบ้านเด็ก แต่ยังไม่ลดการบ้านครู!

ข) รมต.กระทรวงศึกษา ปรับกฎระเบียบการตัดผลล้น อ้างเป็นคุณภาพของประชาธิปไตย แต่ลืมนคุณภาพของระเบียบวินัย!

เรื่องที่ ๔ สัญลักษณ์อุปาทว์-อับมงคล

เจ้าหน้าที่ไล่จับตัวเงินตัวทองที่ไปกบดานอยู่บนฝัารัฐสภา!

เรื่องที่ ๕ สัญลักษณ์การเมือง

พรรคเพื่อไทยแพ้การเลือกตั้ง ส.ส. ให้แก่พรรคปชป.ที่เขตดอนเมือง

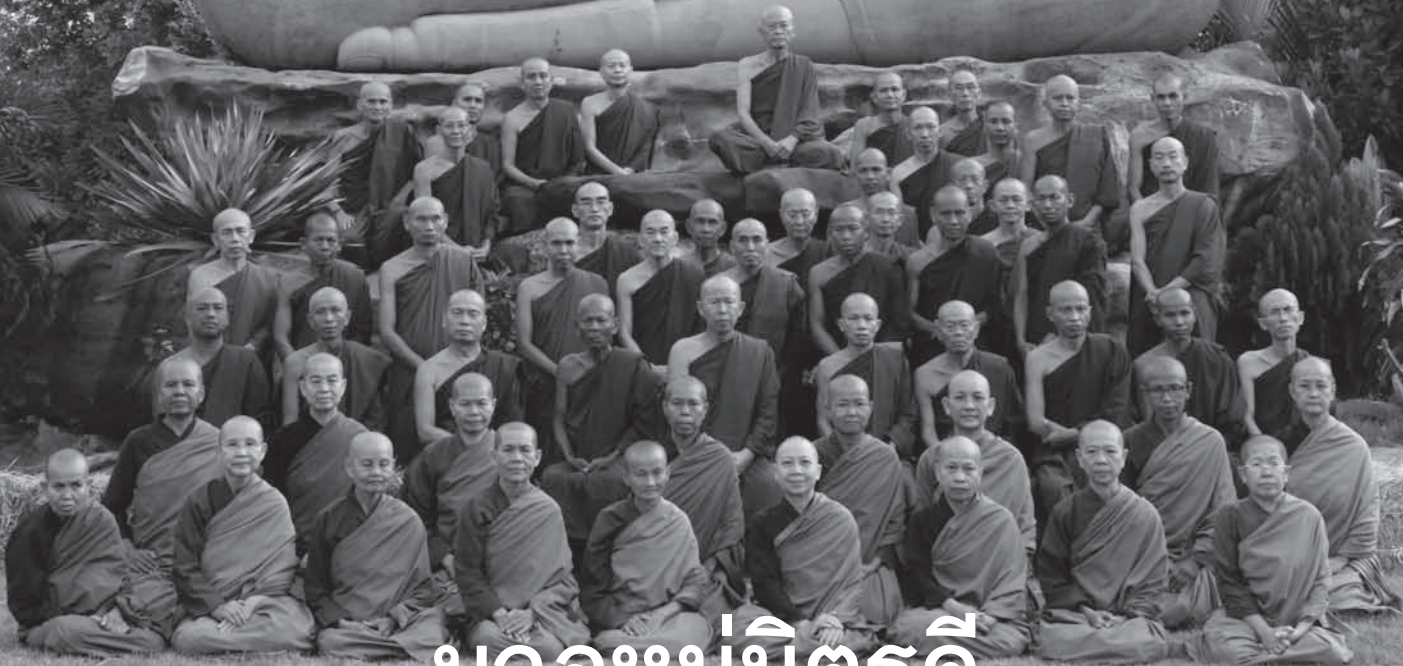
เรื่องที่ ๖ ที่มาของเจ๊งกะบั้ง

ก) รัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์ ไม่มีตัวเลขการรับจำนำข้าว ทั้ง ๆ ที่ปล่อยเงินลงไปนับแสนล้านบาท

ข) มุद्ดีส์เตือนรัฐบาล เครดิตประเทศจะลดลง เพราะรับจำนำข้าวมหาศาล

เราจะเป็นผู้มีมิตรดี
มีสหายดี
มีจิตน้อมไปในคนดี
จะไม่ประมาทในกุศลธรรมทั้งหลาย

มवलหมุมิตรดี

ใน กรุงสวตตี นครหลวงของแคว้นโกศล
พระเจ้าปเสนทิโกศลประทับ ณ ที่ควรส่วน
ข้างหนึ่ง ได้กราบทูลกับ**พระผู้มีพระภาคเจ้า**ว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขณะที่หลีกเร้น
พักผ่อนอยู่นั้น มีความตริกตรองแห่งใจบังเกิดขึ้น
แก่ข้าพระองค์ว่า

ธรรมที่**พระผู้มีพระภาคเจ้า**ตรัสไว้ดีแล้วนั้น
เป็นธรรมสำหรับ**ผู้มีมิตรดี** มีสหายดี มีจิตน้อมไป
ในคนดีเท่านั้น ไม่ใช่ธรรมสำหรับ**ผู้มีมิตรชั่ว** มี
สหายชั่ว มีจิตน้อมไปในคนชั่วเลย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูกรรมหาบพิตร(สรรพนามที่พระสงฆ์ใช้พูด
กับพระเจ้าแผ่นดิน) ข้อนี้เป็นอย่างนั้น **ธรรมที่**
อாதมภาพกล่าวไว้ดีแล้วนั้น เป็นธรรมสำหรับผู้มี
มิตรดี มีสหายดี มีจิตน้อมไปในคนดี ไม่ใช่
ธรรมสำหรับผู้มีมิตรชั่ว มีสหายชั่ว มีจิตน้อม
ไปในคนชั่ว

สมัยหนึ่ง อาทมภาพอยู่ที่นิคมของ**หมู่เจ้า**
ศากยะชื่อว่า **นครกะ** ในแคว้นสักกะ สมัยนั้น
ภิกษุอาณนท์เข้าไปหาอาทมภาพถึงที่อยู่ ได้กล่าว
กับอาทมภาพว่า

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ความเป็น**ผู้มีมิตรดี** มี
สหายดี มีจิตน้อมไปในคนดี เป็นคุณกึ่งหนึ่งของ
พรหมจรรย์(การประพฤติอาริยมรรคองค์ ๘ ใน
พระพุทธศาสนา)

แต่อาทมภาพพอได้ฟังถ้อยคำนั้นแล้ว ได้
แก้ว่า

อาณนท์ เธออย่ากล่าวอย่างนั้น **เพราะความ**
เป็นผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีจิตน้อมไปในคนดี
เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์เลยทีเดียว

ดังนั้น**ภิกษุผู้มีมิตรดี**พึงปรารถนา**ภิกษุผู้มีมิตรดี**
สหายดี มีจิตน้อมไปในคนดี แล้วจะเจริญใน
อาริยมรรคมีองค์ ๘ จะกระทำอาริยมรรคมีองค์ ๘
ให้มากได้

โดยภิกษุในศาสนานี้ ย่อมกระทำให้มากใน

๑.สัมมาทิฐิ(ความเห็นที่ถูกตรงในอาริยสัง ๔)
อันอาศัยวิเวก(ความสงบสงัดกิเลส) อาศัย

วิราคะ(ความคลายกำหนัด) อาศัยนิโรธ(ความดับ
กิเลส) น้อมไปเพื่อโวลสัคคะ(ความสละทิ้งกิเลส)

๒.สัมมาสังกัปปะ(ความดำริที่ถูกตรงในการ
ออกจากกาม ในการไม่พยาบาท ในการไม่
เบียดเบียน) อันอาศัยวิเวก...

๓.สัมมาวาจา(การเจรจาที่ถูกตรงคือ เจตนา
งดเว้นจากการพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ
พูดเพื่อเจ้อ) อันอาศัยวิเวก...

๔.สัมมาภังคะ(การทำงานที่ถูกตรงคือ
เจตนางดเว้นจากการฆ่า การลักขโมย การ
ประพฤติดีกในกาม) อันอาศัยวิเวก...

๕.สัมมาอาชีวะ(การเลี้ยงชีพที่ถูกตรงคือ ละ
การเลี้ยงชีพในทางผิดอันเป็นมิฉฉาอาชีวะ ๕
แล้วมาเลี้ยงชีพในทางถูก) อันอาศัยวิเวก...

๖.สัมมาวายามะ(ความเพียรที่ถูกตรงคือ ไม่
ให้อกุศลที่ยังไม่เกิด บังเกิดขึ้น, ละอกุศลที่เกิดขึ้น
แล้ว ให้หมดไป, ทำกุศลที่ยังไม่เกิด บังเกิดขึ้น,
เจริญกุศลที่เกิดแล้วให้บริบูรณ์) อันอาศัยวิเวก...

๗.สัมมาสติ(การระลึกที่ถูกตรงย่อมพิจารณา
เห็นกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรม
ในธรรม) อันอาศัยวิเวก...

๘.สัมมาสมาธิ(ความตั้งจิตมั่นที่ถูกตรงคือ
บรรลุมานทั้ง ๔ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์
อยู่) อันอาศัยวิเวก...

ดูก่อนอาณนท์ โดยที่กล่าวเล่ามาแล้วนี้ พึงรู้
เถิดว่า ความเป็น**ผู้มีมิตรดี มีสหายดี มีจิตน้อมไป**
ในคนดี นี้เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ทีเดียว

ดังนั้น **ด้วยว่าอาศัยเราเป็นมิตรดี** สัตว์
ทั้งหลายผู้มีความเกิดเป็นธรรมดา จึงหลุดพ้นจาก
ความเกิดได้

สัตว์ทั้งหลายผู้มีความแก่เป็นธรรมดา จึง
หลุดพ้นจากความแก่ได้

สัตว์ทั้งหลายผู้มีความเจ็บป่วยเป็นธรรมดา
จึงหลุดพ้นจากความเจ็บป่วยได้

สัตว์ทั้งหลายผู้มีความตายเป็นธรรมดา จึง
หลุดพ้นจากความตายได้

สัตว์ทั้งหลายผู้มีความโศก ความรำไร ความ

ทุกข์ ความเสียใจ ความคับแค้นใจเป็นธรรมดา
จึงหลุดพ้นจากความโศกได้ ความร่ำไรได้ ความ
ทุกข์ได้ ความเสียใจได้ ความคับแค้นใจได้

เพราะเหตุเหล่านั้นแหละ มหาบพิตร พระ
องค์พึงทรงสำเหนียก(กำหนดจดจำ)อย่างนี้ว่า เรา
จะเป็นผู้มีมิตรดี สหายดี มีจิตน้อมไปในคนดี

แล้วยังมีธรรมอีกอย่างหนึ่งคือ ความไม่
ประมาทในกุศลธรรมทั้งหลาย พระองค์ผู้มี
มิตรดี มีสหายดี มีจิตน้อมไปในคนดี ทรงอาศัย
เถิด

เมื่อพระองค์ไม่ประมาท อาศัยความไม่
ประมาทอยู่ หมู่นางสนมผู้ตามเสด็จจะมีความคิด
อย่างนี้ว่า พระราชาเป็นผู้ไม่ประมาท อาศัย
ความไม่ประมาทอยู่ ถ้ากระนั้น แม้พวกเราที่จะ
เป็นผู้ไม่ประมาท จะอาศัยความไม่ประมาทอยู่

เมื่อพระองค์ไม่ประมาท อาศัยความไม่
ประมาทอยู่ แม้กษัตริย์ทั้งหลายผู้ตามเสด็จ ก็
จะมีความคิดอย่างนี้ว่า พระราชาเป็นผู้ไม่ประมาท
อาศัยความไม่ประมาทอยู่ ถ้ากระนั้น แม้พวกเรา
ก็จะเป็นผู้ไม่ประมาท อาศัยความไม่ประมาทอยู่

เมื่อพระองค์ไม่ประมาท อาศัยความไม่
ประมาทอยู่ แม้กองทัพก็จะมีความคิดอย่างนี้ว่า
พระราชาเป็นผู้ไม่ประมาท อาศัยความไม่
ประมาทอยู่ ถ้ากระนั้น แม้พวกเรา ก็จะเป็นผู้
ไม่ประมาท อาศัยความไม่ประมาทอยู่

เมื่อพระองค์ไม่ประมาท อาศัยความไม่
ประมาทอยู่ แม้ชาวนิคม(หมู่บ้านใหญ่)และชาว
ชนบท ก็จะมีความคิดอย่างนี้ว่า พระราชาเป็นผู้
ไม่ประมาท อาศัยความไม่ประมาทอยู่ ถ้ากระนั้น
แม้พวกเรา ก็จะเป็นผู้ไม่ประมาท อาศัยความ
ไม่ประมาทอยู่

ดูก่อนมหาบพิตร เมื่อพระองค์ไม่ประมาท
อาศัยความไม่ประมาท แม้พระองค์เองก็จะเป็น
ผู้ได้รับการคุ้มครองแล้ว ได้รับการรักษาแล้ว
แม้หมู่นางสนมก็จะเป็นผู้ได้รับการคุ้มครองแล้ว
ได้รับการรักษาแล้ว แม้เรือนคลังก็จะเป็นอันได้
รับการคุ้มครองแล้ว ได้รับการรักษาแล้ว”

สิ้นคำตรัสนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกล่าว
คาถาธรรมว่า

“ผู้ปรารถนาโภคะ(สมบัติ)อันโอฬารต่อไป
พึงบำเพ็ญ(ทำให้เต็มบริบูรณ์)ความไม่
ประมาท

บัณฑิตย่อมสรรเสริญความไม่ประมาทใน
บุญกิริยา(การกระทำชำระกิเลส)ทั้งหลาย

บัณฑิตผู้ไม่ประมาทย่อมยึดไว้ได้ซึ่งประโยชน์
ทั้ง ๒ คือ

ประโยชน์ในภพนี้ และ ประโยชน์ในภพหน้า
ก็เพราะยึดไว้ได้ซึ่งประโยชน์ทั้ง ๒
ผู้มีปัญญาจึงได้นามว่า บัณฑิต”

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “ทุติยอัปมาทสูตร” ข้อ ๓๔๑)

มีหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพพลุย!!!!

(โศลกธรรมมโศกรำลึก ๒๕๕๖)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๕

ถ้าเราย้อนกลับไปในปี ๑๙๘๖ (๒๕๒๙)
สหรัฐฯ เป็นประเทศเดียว
ที่ศาลโลกได้ตัดสินและประณามว่า
เป็นผู้รุกรานประเทศเล็กๆ ซ่อนนิคารากัว

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

๑๒. ความยุติธรรมที่ไม่เท่าเทียม: หลังสงครามเย็น สหรัฐกลายเป็นอภิมหาอำนาจเพียงหนึ่งเดียว แต่ก็ยังเป็นมหาอำนาจที่สมาคมด้านกฎหมายของสหรัฐฯเองที่ชื่อ American Society of International Law (ASIL) ตั้งข้อสังเกตในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) ว่า “ในปัจจุบัน

กฎหมายสากลดูเหมือนจะถูกละเลยโดยสหรัฐฯมากที่สุดในรอบ ๑๐๐ ปี และการดูหมิ่นเหยียดหยามพันธระตามกฎหมายดังกล่าวมีมากอย่างน่าตกใจ” ณ ที่นี้จะขอยกตัวอย่างการละเมิดกระบวนการยุติธรรมในระดับสากล ๒ กรณี คือ กรณีการรุกรานอิรักและกรณีนักโทษที่

ถูกขังที่ค่ายกวนตานาโมดังนี้ :-

กรณีทีหนึ่ง : ในระดับประเทศ “ชื่อแป” ถูกใช้เป็นหลักในการประกันความยุติธรรม ความเสมอภาคและความสงบสุขในระดับนานาชาติ โลกก็มีมาตรฐานที่ประเทศต่างๆ ใช้ในการอยู่ร่วมกัน มาตรฐานบางส่วนปรากฏอยู่ในกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติ และบางส่วนเกิดจากผลการตัดสินของศาลโลกและสนธิสัญญาต่างๆ หากประเทศใดประเทศหนึ่งมีการกระทำอันเป็นอันตราย ก็มีวิธีที่ถูกต้องชอบธรรมหลายวิธีที่จะจัดการกับการคุกคามตามสันติภาพของโลกได้ ถ้าเพื่อนบ้านของอิรักรู้สึกว่าคุณคุกคามก็สามารถเสนอให้คณะมนตรีความมั่นคงอนุมัติให้ใช้มาตรการที่เหมาะสมได้เช่นเดียวกัน ถ้าอังกฤษหรือสหรัฐฯ รู้สึกว่าคุณคุกคามก็สามารถใช้มาตรการเดียวกัน แต่สหรัฐฯ อังกฤษและออสเตรเลีย (แกนนำแห่งความชั่วร้ายหรือ axis of evil??) ต่างประพฤติตนเป็นประเทศนอกกฎหมายและไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ดังกล่าว ทั้งกรณีบุกอัฟกานิสถานและอิรัก นางแมเดลลิน อัลไบร์ต เอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ประจำสหประชาชาติ ในขณะนั้นได้แจ้งต่อคณะมนตรีความมั่นคงว่า “สหรัฐฯ จะปฏิบัติตามเสียงส่วนใหญ่ถ้าทำได้ แต่ถ้าเห็นว่าเป็นจำเป็นก็จะตัดสินใจเองเมื่อสหรัฐฯ เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญต่อผลประโยชน์ของชาติ” ในกรณีข้างต้นคณะมนตรีความมั่นคงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ที่จะไม่ยอมรับการใช้กำลังและสนับสนุนมาตรการของนายโคฟี อันนัน ในการปฏิบัติตามกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติ ในขณะที่เดียวกันนิตยสารนิวส์วีกก็พาดหัวข่าวว่า “สหรัฐฯ ส่งวนลัทธิที่จะลงโทษอิรักและใช้กำลังตามชอบใจ!!!”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกของ “รัฐอันธพาล” (rogue state) เช่นสหรัฐฯ หลักกฎหมายหรือ rule of law เป็นสิ่งที่สหรัฐฯ อวดอ้างว่าได้ฝังรากลึกในวัฒนธรรมอเมริกัน แต่ถ้าเราย้อนกลับไปในปี ๑๙๘๖ (๒๕๒๙) สหรัฐฯ เป็นประเทศเดียวที่ศาล

โลกได้ตัดสินและประณามว่าเป็นผู้รุกรานประเทศเล็กๆ ชื่อนิคารากัวในอเมริกาใต้ ศาลได้เรียกร้องให้หยุดการรุกรานและชดใช้ความเสียหาย รวมทั้งให้หยุดสนับสนุนทางทหารต่อกลุ่มกบฏ “คอนทรา” ซึ่งพยายามล้มล้างรัฐบาลที่มาตามวิถีทางของประชาธิปไตย อย่างไรก็ตาม สหรัฐฯ ปฏิเสธคำตัดสินอย่างโอหังและสภาสูงกลับอนุมัติเงินช่วยเหลือก๊าวใหม่สำหรับกลุ่มกบฏอีกด้วย ยิ่งกว่านั้นเมื่อสมัชชาใหญ่ขององค์การฯ ลงมติยืนยันการตัดสินของศาลโลก สหรัฐฯ ก็ใช้สิทธิ์วิโต้โดยได้รับการสนับสนุนจากอิสราเอลซึ่งเป็นปาตองโก้คู่เก่า!!!

กรณีที่สอง : วันหนึ่งในเดือนมีนาคม ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) ณ บ้านหลังหนึ่งทางตอนใต้ของประเทศอังกฤษ ราซีฟ อิบาล หนุ่มชาวปากีสถาน สัญชาติอังกฤษอายุ ๒๒ ปีได้ให้สัมภาษณ์ในสภาพนั่งติดกระดูกและด้วยใบหน้าที่ยบอถึงความกดดันและอึดโรย เขาเป็นชาวปากีสถานที่อาศัยอยู่ในเมืองทิปตันของอังกฤษมานานแล้ว เขาเป็นหนุ่มซึ่งชอบแฟชั่น ไม่ค่อยได้เข้าโบสถ์และไม่เคยใช้ปืน เขาไปปากีสถานเพื่อเข้าพิธีแต่งงานกับหญิงชาวปากีสถานที่บิดาของเขาเตรียมไว้ให้ หลังถูกจับ ครอบครัวของพวกเขาได้จ้างทนายความให้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทั้งของอังกฤษและสหรัฐฯ เป็นเวลา ๒ ปีแต่ก็ไม่ได้ผลจนเขาถูกปล่อยตัวในที่สุด

เมื่อต้นกันยายน ๒๐๐๑ (๒๕๔๔) ก่อนการโจมตีที่ไม่มีกรณีเตือนล่วงหน้าของสหรัฐฯ เขาและเพื่อนเดินทางข้ามแดนเข้าไปในอัฟกานิสถานเพื่อช่วยเหลือชาวบ้านที่ยากจนด้วยเงินที่เขาเหลืออยู่ เมื่อเริ่มมีการทิ้งระเบิด พวกเขาพยายามเดินทางกลับต่างๆ ที่เพื่อนของเขาที่ร่วมคณะหายไปคนหนึ่ง การทิ้งระเบิดทำให้ชาวบ้านบาดเจ็บและเสียชีวิตหลายคน พวกเขาทั้งหมดหลงทางและถูกจับโดยทหารอัฟกานิสถานซึ่งเป็นพันธมิตรของสหรัฐฯ ทุกคนโดนต้อนเข้าไปแออัดยัดเยียดในรถตู้คอนเทนเนอร์ อากาศในตู้ร้อนมากและเกือบไม่มีอากาศหายใจ ผู้คนในตู้ต่าง

ร้องเสียงระงมและทุบตู้เป็นการใหญ่ เสียงป็นดัง ถึยบและผนังตู้เป็นรูมากมายจนอากาศภายนอก ผ่านเข้าไปได้ อย่างไร้การยั้งของทหารต่ำ มากจนทำให้คนในตู้เสียชีวิตไปหลายคน พวกเขา ไม่ได้ดื่มน้ำเลยตลอดสองวันของการเดินทาง เมื่อถึงเมืองดอสตูม ทุกคนอยู่ในสภาพเหมือน ผิดิบและถูกนำส่งเข้าคุก ตลอดเวลาที่อยู่ในคุก เขาได้รับขนมปัง ๑ ใน ๔ ของก้อนและน้ำถ้วย เล็กๆผู้ที่ถูกจับมีคนที่ได้รับบาดเจ็บแต่ก็ไม่ได้รับ การรักษา บางคนกรามหายไปครึ่งหนึ่งและ ครวญครางขอให้ฆ่าเขาเป็นเวลา ๑๐ วันก่อนจะ เสียชีวิต นักโทษ ๓,๐๐๐ คนที่ถูกขังมีผู้เสียชีวิต ทุกวันทุกคนถูกตีตรวนทั้งมือและเท้า

วันหนึ่งทั้งหมดถูกต้อนขึ้นรถไฟไปสนามบิน เมืองซีบาร์กัน แล้วถูกฉุดลากขึ้นเครื่องบินของ สหรัฐฯ คนที่ขอไปห้องน้ำถูกพานท้ายปืนกระแทก ศีรษะจนปัสสาวะราด เครื่องบินมุ่งสู่เมือง คันดาฮาร์ซึ่งอยู่ในความควบคุมของทหารสหรัฐฯ ที่นั่นเขาถูกเตะและต่อย ถูกทหารสหรัฐฯ โกง ศีรษะและเอามีดตัดเสื้อผ้าออกหมดทั้งๆ ที่ อากาศหนาวเย็นมาก พวกเขาถูกถ่ายรูป ถูกจับ กัดและล้วงทวารหนักโดยไม่ใช้สารหล่อลื่นซึ่ง เป็นการกระทำที่สร้างความเจ็บปวดและความ อับอาย ทุกคนไม่ได้อาบน้ำกว่าหนึ่งเดือน การ ทารุณนักโทษที่เมืองกันดาฮาร์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นประจำ คัมภีร์กูรอ่านถูกเหยียบย่ำและครั้ง หนึ่งถึงกับถูกโยนลงโถส้วม พวกเขาถูกสอบสวน และทุบตีผู้สอบสวนมีทั้งชาวอเมริกันและอังกฤษ ในที่สุดพวกเขาถูกให้ใส่ชุดสีส้มล่ามโซ่ทั้งมือและ เท้าถูกเอาถุงครอบศีรษะถูกให้สวมแว่นตาดำและ ให้คุกเข่ารอบบนพื้นกรวดประมาณ ๑๐ ชั่วโมง ระหว่างการทำเอกสารโดยไม่ได้ดื่มน้ำเลย หลังจากนั้นถูกต้อนขึ้นเครื่องบินมุ่งสู่กวนตานาโม การเดินทางใช้เวลากว่า ๒๗ ชั่วโมง และนักโทษ จำนวนมากปัสสาวะรดกางเกง หลายคนเลือด ไหลเพราะถูกแจ่มือบาดและสูญเสียความรู้สึก ตลอด ๖ เดือนต่อมา ที่กันดาฮาร์ นักโทษบางคน

เห็นทหารสหรัฐฯ จ่ายเงินเป็นค่าตัวพวกเขาคนละ ๕,๐๐๐ ดอลลาร์ จอห์น ชิฟตัน นักวิเคราะห์ สถานการณ์ในอัฟกานิสถานของหน่วยงาน “เฝ้า ระวังเรื่องสิทธิมนุษยชน” (Human Rights Watch) กล่าวว่า ๕,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อคน เป็นจำนวนเงิน มาตรฐานที่สหรัฐฯ จ่ายเป็นค่าตัวของผู้ที่ต้อง สงสัยว่าเป็น “ผู้ก่อการร้าย” ศาสตราจารย์ รุทเวจวู้ด ของมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ กล่าวว่า “ถ้าคุณถูกขังที่กวนตานาโมหมายความว่า คุณถูกจับได้ในสนามรบและถ้าคุณถูกจับได้ใน สนามรบ ก็หมายความว่า คุณคือพวกทาลีบันหรือ อัลเคดา”...แต่ข้อเท็จจริงก็คือ ผู้ที่ถูกจับกุมมีถึง ๔๐ ลัญชาติเช่น อัฟกานิสถาน ปากีสถาน อเมริกัน อังกฤษออสเตรเลีย ฯลฯ ผู้ถูกจับก็มีหลากหลาย อาชีพและยิ่งกว่านั้นการจับกุมก็เกิดขึ้นหลาย สถานที่ตั้งแต่ถูกอุ้มจากในบ้านในปากีสถานจนถึง จากสนามบินในอัฟริกา!!!

กวนตานาโมเป็นชื่อค่ายซึ่งตั้งอยู่ในอ่าวที่ สหรัฐฯ เข้าจากคิวบาอย่างตลอดกาล (แถมเลิก จ่ายค่าเช่าไปนานแล้ว) ค่ายนี้ไม่ได้อยู่ภายใต้ อำนาจศาลสหรัฐฯ หรือประเทศใดทั้งสิ้น เมื่อถึง ค่ายพวกเขาต้องคุกเข่าบนพื้นฝุ่น ๔ ชั่วโมงเพื่อ รอการทำเอกสารโดยมีทหารผมเกรียนถือปืน ค้ำเฝ้าอยู่ สามวันต่อมา นายโดนัลด์ รัมส์เฟลด์ รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ ปฏิเสธที่จะให้ มีการเผยแพร่ภาพของผู้ต้องขัง เป็นเหตุให้ หนังสือพิมพ์เดลีเมลของอังกฤษขึ้นพาดหัวข่าวใน หน้าหนึ่งว่า “การทรมาน” การปฏิบัติต่อนักโทษ ที่ค่ายนี้มีดังนี้ :-

- ทุกคนถูกขังเดี่ยวในกรงตาข่าย พื้นเป็น คอนกรีตและมีหลังคา ได้รับแจกเสื้อ ๑ ผืน ผ้า เช็ดตัว ๒ ผืน แปรง ยาสีฟัน สบู่ แชมพู ถังหูทิว สำหรับถ่ายเบาและคัมภีร์กูรอ่าน ส่วนการถ่าย หนักแต่ละคนจะถูกยามคุมตัวไปเข้าส้วมและห้าม ปิดประตูส้วม

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๕

ถ้าหากรัฐยังคงมุ่งทำงานด้วยวิถีทางแบบเดิม ๆ
โดยการใช้อำนาจเข้าไปจัดการกับปัญหา
รัฐก็จะหมดสภาพในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ
ของสังคมและบ้านเมือง
ที่นับวันจะมีความสลับซับซ้อนยิ่ง ๆ ขึ้นเหล่านี้ได้

ยิ่งปิดกั้นการสื่อสารและข่าวสารมากเท่าไร
ทางเดียวที่จะทำให้ความกระหายในข่าวสารของคนหมดไปได้ นั่นคือ
“การชุมนุมเพื่อรวมตัวกันของประชาชน” Sakda CW

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ผลที่สุดแต่แต่ละหน่วยราชการก็จะทำงานแบบ
แยกส่วนโดยมุ่งไปที่**ผลผลิต** (Output) เป็นเป้า
หมายหลัก ยิ่งกว่ามุ่งความสำเร็จไปที่**ผลลัพธ์**

(Outcome) และ**ผลกระทบ** (Impact) เพื่อสร้าง
ประโยชน์สุขให้กับประชาชนให้มากที่สุด
ในภาพรวมระยะยาว

คล้ายกับเรื่องเล่าเกี่ยวกับหญิงชราคนหนึ่งที่ทำกุญแจหล่นหาย และก้มหน้าก้มตาหากุญแจอยู่บริเวณหน้าโรงแรม จนมีคนเดินเข้ามาหาเพื่อจะช่วยเหลือคุณยายหาของที่หล่นหาย และถามคุณยายว่าทำอะไรหล่นหายหรือ จะให้ช่วยเหลืออะไรได้บ้าง คุณยายก็ตอบว่าทำกุญแจหล่นหาย กำลังพยายามหาอยู่ ชายคนนั้นก็ถามต่อไปว่า แล้วคุณยายทำหล่นที่ตรงจุดไหนล่ะ จะได้ช่วยหาได้ถูกจุด คุณยายก็ชี้ไปที่บริเวณสวนหย่อมซึ่งมีต้นไม้ใหญ่หลายต้นใกล้ ๆ จุดที่ยืนอยู่นั้น แล้วตอบว่า ยายทำกุญแจหล่นหายใต้ต้นไม้ตรงแถวนี้แหละ ชายคนดังกล่าวก็ถามขึ้นด้วยความงุนงงว่า ก็ในเมื่อคุณยายทำกุญแจหล่นแถวนี้ แล้วทำไมถึงมาหาอยู่ตรงบริเวณนี้ล่ะ คุณยายก็ตอบว่า **ตรงนั้นมันมืดมองไม่เห็น ตรงนี้มีไฟสว่างกว่าก็เลยมาหาแถวนี้**

แนวการทำงานของส่วนราชการหลายหน่วยก็เหมือนกับวิธีหากุญแจของคุณยายข้างต้น (อันดูเหมือนเป็นวิธีทำงานแบบโง่ ๆ โดยใช้งบประมาณอย่างไม่เกิดประโยชน์คุ้มค่า) เช่น เมื่อเกิดเหตุการณ์ความขัดแย้งใน ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และมีงบประมาณมากมายให้ไปทำโครงการอบรมเยาวชนที่มีปัญหา เพื่อตั้งไม่ให้เป็นแนวร่วมกับฝ่ายก่อการร้ายนั้น หลายหน่วยงานก็มักจะไปดึงเอากลุ่มเยาวชนที่มีสายสัมพันธ์ที่ดีกับหน่วยงานของตนอยู่แล้วมาร่วมกิจกรรมในโครงการ (ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เป็นเยาวชนกลุ่มเสี่ยง) เพราะขอให้ช่วยสละเวลามาร่วมทำกิจกรรมดังกล่าวได้ง่าย โดยถ้าหากจะไปดึงกลุ่มเยาวชนที่มีปัญหาจริง ๆ มาร่วมกิจกรรม ก็เป็นเรื่องที่กระทำได้ยากเนื่องจากไม่มีสายสัมพันธ์อะไรกันมาก่อน ไม่รู้จะไปชักชวนมาได้อย่างไรภายในเวลาอันจำกัด ที่จะต้องเร่งดำเนินโครงการนั้น ๆ เพื่อสนองนโยบายของผู้บังคับบัญชาที่เร่งรัดจะมาเปิดงาน และทำข่าวประชาสัมพันธ์ให้ประชาชน

เห็นว่า หน่วยงานของตนก็กำลังเร่งแก้ปัญหาภาคใต้อยู่เหมือนกันนะ ไม่ได้นั่งนอนใจอะไร

ผลที่สุดก็จะใช้งบประมาณในการจัดทำโครงการได้บรรลุตามเป้าหมายของ**ผลผลิต**ที่กำหนดคือเกิดกิจกรรมซึ่งมีเยาวชนมาร่วมงานจำนวนมากหรือได้พาเยาวชนไปทัศนศึกษาตามเป้าที่กำหนด แต่ไม่ได้เกิด**ผลลัพธ์**และ**ผลกระทบ**ที่เป็นประโยชน์อะไรมากนักต่อการช่วยคลี่คลายปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ดังกล่าว คุ่มค่ากับเงินงบประมาณที่ใช้ไป (เพราะนำเยาวชนที่ไม่มีปัญหามาร่วมโครงการ แทนที่จะนำเยาวชนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงซึ่งมีปัญหามาร่วมกิจกรรมดังกล่าว)

เรื่องนี้ก็คล้ายกับการหากุญแจที่บริเวณหน้าโรงแรมซึ่งมีแสงไฟสว่างและมีคนเดินผ่านไปมาได้พบเห็น อันทำให้ผู้คน**ได้เห็นผลงาน**ว่ากำลังพยายามหากุญแจที่หล่นหายอยู่ (โดยไม่ได้หนีไปแอบนั่งพักอยู่ที่ไหน) ขณะที่ถ้ามันแต่ไปหากุญแจอยู่ในมุมมืด ๆ ใต้ต้นไม้ ซึ่งถึงแม้จะรู้ว่ากุญแจหล่นหายอยู่แถวนั้นก็ตาม โอกาสที่จะหากุญแจพบก็คงมีน้อยเพราะอยู่ในที่มืดซึ่งหายาก **แล้วผู้คนที่มองไม่เห็นด้วยว่าเรากำลังพยายามหากุญแจอยู่ในมุมมืดนั้น ๆ** เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ลืมหากุญแจที่บริเวณหน้าโรงแรมซึ่งมีแสงสว่างเพื่อให้คนอื่นได้เห็นยังจะดีกว่า เพราะถึงจะรู้ที่อยู่แก่ใจว่าไม่มีทางหากุญแจได้พบจากตรงจุดนี้หรอก แต่อย่างน้อยก็ยังมีผู้คนผ่านไปมาที่**ได้เห็น**ว่าเรากำลังพยายามทำงานอยู่ อันจะมาตำหนิเราไม่ได้ว่าแอบไปนอนเล่นที่ไหน เป็นต้น (วิธีทำงานที่ดูเหมือนโง่ ๆ ของหน่วยงานภาครัฐบางหน่วยงานเช่นนี้ จึงมีเหตุผลที่น่าเห็นใจอยู่เหมือนกัน)

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากหน่วยงานหลาย ๆ หน่วยมาร่วมมือกันทำงานแบบ**บูรณาการ**เหมือนรวมกำลังเพื่อไปช่วยกันหากุญแจที่หล่นหายใต้ต้นไม้ในบริเวณที่มืดนั้น ก็ย่อมมีโอกาสจะหากุญแจได้พบง่ายขึ้น เพราะช่วยกันหาหลายคน

โดยใครที่มีไฟฉายก็สามารถจะไปหยิบไฟฉายของตนเพื่อมาช่วยส่องหาด้วย อันเป็นผลดีประการหนึ่ง ขณะเดียวกันการระดมกำลังช่วยกันหาหลาย ๆ คนนั้น ก็จะกลายเป็นจุดสนใจให้ผู้คนที่เดินผ่านไปมา ได้สังเกตเห็นถึงการทำงานอย่างเอิกเกริกเอาจริงเอาจังในอีกทางหนึ่งด้วย ส่งผลให้เกิดประโยชน์ทั้ง ๒ ส่วน (ซึ่งก็เป็นความหมายของ “Win Win” ในอีกแง่มุมหนึ่งได้เช่นกัน) คือได้ทั้งการ**สื่อแสดง**เพื่อให้ผู้คนมองเห็นการทำงานของเราดูด้วย และได้**ผลงาน**ที่สามารถแก้ปัญหาจนบรรลุถึงบรรทัดสุดท้ายของเป้าหมายความสำเร็จด้วย การประสานงานประสานประโยชน์เพื่อให้เกิด**บูรณาการ**ในการทำงานร่วมกันอย่างเป็น “ระบบ” เช่นนี้ จึงเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับ**วิถีเศรษฐกิจพอเพียง** เนื่องจากจะนำไปสู่สิ่งที่มี**ประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ผู้คนมีความสุข**

หลอมรวมความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วม

คนที่จะมาจัดการให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในขั้นตอนการประสานงานประสานประโยชน์ของ SEAL จะต้องตระหนักถึงอิทธิพลของ**โครงสร้าง** (Structure) ที่มีผลกระทบต่อการทำงาน**บทบาทหน้าที่** (Function) ของผู้คนที่เกี่ยวข้อง โดยภายใต้โครงสร้างทางสังคมเศรษฐกิจหรือการเมือง ที่มีความขัดแย้งกัน จะส่งผลให้เกิด**ความเค้น** (Stress) ที่บีบให้บุคคลซึ่งอยู่ ณ ตำแหน่งแห่งที่ของโครงสร้างที่ขัดกันดังกล่าวต้องมีพฤติกรรมแห่งความขัดแย้งหรือ**แปลกแยก** (Alienation) จากกันด้วย ทั้งนี้การจะสามารถเอาชนะแรงบีบที่เกิดขึ้นจาก**ความขัดแย้งในเชิงโครงสร้าง** (Structural Conflict) นี้ได้ ก็ด้วยการพยายามตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นการแสวงหา**ยุทธศาสตร์**ที่จะนำไปสู่การสร้าง**สนามพลัง**ของการประสานงานประสานประโยชน์ โดยต้องค้นหา**เป้าหมายร่วม**ให้พบ แล้วหลอมรวม**ความรู้สึก**

แห่งความเป็นเจ้าของร่วมภายใต้กรอบเป้าหมายดังกล่าว เพื่ออาศัย**สนามพลังของความร่วมมือ**นี้เอาชนะ**สนามพลังของความขัดแย้งในเชิงโครงสร้าง**นั้น ๆ ต่อไป

ตัวอย่างเช่น ช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประเทศญี่ปุ่นได้ส่งกองทัพเข้าไปรุกรานประเทศจีน ขณะนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำลังทำสงครามกลางเมืองแย่งชิงอำนาจกับพรรคก๊กมินตั๋งของเจียงไคเช็คอยู่ แต่ถึงจะสู้รบกันเองอย่างหนักจนกลายเป็นความขัดแย้งและความเกลียดชังที่เกิดจากการสูญเสียชีวิตผู้คนของแต่ละฝ่ายรุนแรงเพียงใดก็ตาม เมื่อสามารถกำหนด**เป้าหมายร่วม** บนพื้นฐานในการ**หลอมรวมความรู้สึกเป็นเจ้าของ**ของประเทศจีนร่วมกันที่กำลังถูกคนต่างชาติมารุกราน พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็กำหนดยุทธศาสตร์จะร่วมมือกับพรรคก๊กมินตั๋งเพื่อขับไล่กองทัพญี่ปุ่นออกไปก่อน (แล้วค่อยแย่งชิงอำนาจกันเองต่อในภายหลัง) เมื่อมีเหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่กองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจับตัวเจียงไคเช็คได้ เพื่อดำเนินตาม**ยุทธศาสตร์แห่งการประสานงานประสานประโยชน์**นี้ โจวเอนไหลต้องเดินทางไปปล่อยตัวเจียงไคเช็คด้วยตนเอง แล้วสุดท้ายกองทัพของจีนทั้ง ๒ ฝ่ายที่มีความขัดแย้งกันเองดังกล่าว ก็สามารถร่วมมือกันต่อต้านกองทัพญี่ปุ่นได้สำเร็จ เป็นต้น

ความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมในรัฐชาติ (Nation State) ในวัฒนธรรม ในผืนแผ่นดิน ในทรัพย์สินหรือในผลประโยชน์ร่วมอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเป็นเครื่องยึดโยงให้ผู้คนเกิดพลังความ “**รู้-รัก-สามัคคี**” ที่จะช่วยกันปกป้องรักษาลีงที่เป็น**ประโยชน์ร่วม**นั้น ๆ

ด้วยเหตุนี้ถ้าเปรียบเทียบระหว่างกองทุนหมู่บ้านที่รัฐบาลโอนเงินก้อนหนึ่งไปให้ชาวบ้านดูแลปล่อยกู้กันเอง กับกองทุนของกลุ่มลัทธิจะ

ออมทรัพย์ที่ชาวบ้านเอาเงินทองของตัวเองมา ออมรวมกันเป็นก้อนเพื่อให้สมาชิกกู้ยืม **ความรู้สึก เป็นเจ้าของร่วม** ในกองทุนทั้งสองลักษณะนี้จะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อันส่งผลทำให้ **สนามพลังของความ “รู้-รัก-สามัคคี”** ที่ชาวบ้านจะ ช่วยเหลือกันในการปกป้องดูแลกองทุนของกลุ่ม **ลัจจะออมทรัพย์** (ตามกฎระเบียบที่สมาชิกร่วมกัน กำหนด) มีระดับความเข้มข้นมากกว่าที่ชาวบ้าน จะช่วยกัน **ควบคุมดูแลกองทุนหมู่บ้าน** (ตามกฎ ระเบียบต่าง ๆ ที่กฎหมายบังคับให้ชาวบ้านต้อง ช่วยกันดูแลกองทุนดังกล่าว)

ในกรณีเช่นนี้ ถ้าอาศัยกองทุนหมู่บ้านเป็น ฐานเพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นธนาคารหมู่บ้าน โดยให้ชาวบ้านสามารถเอาเงินออมของตนมา ฝากเพิ่มเติมแบบกลุ่มลัจจะออมทรัพย์ แล้ว สร้างกระบวนการฝึกอบรมเพื่อให้สมาชิกเกิด **ความรู้สึกร่วมในการเป็นเจ้าของ** ธนาคารหมู่บ้าน นั้น ๆ ตามแบบอย่างวัฒนธรรมการอบรม กล่อมเกลาของกลุ่มลัจจะออมทรัพย์ ที่ได้ประสบ ความสำเร็จให้เห็นมาแล้ว ก็อาจเป็นยุทธศาสตร์ การสร้าง **สนามพลังของระบบการประสานงาน ประสานประโยชน์** ที่จะกระตุ้นให้ชาวบ้านช่วย กันควบคุมดูแลกองทุนที่มีเงินของตนรวมอยู่ด้วย นั้น (เนื่องจากมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมใน กองทุนดังกล่าว) ให้เกิดการดำเนินงานอย่างมี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ฯลฯ

ในอดีตที่ประชากรยังมีจำนวนไม่มากนักเมื่อ เทียบกับปริมาณของทรัพยากรที่มีอยู่อย่างอุดม สมบูรณ์ และประชาชนส่วนใหญ่ก็ยังไม่มีการ ศึกษาสูงมาก ลำพังระบบราชการที่มีบุคลากร ซึ่งมีความรู้ความสามารถ(เหนือกว่าภาคประชาชน) และมีอำนาจตามกฎหมายมากมาย อาจมีพลัง เพียงพอที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของสังคม ด้วย การใช้ **“อำนาจ”** ประสานความร่วมมือจากใน **มิติทางแนวดิ่ง (Vertical Collaboration)** เพื่อ

จัดการกับปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แต่ปัจจุบันภายใต้เงื่อนไขของสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ประชาชนมีการศึกษา เพิ่มขึ้น พร้อมกับจำนวนประชากรที่ขยายตัวมากขึ้น และถูกกระตุ้นด้วยค่านิยมในการบริโภคสิ่ง ฟุ้งเฟ้อเกินความจำเป็นต่าง ๆ อันทำให้เกิด **ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง** ในชีวิตเพิ่มมากขึ้น ๆ สวนทางกับทรัพยากรที่ลดน้อยลง ๆ (เช่น ป่าไม้ที่ถูกทำลาย สภาพหน้าดินที่เสื่อมโทรม เพราะการใช้สารเคมีทางการเกษตรไปเร่งผล ผลิตอย่างเกินประมาณ ความแห้งแล้งที่เพิ่ม เนื่องจากการตัดไม้ทำลายป่า ฯลฯ) ปัญหาของ สังคมก็จะขยายตัวเพิ่มขึ้น (ตามสมการ $P = D/S$ ดังที่ได้กล่าวมาในหัวข้อ ๓.๓ ของบทที่ ๓) กรณี เช่นนี้ ถ้าหากรัฐยังคงมุ่งทำงานด้วยวิถีทางแบบ เดิมๆ โดยการใช้ **อำนาจ** เข้าไปจัดการกับปัญหา รัฐก็จะหมดสภาพในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของ สังคมและบ้านเมือง ที่นับวันจะมีความสลับ ซับซ้อนยิ่ง ๆ ขึ้นเหล่านี้ได้

การเข้าใจธรรมชาติของ **สนามพลังการ ประสานงานประสานประโยชน์**ตามแนวพระบรม ราชโฆษาทข้อที่สอง หรือขั้นตอน **“E”** ของ SEAL จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อการกำหนด ยุทธศาสตร์ปฏิรูประบบราชการไทย โดย ข้าราชการจะต้องยอมลด **“อำนาจ”** บางส่วน ที่ตนเคยยึดกุมอยู่ อันเป็นเหมือนการยอม **“ขาดทุน”** ส่วนหนึ่ง แล้วกระจายอำนาจไปให้ภาค ประชาสังคมได้มีส่วนร่วมเป็นเจ้าของนโยบาย การแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ ร่วมกับภาครัฐ และอาศัย สนามพลังของระบบประสานงานประสานประโยชน์ จากมิติในแนวระนาบหรือแนวขวาง (Lateral Collaboration) เพื่อเป็นเครื่องมืออันทรงพลัง สำหรับแก้ปัญหาต่างๆ ดังนี้ก็จะกลายเป็น **“กำไร”** ของบ้านเมืองส่วนรวมในที่สุด

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ชาวพุทธสักก็คนที่เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง
ที่เห็น ๆ กันก็คงสำนึกอยู่แต่เพียงว่า
เอาตัวขึ้นมาแซ่เหล่าเบียร์ไว้ดื่มกิน
อนิจจาชาวพุทธ...ชีวิตที่มีสุราเป็นที่พึ่ง...

สุรา สรณัง คัจฉามิ

ทาสน้ำเมา

ใกล้ค่ำชาวนาเลิกงานในท้องนาที่ทำมาทั้งวัน
แบกคราดแบกไถไปเก็บที่ใต้ถุนเถียงนา ปล่อยให้
ให้ควายงานพักกินฟางอยู่ในคอก

ชาลีเดินแบกจอบกลับจากท้องทุ่ง หลังจาก
ไปรับจ้างขุดดินทำคานาให้แก่เพื่อนบ้าน วันนี้ได้ค่า
แรงมา ๓๐๐ บาท ระหว่างเดินกลับชาลีแวะซื้อ
เหล้าขวดหนึ่งขวดเล็ก แล้วรีบเปิดฝายกขวดดื่ม
อย่างกระหายหลายอีก น้ำเหล้าไหลผ่านลำคอ
เลือดลมสูบฉีดร้อนวูบวาบ ชาลียิ้มอย่างพอใจ
เจอใครก็ทักทายไปทั่ว แต่คนถูกทักรีบเดินหนี
ไม่มีใครอยากจะสนทนาด้วยสักคน

กลับถึงบ้าน ชาลีกระดกขวดเหล้าเข้าปาก

อีกหลายอีกก่อนจะเปิดเพลงหมอลำซึ่งจากเครื่อง
เล่นเทพเสียงดังลั่น โดยไม่สนใจว่าจะหนาวห
ก่อดความรำคาญให้บ้านใกล้เรือนเคียงหรือไม่

แม้อายุเพิ่งจะ ๔๐ กว่าปี แต่ความที่ชอบ
กินเหล้าทุกวัน ฟันจึงไม่สะอาด โยกคลอนแล้ว
ฟันบนแถวหน้าก็หลุดร่วงหลายซี่ ส่งผลให้ใบหน้า
แก่กว่าวัยไปอีกสิบกว่าปี และกลายเป็นคนขี้เมา
ประจำหมู่บ้าน

ภาพชาลีเดินโซซัดโซเซ พุดจาอ้อแอ้ไร้สาระ
ซ้า ๆ ซาก ๆ เนื้อตัวสกปรกมอมแมมเป็นภาพ
คุ้นตาเพื่อนบ้านจนไม่มีใครอยากคบหา ชาลารู้ดีว่า
ชาวบ้านรังเกียจ แต่ก็ต้องจ้านนเพราะร่างกาย

และจิตใจตกเป็นทาสน้ำเมาอยากที่จะถอนตัวเสียแล้ว ถ้าจะหยุดกินเหล้าได้ก็คงต้องรอให้ถึงคราวล้มป่วย ไม่สามารถไปหาเหล้ามากินเองได้เท่านั้นหรือถึงคราวไฟเผาขึ้นแหละถึงจะหยุดเหล้าได้

ไม่เพียงแต่ซาลีที่ตกเป็นทาสเหล้าจนสร้าระร่างกายเสื่อมโทรม คนอีกมากมายที่ยังกอดขวดเหล้าเป็นเพื่อนตายอย่างเหนียวแน่นไปไหนไปกันหลายครอบครัวที่สามิติดเหล้า ภรรยาได้แต่ทุกข์เครียด ร้องไห้ไม่เว้นแต่ละวัน เพราะสามิตัวดี (ตัวร้าย) เอาแต่กินเหล้าตั้งแต่เช้าถึงเย็น เปลอ ๆ กินข้ามมาอีกวัน ไม่หลับไม่นอน ไม่กินข้าว ที่แยมมาก ๆ คือพอเมาแล้วอารมณ์ร้ายทำลายข้าวของ บางรายชอบโทรตามเพื่อนมากินเหล้าที่บ้าน ทั้งกับแก้ม เหล้า โซดา เป็นเจ้ามือหมด ทะเลาะกับภรรยาทุกวัน เพราะภรรยาห้ามแต่ไม่เคยเชื่อ ภรรยาจะขอเลิกก็ไม่ยอม อยู่ทุกข์ทรมานกันไป

ชีวิตคนจำนวนไม่น้อยยังคงมีปัญหาหาทางออกไม่เจอ แต่หลายคนก็ยังมีชีวิตจิตใจที่ฟังธรรมะอันถูกตรงจากพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ดังเช่นคุณผู้ใช้นามแฝงว่าลูกพระรัตนตรัย ที่ถามพ่อครูในหนังสือพิมพ์เราคิดอะไรว่า “ชีวิตนี้เป็นอยู่อย่างไร”

พ่อครูตอบว่า ชีวิตนี้เป็นอยู่โดยรูปกับนาม เหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสวดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

พ่อครูเน้นให้ชาวพุทธมารู้เริ่มต้นในตนเองก่อน ให้รู้ว่าร่างกายที่เป็นแห่งก่อนนั้นคืออตุหรือเป็นชีวะ ส่วนจิตใจจะแบ่งออกไปเป็นจิตวิญญาณ โดยเฉพาะร่างกายกับจิตวิญญาณจะมีความช่วยเหลือกันอยู่ มีความขัดแย้งกันอยู่ และมีการทำลายกัน เช่นการหาอาหารที่มีความบริสุทธิ์ปลอดจากเชื้อโรคและสารเคมีนำมาบริโภค ร่างกายกับจิตวิญญาณต่างได้ช่วยเหลือผสมผสาน

กันดี ส่วนอตุพีชะที่เป็นผิวหนังหรือร่างกาย หากว่าเกิดผิดปกติเพี้ยนไปจากธรรมชาติ อตุพีชะก็ส่งผลไปกระทบทำร้ายจิตใจให้ก่อเกิดความ เป็นทุกข์ขึ้นมาได้ แต่จิตวิญญาณนี้จะเป็นฝ่ายมาทำร้ายทำลายอตุพีชะหรือร่างกายมากกว่าในหลายรูปแบบ เช่นคนติดเหล้ากินติดต่อกันทุกวัน ร่างกายก็จะรับไม่ไหว แล้วส่งผลให้ดับแข็งบวมโต สุดท้ายทั้งอตุพีชะและจิตวิญญาณก็จะผสมผสาน ก่อตัวไปเป็นกรรม เป็นความทุกข์อย่างมหันต์ที่ยากจะแก้ได้

พระพุทธองค์เป็นพระผู้มีปัญญาอันยอดเยี่ยม ได้ตรัสบอกสอนชาวพุทธให้เกิดปัญญา ให้ได้รู้จักความทุกข์ที่เกิดขึ้นในตน ให้รู้จักสาเหตุที่ได้มา ทำให้เกิดเป็นทุกข์ ให้รู้จักในการหยุดยั้งสาเหตุที่มาทำให้เกิดเป็นความทุกข์ และให้รู้จักวิธีที่จะหรือให้มีความจางคลายในการติดยึด ในสาเหตุของความก่อทุกข์นั้น ๆ จนสามารถให้อยู่เหนือความทุกข์นั้น ๆ ได้

แต่น่าเศร้าใจ ทั้ง ๆ ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสห้ามการเสพสุราหรือของมีเมาเอาไว้ในศีลข้อที่ห้า ให้เว้นไว้เป็นเบื้องต้น แต่ชาวพุทธมากมายยังคงแสวงหาเหล้ายาเอามากินดื่มเสพกันอย่างเซิดหน้าชูตาไม่รู้สิกรู้สาอะไรว่าควรละควรเลิก ชาวคราวก็มีให้เห็นให้อ่าน พ่อลูกขี้เมาทั้งคู่ทะเลาะชกต่อยกัน พ่อวัย ๕๓ ลูกลูกวัย ๒๙ ไม่ได้พ่อขี้เมาเลยวิ่งไปหยิบมีดตายหญ้าฟันคอลูกชายขี้เมาตายคาที่

ชาวพุทธสักกี่คนที่จะมีจิตสำนึกเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง ซาบซึ้งในหัวใจจริง ๆ ว่าที่พึ่งอื่นไม่มีแล้วนอกจากพระรัตนตรัยเท่านั้น

ที่เห็น ๆ กันก็คงสำนึกอยู่แต่เพียงว่า เอาตู้เย็นมาแช่เหล้าเบียร์ไว้ดื่มกินเพื่อเจริญอาหารนี้แหละที่พึ่งทางใจของข้าพเจ้า

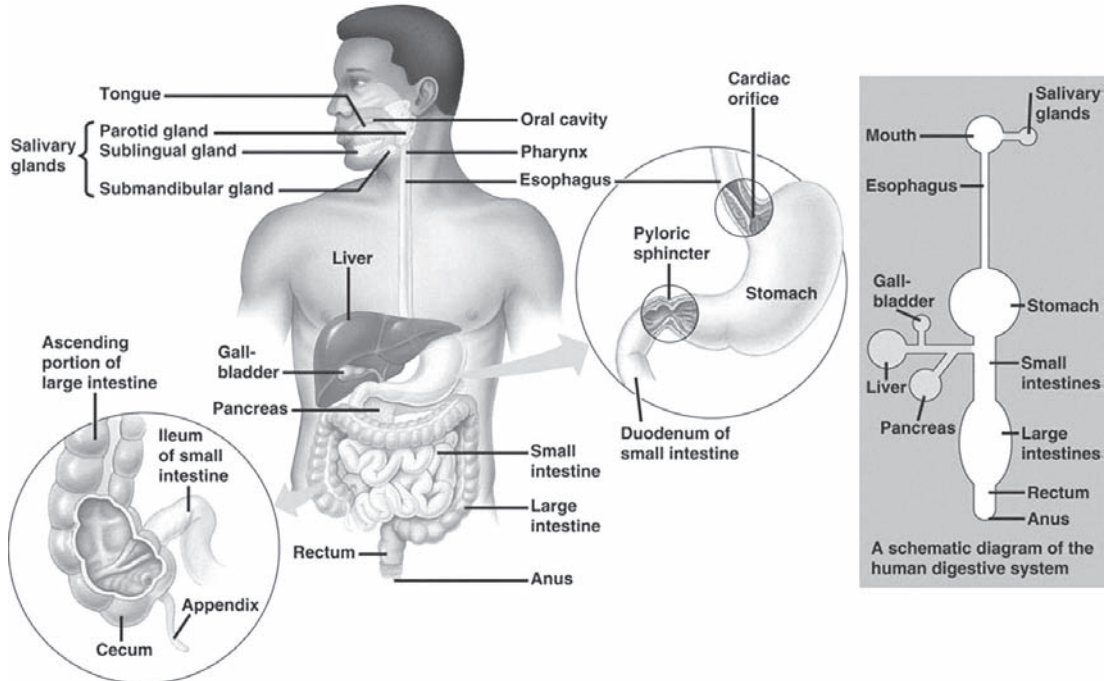
อนิจจาชาวพุทธ...ชีวิตที่มีสุราเป็นที่พึ่ง...

สุรา สรณัง คัจฉามิ

๒

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๔๓)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

**ข้อควรระวังในการใช้น้ำมันมะพร้าวเน้น
ผลเสีย**

ในขณะที่น้ำมันมะพร้าวให้ผลในด้านบวก เป็นธรรมดาตามกฎหมายแห่งธรรมชาติที่ต้องมีผลในด้านลบ ไม่มีอะไรดีทั้งหมด **การทานน้ำมันมะพร้าวในปริมาณมากเกินไปจะเกิดผลเสีย การทานน้ำมันมะพร้าวที่ปริมาณเหมาะสมควรทานวันละ ๑-๒ ช้อนโต๊ะ** (ข้อมูลตรงนี้มาจากงานวิจัย) **เพราะปริมาณ ๑-๒ ช้อนโต๊ะ ร่างกายสามารถกำจัด**

ออกได้หมด แต่บางคนหากมองว่าน้ำมันมะพร้าวมีประโยชน์เลยดื่มเยอะ ร่างกายไม่สามารถกำจัดออกได้หมด ส่งผลให้เกิดการตกค้างในร่างกาย และทำให้ร่างกายร้อนผิดปกติได้ เพราะน้ำมันมะพร้าวให้พลังงานจำนวนมาก ถ้าหากทานมากเกินไป และแทนที่จะส่งผลดีต่อดับ กลั้วจะทำให้ **ดับขมได้**

บางคนท้องผูกมานานอยากให้ถ่ายออกมาก ๆ และเร็ว จึงทานน้ำมันมะพร้าว เป็นแก้ว ๓๐ มิลลิลิตร

ประมาณ ๒-๓ แก้ว จึงทำให้ถ่ายจนเพลียหมดแรงไปเลย **ไม่ควรทานน้ำมันมะพร้าวหลัง ๑๘.๐๐ น. จะทำให้ร่างกายร้อนเกินไป เนื่องจากให้พลังงานมาก อาจส่งผลให้หลับได้ยากด้วย** บางคนได้ทราบข่าวว่าน้ำมันมะพร้าวช่วยลดความอ้วน จึงขยันทานทั้งวัน ก่อนอาหาร ๓ มื้อ และก่อนนอน แถมทานจำนวนมากด้วย ลองคิดดูซิว่า จะเกิดอะไรขึ้น เรียกว่าอยู่ที่ไหนก็ไม่เป็นสุขเลยทีเดียว เพราะมันจะร้อนมาก บางทีมีการแนะนำให้ทานก่อนนอน หรือทานหลัง ๑๘.๐๐ น. เป็นประจำ ทำให้ตับร้อนบวม ถึงขั้นไปตรวจที่โรงพยาบาลพบว่าตับโต และมีไขมันโตด้วย หากสาเหตุไม่เจอ พอมาหยุดกินน้ำมัน ๔ สหายนอนเย็น อากาหรนั้นก็หายไป เป็นข้อคิดที่ดี **อาหารที่ดี คุณภาพดี แต่กินผิดเวลา ผิดจำนวน จะมีปัญหาทุกอย่าง ฉะนั้นก่อนจะกินอะไรให้ศึกษา พิจารณา ให้เห็นความเหมาะสมก่อน**

ทานน้ำมันมะพร้าวช่วงไหน เกิดประโยชน์สูงสุด

น้ำมันมะพร้าวสามารถทำงานได้ดีที่สุดในช่วงที่ร่างกายท้องว่าง โดยในระหว่างวันช่วงที่ร่างกายท้องว่างมากที่สุด คือ ช่วงเช้า และเที่ยง เพราะตอนกลางคืนขณะที่นอนหลับไม่ได้ทานอะไรเลย การทานน้ำมันมะพร้าวในตอนเช้าจึงถือว่ามีประโยชน์ต่อร่างกายมากที่สุด อย่างไรก็ตามการทานน้ำมันมะพร้าวภายในครั้งเดียวร่างกายอาจรับไม่ได้ ดังนั้น**ควรแบ่งทานเป็น ๒ เวลา ก่อนรับประทานอาหารเช้าประมาณครึ่งชั่วโมง**

การเก็บรักษา

น้ำมันมะพร้าวจะกลายเป็นไขที่อุณหภูมิต่ำกว่า ๒๕ องศาเซลเซียส ตรงนี้คงต้องกล่าวถึงการโจมตีของคนทีพูดว่า น้ำมันมะพร้าวเป็นโทษต่อร่างกาย เพราะน้ำมันมะพร้าวจะเป็นไขเมื่อทานลงไปในร่างกาย แต่จากข้อมูลที่ว่าน้ำมันมะพร้าวจะเป็นไขหรือแข็งตัวเมื่ออุณหภูมิต่ำกว่า ๒๕ องศาเซลเซียส เท่ากับว่าโอกาสที่น้ำมันมะพร้าว

จะเป็นไขหรือแข็งตัวในร่างกายคนเป็น ๐ เพราะอุณหภูมิในร่างกายคนปกติ คือ ๓๗-๓๘ องศาเซลเซียส

จากการที่น้ำมันมะพร้าวสามารถแข็งตัวได้ที่อุณหภูมิต่ำกว่า ๒๕ องศาเซลเซียส จึงพบว่าในบางร้านมีการเปิดแอร์ จะพบว่าน้ำมันมะพร้าวจะขุ่นขาว บ้างก็แข็งตัวไปเลย หลายคนเข้าใจผิดว่าเป็นน้ำมันมะพร้าวที่เสียแล้วซึ่งเป็นความเข้าใจที่ผิด ภาวะที่เกิดขึ้นถือเป็นสิ่งปกติของน้ำมันมะพร้าว กล่าวได้ว่า **“น้ำมันมะพร้าวของแท้ต้องเป็นไขในอุณหภูมิต่ำ แต่ถ้าไม่เป็นไขถือว่าเป็นของปลอม”**

ส่วนการเก็บรักษาน้ำมันมะพร้าวให้มีอายุการใช้งานให้นานที่สุด โดยธรรมชาติของน้ำมันมะพร้าวสิ่งกระตุ้นที่จะทำให้เสียเร็วที่สุด รวมไปถึงการส่งผลให้มันกลืนหิน คือ อากาศ น้ำ ความชื้น ดังนั้นวิธีการที่ง่ายที่สุดคือ**การปิดฝาภาชนะบรรจุให้สนิทและไม่ควรโดนแสงแดด** ส่วนการนำไปใส่ตู้เย็นจริง ๆ แล้วก็สามารถทำได้ หากใช้น้ำมันมะพร้าวในการบำรุงผิว เพียงแต่ต้องใส่ภาชนะที่ตักง่ายอย่างพวกดิลลิปครีม เพราะแม้ว่าน้ำมันมะพร้าวจะเป็นไขแต่ก็สามารถตักมาทาผิวได้ เมื่อน้ำมันมะพร้าวโดนผิวคน จะละลายตามปกติ แต่หากเก็บไว้เพื่อทานสามารถตักเป็นก้อนละลายในปากได้เลย

วิธีการสังเกตน้ำมันมะพร้าวสกัดเย็นที่เสีย

ปกติน้ำมันมะพร้าวสกัดเย็นจะใสและไม่มีสี แต่ถ้าน้ำมันมะพร้าวที่เริ่มเสีย **สีจะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองอ่อน ๆ ความใสจะเริ่มลดลงหรือเปลี่ยนเป็นขุ่น และมีการตกตะกอน** โดยปัจจัยที่ทำให้เสียขึ้นอยู่กับวิธีการเก็บรักษา การสกัด หรือมีการเจือปนของน้ำ

น้ำมันกระเทียม

ปัจจุบันมีผลิตภัณฑ์จากกระเทียมออกมามาก

ห้องตลาด เน้นการปราศจากกลิ่นของกระเทียมโดยถูกจัดเป็นผลิตภัณฑ์สมุนไพรเสริมสุขภาพ การที่จะตัดสินใจใช้ หรือเลือกใช้ ควรต้องคำนึงถึงหลาย ๆ อย่าง ข้อมูลของผลิตภัณฑ์ที่จะให้ไม่ได้เพื่อส่งเสริมหรือชักจูงให้ใช้ แต่ต้องการให้เป็นข้อมูลข้อเท็จจริงในการตัดสินใจ

๑. สารสกัดน้ำมันกระเทียม เป็นการให้ความร้อนกับกระเทียมในน้ำมันพืช จะได้สารที่เรียกว่า **อะโจอิน (ajoene)** ในน้ำมัน มักบรรจุในแคปซูล มีผลการทดลองพบว่า มีผลดีในการละลายลิ่มเลือด

๒. กระเทียมสกัดผง (มีทั้งที่บรรจุในแคปซูลหรือทำเป็นเม็ดเคลือบ) เป็นการทำให้กระเทียมเป็นผงแห้ง อัลลิอิน กับ อัลลิอินเนส จึงไม่ทำปฏิกิริยากัน เมื่อรับประทาน จะไปเกิดอัลลิซินในร่างกาย โดยต้องให้การผสมของ อัลลิอิน กับ อัลลิอินเนส เกิดขึ้นในส่วนของลำไส้ มีรายงานผลการทดลองพบว่า **มีผลดีในการลดคอเลสเตอรอล และไขมันประเภท LDL** แต่ไม่มีผลกับไตรกลีเซอไรด์

๓. กระเทียมสกัดผงที่เตรียมจากการบ่มกระเทียม (aged garlic) ไร่ที่อุณหภูมิตั้งประมาณ ๒ ปี ก่อนนำมาใช้โดยบรรจุในแคปซูล ดังนั้นสารที่บรรจุในแคปซูล เป็นสารที่เกิดจากการสลายตัวของอัลลิซิน จนถึงขั้นสุดท้าย จะได้เป็นสารที่ละลายในน้ำและดูดซึมได้ดี ไม่มีกลิ่นของกระเทียมเหลืออยู่ มีการทดลองเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นี้มาก และเป็นที่ยอมรับระดับหนึ่งว่า **สามารถช่วยลดคอเลสเตอรอล และการจับตัวของเกล็ดเลือด มีผลลดความดันโลหิต มีผลต้านอนุมูลอิสระ และมีการพยายามศึกษาการใช้ ในผู้ป่วยมะเร็ง ผู้ป่วยเอดส์**

ข้อควรคำนึงถึง

ในการตัดสินใจใช้ผลิตภัณฑ์กระเทียมเสริม

สิ่งสำคัญที่สุด ที่ควรคำนึงในการตัดสินใจที่จะทดลองใช้ผลิตภัณฑ์เหล่านี้คือ **ร่างกายหรือสุขภาพ**

ของเรา นั่นเอง จะขอแบ่งเป็นกลุ่มคนสี่ลักษณะ ดังนี้

๑. คนปกติ สุขภาพแข็งแรง ไม่มีโรคประจำตัว และไม่มีประวัติของครอบครัวที่อาจมีความเสี่ยง เกี่ยวกับความดันโลหิต โรคหัวใจ หลอดเลือดอุดตัน ไขมันในหลอดเลือดสูง หรือเบาหวาน แพทย์ไม่จำเป็นต้องใช้ผลิตภัณฑ์เสริมของกระเทียมสกัดเลยเพราะประโยชน์อาจน้อยกว่า

ข้อพึงระวัง ... การบริโภคกระเทียมตามปกติ ร่วมกับการรับประทานอาหารครบทุกหมู่ และการออกกำลังกาย จะดีกว่าการบริโภคกระเทียมเสริม

๒. คนปกติ สุขภาพแข็งแรง ขณะนี้ไม่มีโรคประจำตัว แต่อาจมีประวัติครอบครัวที่มีความเสี่ยงต่ออาการอย่างใดอย่างหนึ่ง ในข้อ ๑. อาจใช้ผลิตภัณฑ์กระเทียม โดยเลือกที่ตรงกับอาการที่ต้องการบ่งชี้ แต่ควรใช้ขนาดน้อยที่สุด เป็นการเน้นการเสริมเพื่อป้องกัน ทั้งนี้ ต้องไม่อยู่ในกลุ่มที่มีข้อพึงระวังที่จะกล่าวต่อไป

๓. คนที่เริ่มมีอาการความผิดปกติ อย่างไม่อย่างหนึ่งทีกล่าวมาในข้อ ๑. และแพทย์วินิจฉัยว่ายังไม่ต้องชื้อยา เช่น ระดับคอเลสเตอรอลค่อนข้างสูงแต่ยังไม่ถึงระดับต้องชื้อยา แต่ให้ระวังเรื่องอาหารเป็นต้น อาจใช้ผลิตภัณฑ์กระเทียม โดยเลือกผลิตภัณฑ์ที่ตรงกับอาการที่ต้องการบ่งชี้ ควบคู่กับ การปรับเรื่องอาหาร เป็นต้น

๔. คนที่มีอาการความผิดปกติ อย่างไม่อย่างหนึ่งทีกล่าวมาในข้อ ๑. และแพทย์วินิจฉัยว่าควรชื้อยา บำบัดรักษา ไม่ควรใช้ผลิตภัณฑ์กระเทียมเสริม โดยไม่สอบถามความเหมาะสมและความจำเป็นกับแพทย์ที่รักษาหรือเภสัชกรก่อน ต้องไม่ลืมว่า **ผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพไม่ใช่ยา** จะใช้บำบัดโรคภัยที่มีอยู่แทนยาไม่ได้ แต่อาจใช้ช่วยผลการรักษาด้วยยาได้ในบางกรณี ไม่ควรละจากยาและใช้ผลิตภัณฑ์เสริมแทน

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

กลฉ้อฉลที่เป็นเหตุช้กจุงใจให้ผู้แสดงเจตนาเข้าทำนิติกรรม
จะต้องปรากฏว่า ถ้าไม่มีกลฉ้อฉลนั้นแล้ว
นิติกรรมนั้นจะไม่มีกรกระทำขึ้นเลย
จึงจะถือได้ว่าเป็นกลฉ้อฉลที่ทำให้นิติกรรมนั้นเป็นโมฆียะ

ความไม่สมบูรณ์แห่งนิติกรรม

ข) กลฉ้อฉล

การแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉล เป็นการแสดงเจตนาที่ตรงกับเจตนาที่อยู่ในใจ ต่างกับเรื่องเจตนาซ่อนเร้นและเจตนาลวง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และ ๑๕๕ นอกจากนี้ต้องระวังไม่ล้บสนกับการเพิกถอนการฉ้อฉลตามมาตรา ๒๓๗ ที่คู่กรณีมีเจตนาทำนิติกรรมกันจริง แต่มีเจตนาที่จะทำให้เจ้าหนี้เสียเปรียบ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลเป็นโมฆียะ”

การแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลนั้นเป็นการแสดงเจตนาที่ได้มาเพราะมีการใช้อุบายหลอกลวงให้ผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมโดยผู้ที่ใช้อุบายหลอกลวงนั้นได้กล่าวข้อความเท็จหรือ

แกล้งปกปิดความจริงเอาไว้เพื่อจะหลอกลวงให้ผู้แสดงเจตนาหลงเชื่อตามที่ได้หลอกลวง ทำให้ผู้แสดงเจตนาแสดงเจตนาทำนิติกรรมออกมาตามที่ผู้ทีหลอกลวงนั้นต้องการ

เช่น นำสร้อยคอทองคำชุบมาหลอกขายว่าเป็นสร้อยคอทองคำแท้ เมื่อคนที่ถูกหลอกลวงเชื่อว่าเป็นสร้อยคอทองคำแท้ แล้วตกลงสนองรับคำเสนอขายสร้อยนั้นคำสนองรับนั้นเป็นการแสดงเจตนาที่ได้มาเพราะถูกฉ้อฉล ซึ่งจะเป็นโมฆียะตามมาตรา ๑๕๙ วรรคหนึ่ง ในเรื่องนี้ถ้ามองด้านผู้ทีถูกกลฉ้อฉล จะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องทีผู้ทีถูกกลฉ้อฉลได้แสดงเจตนาไปโดยสำคัญผิดนั่นเอง คือเข้าใจข้อเท็จจริงผิดไปจากทีเป็นความจริง แล้วเกิดเจตนาทีจะทำนิติกรรมขึ้นมาโดยแสดงเจตนาออกไปตามทีมีเจตนาจริง ๆ อยู่ในใจ แต่ความสำคัญผิดไม่ได้เกิดขึ้นมาจากการที

ผู้แสดงเจตนาที่เข้าใจผิดไปเอง ความสำคัญผิด เช่นว่านั้นเกิดขึ้นเพราะเหตุที่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือบุคคลภายนอกได้มาหลอกลวงให้ผู้แสดงเจตนาหลงเชื่อในข้อเท็จจริงใดข้อเท็จจริงหนึ่ง เมื่อหลงเชื่อเช่นนั้นแล้ว ผู้แสดงเจตนาจึงได้เกิดเจตนาทำนิติกรรมและแสดงเจตนาไปเพราะความหลงผิดเช่นนั้น

แม้บางครั้งไม่มีกฎหมายกำหนดให้บุคคลมีหน้าที่ต้องแจ้งความจริง แต่เป็นเรื่องที่บุคคลนั้นมีหน้าที่ตามขนบธรรมเนียมประเพณีประกอบด้วยศีลธรรมอันดีในพฤติการณ์ที่จะต้องแจ้งความจริงให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบแล้วไม่แจ้ง กรณีเช่นนั้นอาจจะถือได้ว่าเป็นการนิ่งที่เป็นกลฉ้อฉลได้ ถ้ารู้ความจริงแล้วคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะไม่ทำนิติกรรมด้วย เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๘๒/๒๕๒๕ ซึ่งเป็นเรื่องที่โจทก์ไปซื้อที่ดินที่มีสายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่าน แล้วเจ้าของที่ดินไม่ยอมบอก จะเห็นได้ว่าไม่มีกฎหมายบังคับให้เจ้าของที่ดินต้องบอกความจริง แต่ในพฤติการณ์เช่นนั้นเจ้าของที่ดินมีหน้าที่ตามขนบธรรมเนียมประเพณีประกอบด้วยศีลธรรมอันดีที่จะต้องแจ้งให้ผู้ที่จะซื้อที่ดินของตัวทราบว่าที่ดินมีสายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่าน ปลุกสร้างอาคารไม่ได้ เพราะคนที่จะมาซื้อที่ดินอาจไม่ต้องการซื้อเพื่อสร้างอาคาร แต่ซื้อมาเพื่อปลูกไม้ดอก ไม้สวน ซึ่งแม้จะมีสายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่านก็ไม่ทำให้เขาเสียประโยชน์ แต่เมื่อไม่บอกความจริงให้ทราบ กรณีเช่นนั้นก็ถือว่าการนิ่งเป็นกลฉ้อฉลได้

กลฉ้อฉลที่จะทำให้นิติกรรมเป็นโมฆียะ ส่วนมากมักจะเป็นเรื่องที่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งจะทำนิติกรรมด้วยเป็นผู้ใช้อุบายหลอกลวงโดยเป็นฝ่ายแจ้งเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงที่ควรบอกให้แจ้ง แต่แทนที่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะเป็นผู้หลอกลวงโดยการแสดงข้อความเท็จ หรือโดยการนิ่งไม่บอกข้อความจริงให้ทราบในกรณีที่มีหน้าที่ต้องบอกความจริง ปรากฏว่าบุคคลภายนอกซึ่งไม่ใช่เป็นคู่กรณีในการทำนิติกรรมนั้นเป็น

ผู้ใช้กลฉ้อฉลโดยแสดงข้อความเท็จ หรือนิ่งไม่ไขข้อความจริงที่ควรบอกให้ทราบในกรณีที่มีหน้าที่ต้องบอก กรณีเช่นนี้การแสดงเจตนาที่ผู้แสดงเจตนาได้แสดงไปก็ต้องถือว่าเป็นการแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉล

มาตรา ๑๕๙ วรรคท้าย บัญญัติว่า “ถ้าคู่กรณีฝ่ายหนึ่งแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลโดยบุคคลภายนอกการแสดงเจตนาอันจะเป็นโมฆียะต่อเมื่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้ หรือควรจะรู้ถึงกลฉ้อฉลนั้น” หมายความว่า แม้คู่กรณีได้แสดงเจตนาไปเพราะถูกกลฉ้อฉลโดยบุคคลภายนอกเป็นผู้ใช้กลฉ้อฉล ก็ไม่ได้ทำให้นิติกรรมที่เกิดจากการถูกกลฉ้อฉลนั้นเป็นโมฆียะเสมอไป แม้กลฉ้อฉลนั้นจะถึงขนาดก็ตาม แต่จะเป็นโมฆียะต่อเมื่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งรู้ หรือควรจะรู้ถึงกลฉ้อฉลที่บุคคลภายนอกไปกระทำนั้น

เช่นการขายที่ดินที่มีสายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่านแทนที่เจ้าของที่ดินจะไปขายเอง แต่เจ้าของที่ดินใช้ ก. เป็นนายหน้าไปขาย ถ้า ก. ไปใช้กลฉ้อฉลปกปิดแล้วนิติกรรมซื้อขายรายนี้จะสมบูรณ์ จะเสียไปก็ต่อเมื่อเจ้าของที่ดินรู้หรือควรจะรู้ว่า ก. ไปขายที่ดินโดยไม่บอกว่ามีสายไฟฟ้าแรงสูงพาดผ่านก็ทำให้สัญญาซื้อขายที่ดินเป็นโมฆียะ อย่างไรก็ตามแม้คู่กรณีได้แสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลจากบุคคลภายนอก และคู่กรณีฝ่ายหนึ่งไม่รู้หรือควรจะรู้ว่าบุคคลภายนอกจะไปใช้กลฉ้อฉล ซึ่งการแสดงเจตนาของผู้แสดงเจตนาที่แสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลของบุคคลภายนอกนั้นสมบูรณ์และยกเอาเรื่องกลฉ้อฉลมาอ้างไม่ได้ก็ตาม แต่การแสดงเจตนาอันนี้อาจจะเสียไปเพราะเหตุอื่น ทั้งนี้เพราะกลฉ้อฉลก็คือการใช้อุบายหลอกลวงทำให้ผู้แสดงเจตนาหลงเชื่อแล้วแสดงเจตนาทำนิติกรรม ซึ่งการที่ผู้แสดงเจตนาหลงเชื่อและแสดงเจตนาทำนิติกรรมเป็นเรื่องที่ผู้แสดงเจตนาสำคัญผิดในข้อเท็จจริงแล้วได้แสดงเจตนาออกมาโดยสำคัญผิดก็ได้

เช่น เจ้าของสร้อยคอบอกนายหน้าว่าเป็น

ทองเก้ ไปขายให้หน่อย แต่นายหน้าไปขายโดย
หลอกขายว่าเป็นทองแท้ คนที่ถูกหลอกหลงเชื่อ
จึงซื้อสร้อยดังกล่าว เจ้าของไม่รู้ว่านายหน้าไป
หลอก สัญญาซื้อขายจึงสมบูรณ์ ฝ่ายที่จะซื้อจะ
ถือว่าสัญญาเป็นโมฆียะไม่ได้ เพราะเหตุกถฉ้อฉล
เกิดจากบุคคลภายนอก และคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง
คือผู้ขายไม่รู้ถึงกถฉ้อฉลที่นายหน้าไปกระทำ แต่
การแสดงเจตนาที่นอกจากถูกกถฉ้อฉลแล้ว ผู้ซื้อ
ยังสำคัญผิดในคุณสมบัติของทรัพย์สินคือสร้อย
อันนั้นว่าเป็นทองแท้ เป็นการแสดงเจตนาโดย
สำคัญผิดในคุณสมบัติของทรัพย์สินซึ่งตามปกติ
นับว่าเป็นสาระสำคัญเป็นโมฆียะ ฉะนั้นจึง
สามารถอ้างได้ว่าการแสดงเจตนาเป็นโมฆียะ
เพราะสำคัญผิด ถึงแม้จะอ้างเรื่องกถฉ้อฉลไม่ได้
ก็ตาม

นิติกรรมที่เกิดจากกถฉ้อฉลโดยการใช้อุบาย
หลอกหลวง หรือการนิ่งเสียไม่ไขข้อความจริงให้
ทราบ จะไม่ทำให้การแสดงเจตนาเป็นโมฆียะ
เสมอไป เนื่องจากกถฉ้อฉลที่จะเป็นเหตุให้การ
แสดงเจตนาเป็นโมฆียะนั้นจะต้องเป็นกถฉ้อฉลที่
ถึงขนาด ซึ่งมาตรา ๑๕๙ วรรคสอง บัญญัติใน
เรื่องนี้ว่า “การถูกกถฉ้อฉลที่จะเป็นโมฆียะตาม
วรรคหนึ่งจะต้องถึงขนาด ซึ่งถ้ามิได้มีกถฉ้อฉล
ดังกล่าวการอันเป็นโมฆียะนั้นคงจะมีได้กระทำให้ขึ้น”
กถฉ้อฉลที่เป็นเหตุชักจูงใจให้ผู้แสดงเจตนาเข้า
ทำนิติกรรมจะต้องปรากฏว่า ถ้าไม่มีกถฉ้อฉลนั้น
แล้ว นิติกรรมนั้นจะไม่มีการกระทำให้ขึ้นเลย จึงจะ
ถือได้ว่าเป็นกถฉ้อฉลที่ทำให้นิติกรรมนั้นเป็นโมฆียะ
ซึ่งต้องดูพฤติการณ์เป็นเรื่อง ๆ ไป

ตัวอย่างที่ ๑ ดាំพบเห็นแหวนหนึ่งวงที่ตลาด
ซึ่งมีลักษณะสวยงามเป็นที่ถูกใจมากจึงสอบถาม
รายละเอียดจากคนขาย คนขายได้หลอกหลวงว่า
เป็นแหวนคักดีสิทธิ์ หากใครได้สวมใส่จะมีโชคลาภ
และขายในราคา ๕๐ บาท ดាំเห็นว่าคนขาย
งมง่ายและมีได้เชื่อตามที่คนขายแจ้งให้ทราบ แต่
มีความประสงค์จะซื้อแหวนนั้นเพราะเป็นที่ถูกใจ
และราคาไม่แพง เช่นนี้สัญญาจะซื้อจะขาย

ดังกล่าวไม่ตกเป็นโมฆียะ เพราะมิได้เกิดจากการ
ฉ้อฉลที่ถึงขนาด ดាំจะบอกล้างในภายหลังไม่ได้

ตัวอย่างที่ ๒ ดាំต้องการซื้อแจกันสมัย
อยุธยา ๑ ใบ เพื่อให้เป็นของขวัญวันเกิดแก่
เจ้านาย แต่เห็นว่าดាំประสงค์จะได้แจกันสมัย
อยุธยาจึงมาหลอกหลวงดាំว่า แจกันที่บ้านของตน
เป็นของเก่า ได้รับมรดกตกทอดตั้งแต่สมัยปู่ทวด
และเป็นอยุธยา ซึ่งแท้จริงแจกันใบดังกล่าวเป็น
ของปัจจุบันที่ทำให้ดูเหมือนของเก่าจนดាំหลง
เชื่อตกลงซื้อแจกันดังกล่าวจากแดง เช่นนี้สัญญา
ซื้อขายแจกันนั้นตกเป็นโมฆียะ เพราะเกิดจาก
การฉ้อฉลที่ถึงขนาด ซึ่งถ้ามิได้กถฉ้อฉลดังกล่าว
สัญญาซื้อขายแจกันนั้นก็คงมิได้เกิดขึ้น

ตัวอย่างที่ ๑ ดាំเสนอบริการแหวนเพชรวง
หนึ่งให้แก่แดงในราคา ๕๐,๐๐๐ บาท ในขณะที่
แดงพิจารณาแหวนอยู่นั้น เขียวได้ขอเข้ามาดู
ด้วย พร้อมทั้งหยิบแหวนขยายมาส่องดูแหวนเพชร
นั้นแล้วพูดว่าเป็นเพชรแท้ที่มีน้ำงามมาก ไม่มี
ตำหนิแต่อย่างใด ทั้งราคาก็ไม่แพง น่าซื้อเป็น
อย่างยิ่ง ซึ่งดាំรู้ว่าเขียวพูดจาหลอกหลวงแดง
เพื่อประสงค์ให้แดงซื้อแหวนดាំ จนแดงหลงเชื่อ
ตามที่เขียวพูด จึงตกลงซื้อแหวนเพชรนั้นจากดាំ
และถ้าหากเขียวไม่พูดเช่นนั้นแดงก็จะไม่ซื้อ
แหวนดังกล่าวจากดាំ ต่อมา ๒ วัน แแดงได้นำ
แหวนวงนั้นไปให้ร้านเพชรดู จึงทราบว่าเพชร
ของแหวนมีตำหนิ เป็นรอยขูดขีด และน้ำไม่งาม
ตามที่เขียวพูด เช่นนี้สัญญาจะซื้อจะขายแหวน
เพชรดังกล่าวเกิดจากกถฉ้อฉลโดยบุคคลภายนอก
และคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งคือดាំได้รู้ถึงกถฉ้อฉลนั้น
ด้วยแล้ว จึงตกเป็นโมฆียะ แแดงมีสิทธิบอกล้าง
โมฆียะกรรมดังกล่าวได้

ข้อสังเกต กถฉ้อฉลโดยบุคคลภายนอกนี้
ต้องเป็นกถฉ้อฉลที่ถึงขนาด ซึ่งถ้าไม่มีกถฉ้อฉล
ดังกล่าว นิติกรรมก็คงมิได้เกิดขึ้นด้วย จึงจะ
ทำให้นิติกรรมตกเป็นโมฆียะ

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

เพราะรักชาติไทย
จึงลุกขึ้นมา
ทำหน้าที่

เพื่อชาติ...ราชบัลลังก์

ถึงคราประเทศไทย

ล้ำแดงเดชมนต์ขลัง

แผ่นดินย่างกลียุค

ตามแผนผังเลิศกล

สายน้ำที่เนื่องนอง

สมานจิตพร้อมพลีกาย

พระคุณของแผ่นดิน

หลอมจิตสมานพลัง

มินัดกำหนดหมาย

พร้อมเพรียงประสานใจ

ทิวแถวที่เหยียดยาว

สัญลักษณ์ซ่มลทิน

โยกลับทำองอาจ

จิตใจเคยเป็นคน

ดารีกำราบปราบ

เดินหน้ามาเรียงร้อย

ทุกเพศวัยผนึกพลัง

แห่งมวลมหา...ประชาชน

ด้วยเหตุทุกซ้าแรกผล

ครองอำนาจ...ชาติวอดวาย

จากห้วยหนองหลากแหล่งหลาย

พิทักษ์ชาติ...ราชบัลลังก์

ธ บดินทร์โคมความหวัง

มวลไพร่ฟ้า...ประเทศไทย

ทั้งหญิงชายวัยน้อยใหญ่

ขจัดมาร...ผลาญแผ่นดิน

“หน้ากากขาว”หลายท้องถิ่น

พึงสำเหนียก...สำนึกตน

ใช้อำนาจรัฐน้อยฉล

โฉนวันนี้...ไม่เหทีอรอย

ด้วยหยามหยาบให้ล่าถอย

หนุ่นเนื่องมา...เกินคณานับ!!!

ผลิตโดย

เรือนแชมป์ ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 ม.3 ต.โคกเคี้ยว อ.โพธาราม
จ.นครสวรรค์ โทร.08-9063-1951
08-7306-9368

จัดจำหน่าย บริษัทชอบคุณ จำกัด
โทร. 0-2733-5435

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไฟ

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดศัตรู

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะไอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

ใจฟ้า

จะมีใครไหมอยู่ที่ไหนที่“ใจ”ว่าจริง
อย่าเพียงอ้างอิงยึดจริงแค่เปลือกสังคม
เอาตัว“ใจ”แท้แฉความหมักหมม
เผยเส้นที่กรรมสังกรรมร้ายต้อง“ใจ”ถึง
จะมีใครไหมกล้าหาญพลี“ใจ”เข้าชน
ชื่อสัตย์จนเห็นผลงานแล้วต้องซึ่งตริ้ง
“ใจ”คน“ใจฟ้า”ซึ่งใจสุดซึ่ง
เหมือนหนึ่งสวรรค์คบกันนั้นมีแต่จริง
หากดวงใจของใครที่เฝ้าไฟหา
ตราบเจอ“ใจฟ้า”ไหม้มาให้คนฟังฟัง
แล้วช่วยทุกซัดลายพาพั้งมง่ายเลิกลวงช่วงชิง
ซัดเกลตาติตังรู้สิ่งร้ายทรมารู้งามถูกทาง
เมื่อใด“ใจ”ถึงจึงแท้ไม่แคร์ชวากหนาม
ไม่ขีดไม่ขามแม้ใครหยามเหยียดเหยยพลง
เป็นคน“ใจฟ้า”ไม่รำเล็กร้าง
เสริมสร้างทางนี้ต้องมีเมตตาฝ่าฟัน.

ดาวนโหลตเพลง “ใจฟ้า” จากชุด “อภัย”
ขับร้องโดย สุทธิพันธ์ จันทระ
ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect to
www.bunniyom.com

เพลงนี้แต่งทำนอง ๒๒ ธ.ค. ๒๕๓๑ แต่งคำร้อง ๒๙ ธ.ค. ๒๕๓๑ เสร็จ บันทึกออกเผยแพร่ในอัลบั้ม
“อภัย” ธ.ค. ๒๕๓๒ เพลงนี้ถือดีว่าเป็นเพลงทำทนายคน “ใจดี” แท้ ๆ ข้อสำคัญคือ “หากคนใจจริง-
ใจกล้า-ใจอาสา-ใจเสียสละ” เพื่อสังคมส่วนรวมจริง ๆ โดยเฉพาะสังคมไทยขณะนี้ ต้องการคนที่มี “ใจฟ้า”
อย่างมาก เพียงออกไปร่วมชุมนุมแสดงตัว เป็นมวลให้มาก ๆ ด้วยความสงบเรียบร้อย ไร้อาวุธ ให้เป็น
ประชาธิปไตยที่สีวิไลแท้จริง การแสดงมวลชนดังว่านี้ เป็นการแสดงคะแนนขบวนเป็นประชาธิปไตย
ที่แท้เหนือชั้นกว่าการไปร้องระเนนเสียงเลือกตั้งเป็นไหน ๆ การออกไปแสดงตัวชุมนุมกันเป็นมวลตัวบุคคล
“สล ๆ” ให้เห็นกันแจ้ง ๆ ว่า นี่แหละคือ “มวลประชาชน” ตัวแท้ แสดงตัวนับหัวคะแนนเสียงกันได้หลัก ๆ
โทษที่แท้จริงเห็น ๆ กันเลย ประชาธิปไตยจะเกิดพลังอำนาจอธิปไตยของมวลประชา “ชนตา” เห็นกันได้
โด่ง ๆ เลย หากคนไทยเข้าใจในความเป็นประชาธิปไตยแท้จริงดังกล่าวนี้นี้ได้ และปฏิบัติจริง ภูิกฤตชาติ
ไทยได้ฉานเปอร์เซ็นต์.

“สมณะไพฑูริย์”
๑๔ มี.ย. ๒๕๕๖